

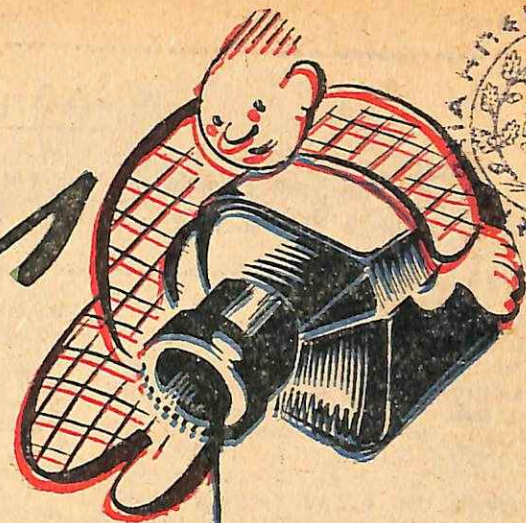
Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 540

3

Εβδομαί

Γνώμες αναγνώστου ἄσημου κι' ἀγνώστου

Εἰς τὸ «Σαββατοκύριακο», τὸ περασμένο, εἶδα
νοσταλγικὴν σελίδα
γεμάτην περιπάθεια, τοῦ Δέλτα Χρονοπούλου
ποῦ μίλαγε γιὰ τὸν καιρὸ τῆς Παρασκευοπούλου.
Κι' ἔλεγε ὅτι στὴ σκηνὴ δόξα δὲν ἦταν μόνη
ἢ ἐκλιποῦσα νεωστί. Μὰ ἦταν κι' ἡ Βερώνη
κι' ὑπῆρχανε Βερωνικοὶ
καὶ Παρασκευοπουλικοὶ
κι' εἶν' ἡ Ἀθήνα χωριστὴ, τότε σὲ δύο κόμματα
ποῦ καὶ σὲ νάμους φέρνανε πραγματικὰ προσκόμματα!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Φανατικὰ μαλώνανε οἱ μὲν μετὰ τῶν δὲ
κι' ἐγράφοντο ποιήματα Παράσχεια κι' ὠδαί.
Γιὰ τὴ Βερώνη γίνονταν ὡς καὶ μονομαχίες
καὶ μάλωναν ἀνδρόγυνα, χαλοῦσαν εὐτυχίες,
ἀλλ' ὅμως κι' οἱ ἀντίθετοι δὲν ἔμεναν νωθροὶ
κι' ἀδελφία τσακωνόντουσαν καὶ γίνονταν ἐχθροὶ...
«Εὐαγγελία!» — φώναζαν — αὐτὸ δὲν θέλει ρώτημα!
καὶ πλήγαναν τὰ χέρια τους ἀπὸ τὸ χειροκρότημα
καὶ σέρνανε τὴν ἄμαξα σὰν ἔπεφτ' ἡ αὐλαία
γιατ' ἦταν οἱ παλαιοὶ κουτοί... μὲ περικεφαλαία!

Ἔθνηξε τὸ «Α - μπέ - σέ - ντέ» τοῦ φίλου μας τοῦ Τίμου
κι' ἔργον ἀνέβηκε τοῦ Σω, τουτέστιν... ὁμοτίμου
καὶ γνώμες ἐθυμήθηκα στήλης πολυταράχου
τῆς κριτικῆς τοῦ Βλάχου,
Ποῦ εἶπε μ' ἀθωότητα, εἰλικρινῶς κι' ἐντίμως,
ὅτι τὸ ἔργο τ' ἄρεσε
καὶ ὅτι δὲν τὸ βάρεσε
μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ... φίλος του εἶν' ὁ Τίμος!
(Στὸ φύλλο μας τὸ προσεχὲς θὰ γράψω τὴ συνέχεια
μὲ δίχως κακεντρέχεια).

Εὐ. —

Αθηναϊκοί περίπατοι

Περιπλανώμενος έρως

Κρύο!
Τ' ατύα κι' οι μύτες κοκκινίζουν,
τα πόδια ξυλιάζουν και τα χέρια
προσπαθούν να ζεσταθούν προχεί-
τως στις τσέπες.

Τα πρώτα μαύρα ριντώ της νύ-
χτας σκεπάζουν σιγά-σιγά την Αθή-
να, κι' οι διαβάτες πούτυχε να έρι-
σκούνται στο δρόμο τρέχουν θιασι-
κοί και τουρτουρίζοντας για το μαγ
κάλι τους, τη σομπίτσα τους ή το κα
λοριφέρ τους.

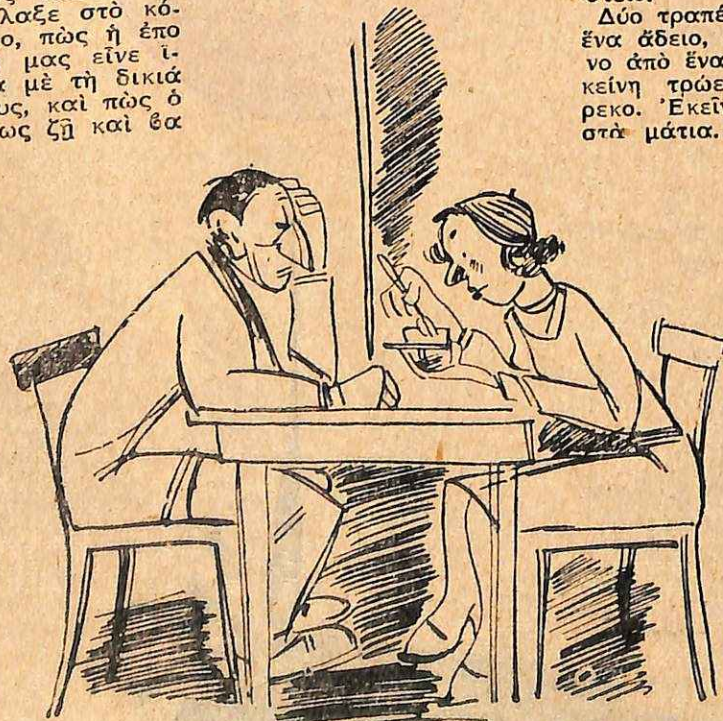
Οι γέροι, καθισμένοι κοντά στις
θερμάστρες, με τις ζεστές μάλλινες
παντοφλές και την αρτηριοσκληρω-
ση, γκρινιάζουν — τί άλλο να κά-
νουν; — με την εποχή μας.

— Δεν υπάρχει έρως στη σημερι-
νή εποχή... Υπάρχει συμφέρον, άνη-
θικότητα, αλλά έρωας πραγματικός
δεν υπάρχει. Πού στην εποχή μας,
στον παλιό καλό καιρό.

Και λένε, λένε οι γέροι...
— Αν όμως καθάριζαν το τζάμι του
δωματίου τους από την άχνη της ζέ-
στης, θα μπορούσαν να δουν στην
άπέναντι γωνιά μία μικρούλα, που
προσπαθεί να ζεστήνει τα ποδαράκια
της χτυπώντας τα στις παγωμένες
πλάκες του πεζοδρομίου και που κά-
θε τόσο κυττάζει ανυπόμονα το «μι-
τασιόν» μπρασελέ της, μετρώντας
και τα δευτερόλεπτα ακόμη.

Κι' αν είχαν την υπομονή και πε-
ριμέναν λίγο ακόμα στο παράθυρο,
οι γέροι θα έβλεπαν νύχτα κι' «έ-
κεινος» με σηκωμένο το γαϊάκ το
ξεφτισμένο παλτό του. Θα έβλεπαν
ακόμα το ζευγαράκι, σφιχτοκρατη-
μένο, ν' απομακρύνεται σιγά-σιγά,
σαν να είναι 'Ιούλιος μήνας, και να
κάνη τον περίπατό του.

Και τότε ίσως να καταλάβουν,
πώς τίποτα δεν
άλλαξε στο κό-
σμο, πώς η έπο-
χή μας είναι η
δια με τη δικιά
τους, και πώς ο
έρωας ξή και θα

...Τού πονούσε το στομάχι «φοβερά»!

σιλεύει όπως κι' άλλοτε στον «παλιό
καλό καιρό».

— Ελάτε, λοιπόν, αγαπητοί μου άνα-
γνώστες, να κάνουμε μια βόλτα για
να δούμε πώς τα περνάει ο έρωτας
— ο φουκαράς και φτωχούλης έρω-
τας — μ' αυτό το κρύο.

Τυλιχθήτε μόνο καλά στο παλτό
σας και κλείστε τον λαιμό με το μάλ-
λινο κασκόλ, γιατί υπάρχει φόβος
να ξεπαγιάσετε.

— Ας μπουέμε σ' αυτό τον σκοτεινό
δρομάκο:

Νά, εκεί, πίσω απ' το γωνιακό κιό-
σκι, κάποια που περιμένει!
Βλέπετε; Κάθε τόσο κυττάει στη
γωνιά και προσπαθεί να διακρίνη τη
σιλουέττα του.

Αυτός όμως άργεί...

Είνε εξαιρετικά νευρική, χτυπάει
το τακουνάκι της στο πεζοδόρμιο,
παίζει νευρικά με το κουμπί του παλ-
τού της, που κοντεύει να το ξυλώση
και σκέπτεται πώς να τόν τιμωρήσει
για την άρροπορία του.

— Θα σηκωθώ να φύγω, ή μάλλον
όχι θα περιμένω νάρθη μόνο και μό-
νο για να τον έρσιω!

Ούτε όμως φεύγει, ούτε τον θρί-
ζει όταν έρχεται.

Θά του κάνει μόνο ένα μικρούλι
κι' άτονο παράπονο.

Αυτός θα της ζητήσει συγγνώμη.

— Με συγχωρείς. Ξέρεις στο γρα-
φείο σήμερα είχαμε πολύ δουλειά,
καί...

— Ένα φιλι πεταχτό κι' όλα μέλι
γάλα.

Προχωρούμε.

Νά ένα μικρούλι φτωχό ζαχαρο-
στείο.

Δύο τραπέζια το δλον. Το
ένα άδειο, το άλλο πιασμέ-
νο από ένα ζευγαράκι. Έ-
κεινη τρώει γαλακτοπού-
ρεκο. Έκείνος την κυττάει
στά μάτια.

Δεν παρήγ
υελε γιατί...
του νοιούσε
το στομάχι
«φοβερά»!

— Όταν στη
τσέπη υπάρ-
χουν μόνον
δραχμάι 5,
κι' όταν το
ένα γαλακτο
μούρεκο έ-
χι τέσσερις
και πενήντα,
πρέπει άπα-
ραιτήτως να
πονάη «φοβε-
ρά» το στο-
μάχι εκείνου.

Νά κι' έ-
να ζευγαρά-
κι κουτοερω-
τευμένων!

Προσέξτε το:

— Έκείνος:

Τύπος «γαμ-

προ».

Μαλλιά με άφθονη μπριγιαν-
τήνη και άφθονωτέρα φυσική λί-
γδα. Χωρίστρα γεωμετρικώς ύπολο-
γισμένη. Οφθαλμοί γαλανοί. Έκ-
φρασις θαλακώδης.

— Εκείνη: Μάγουλα τετράγωνα. Μαλ-
λιά πυκνά και κατυαρά. Χείλια πα-
χειά. Τακούνια στραβοπατημένα.
Μπερρέ κόκκινο.

Περπατάν τουρτουρίζοντας.

Τέλος θρίσκουν μία γωνιά προφυ-
λαγμένη από το κρύο και σταματάν.

— Λοιπόν; λέει ήλιθίως εκείνος,
πιάνοντας της το χέρι.

— Εκείνη δεν λέει τίποτα.

— Μαργαρίτα, το ξέρεις ότι είσαι
ένα εξαιρετικό κορίτσι;

(Οι νεαροί αυτοί γαμπροί θρί-
σκουν όλα τα κορίτσια εξαιρετικά).
— Η Μαργαρίτα κατεβάζει τα μά-
τια.

— Έγώ, πίστεψέ με, πρώτη φορά
στη ζωή μου νοιώθω ένα τέτοιο πρά-
μα να μου σφίγγη την καρδιά και
να με πλημμυρίσει.

(Τί μυστήριο! Οι νεαροί αυτοί Δον-
Ζουάν νοιώθουν κάθε θράδυ «για
πρώτη φορά» ένα «τέτοιο πράμα» να
τους «σφίγγη τη καρδιά» και να τους
«πλημμυρίσει».)

— Μαργαρίτα, πές μου έσύ τί νοιώ-
θεις;

— Κι' εγώ, Έπαμεινώνδα, κάτι πα-
ρόμοιο.

(Οι μοιραίες Μαργαρίτες νοιώ-
θουν πάντα κάτι «παρόμοιο» μ' αυ-
τό που νοιώθει ο εκάστοτε μνηστήρ).

— Πίστεψέ με, Μαργαρίτα, σ' αγα-
πώ και σ' εκτιμώ γιατί είσαι σπά-
νιο κορίτσι...

Είς το σημείον αυτό ο Έπαμεινών-
τας έναγκαλίζεται την Μαργαρίτα,
ίσως για να της αποδείξει ότι την εκ-
τιμάει πραγματικά.

— Άλλ' αρκετά σταθήκαμε εδώ. Άς
μην είμαστε και αδιάκριτοι. Προχω-
ρούμε.

Νά ένα άλλο ζευγαράκι που απο-
χαιρετιέται θιαστικά.

— Αύριο;

— Ναί. Έκεί...

Παρακάτω άλλο τρέχει θιαστικά.

— Περπάτα λιγάκι, καυμένη Άρι-
στεϊδή!

— Περπατάω.

— Δυστυχία μου! Έννι και δέ-
κα! Νά πάρουμε ταξί...

— Μπά, μη το κυττάς αυτό το ρο-
λόι... Πάει πίσω...

Και πάει πίσω το ρολόι έπειδή ο
Άριστειδης είναι πανί με πανί.

Νά άλλο παραπέρα, που χωρίζει
«για πάντα». Το «για πάντα» τους
θα θαστήση μέχρι αύριο έράδυ το
πολύ.

Μοϋ φαίνεται όμως πώς φτάνει
για σήμερα.

Και λέω «για σήμερα», γιατί αν
ο σημερινός μας περίπατος δεν σάς
έκούρασε και τόσο, μπορούμε να δώ-
σουμε ραντεβού και για άλλους ά-
κόμα περιπάτους.

Σύμφωνοι;

Την επομένη λοιπόν έβδομάδα έ-
δω...

Chaqu

το βάθος της
σάλας του καμ-
παρέ ήταν ένα
άνοιγμα θαλω-

τό και πίσω απ' αυτό,
στο χώρο ενός στενό-
μακρου διαδρόμου, τό-
μπάρ. Έδώ ή άτμό-
σφαιρα ήταν τελείως
διαφορετική. Δεν ύ-
πήρχε ούτε το λούσο
της σάλας με τα γα-
λάζια βελούδα και τον
δολόχρσο διάκοσμο,
ούτε τα φώτα που σπά-
ταλα έξεχύνοντο από
τα πολύφωτα, ούτε ο
θόρυβος της όρχήσ-
τρας και το θέαμα
των θεωρειών που βά-
ραιναι, σαν μεστωμέ-
να τσαμπιά ραζακιοϋ,
από πλοϋτο κι' από ό-
μορφιά.

Στό μπάρ ή διάθεσις παραχωρου-
σε την θέση της στην πραγματικότητα
και το περιβάλλον φαινότανε σαν
συνέπεια της σάλας και μια σοντί-
να στο είδος της λές κι' είχε τοπο-
θετηθή έπάνω από ήχους, από φώτα
κι' από χρώματα. Σ' ένα άπαλόχρω-
μο φόντο γκρι - φραίζ, τα ράφια με
τις μπουκάλες των λογις - λογις
πιωτών που άδειάζαν άργα το περιε-
χόμενό τους και τώστελναν στη σά-
λα και στα θεωρεία έπάνω στους
στιλπνούς δίσκους που πηγαινόφερ-
ναν τα γκαρσόνια, για να εμψήσουν
το ένος το κέφι ή τον πόθο, για να
ναρκώσουν το άλλονού τις έγνοιες
ή τις τύψεις, για να σκηνοθετήσουν
μια κωμωδία ή ένα δράμα. Αμύλητες
κι' αδιαμαρτύρητες και ταπεινές,
σαν ύποταγμένες στο μοιραίο, οι λο-
γις - λογις μπουκάλες των πιωτών
άραδιασμένες ή μια δίπλα στην άλ-
λη, έμοιαζαν έταίρες πουλημένες σε
πλούσιο γαρέμι της Ανατολής, έτοι-
μες να προσφέρουν το γυμό τους
στην πιο περιφρονητική πρόσκληση
του καπρίτσιου του άφέντη τους και
των καλεσμένων του κι' άλλες είχαν
κάθε λίγο την προτίμηση του γού-
στου κι' άλλες της έκαλοϋσαν που
και ποϋ, μα όλες με την ίδια ύποτα-
γή στεκόσαν στο βέβηλο χέρι που
τούς έβγαζε το βούλωμα κι' ένε-
ρναν το λαιμό τους στα κρουτάλλινα
ποτήρια για να στάξουν λίγους κόμ-
ποτες από την ψυχή τους και να ξανα-
σταθούν φρόνιμα στο ράφι σά σκλά-
βες δίγως βούληση, σά φιλόσοφοι
που μυκτηρίζουν τους ανθρώπους με
την συνείδηση πώς μέσα από την
άφάνεια τους και την ταπεινωσύνη
τους, μονάχα αυτοί ως τόσο μπορούν
να κυβερνήσουν τ' ανθρώπινα αισθή-
ματα, τις σκέψεις και τα ένστικτα.

Μπροστά από τα ράφια με τα
μπουκάλια, ο στενόμακρος μπάγκος
με τα ψηλά σκαμνιά, άριστερά ένα
παλιό πιάνο που στα πληκτρα του
δεν έφτανε πιά ως το τέλος της καμ-
μιά σύνθεσις γιατί εκείνοι που τ' ά-
νοιγαν δεν ήσαν παρά περαστικοί έ-
ρασιτέχνες και δοκίμαζαν άπλως να
ξαναφέρουν στη μνήμη τους κάποιο
μοτίβο που κάποτε τους συγκινούσε.
Δεξιά το ταμείο με μια λογιστική
μηχανή και πίσω του ή ταμίας, μια
χοντρή Γαλλίδα, μαρκάριζε τους δι-
σκους που περνούσαν τα γκαρσόνια,
τσούγκριζε το ποτήρι που της προ-
σέφεραν διάφοροι πελάτες, έπινε δυό
γουλιές και πετούσε ένα λογάκι ά-
νάλογο με την περιστάση, διευθετού-

Δραμα- τα στο περι- δώριο

Ένα πρωτότυπο διήγημα
του κ. Αγγέλου Δόξα

καθώς ήρεπει, μέχρι
πενήντα χρονών.

— Καλά, καλά... πή-

γαινε.

Το γκαρσόνι έφυγε κι' ή χοντρή
Γαλλίδα γύρισε το κεφάλι της άνα-
ζητώντας στα σκαμνιά του μπάρ κά-
ποιον για να του μεταδώσει τις σκέ-
ψεις της και τις άπορίες της.

Πέτυχε έναν πολιτικό μηχανικό
που σιγοκουβέντιαζε μ' ένα γιατρό
έπάνω από τους άμους μιας χορεύ-
τριας που κρατούσε το κεφάλι μέσα
στις παλάμες της, με τους άγκώνες
άκουμπισμένους στα νούατά της.

— Έ, κύριε Πέτρο, έσεις που πίνε-
τε μονάχα ούϊσκο, πώς δεν ζητήσα-
τε ποτέ Μπλάκ Λέμπελ;

— Α, μαντάμ Λεονί, τ' άφήνω για
τα μεγάλα μεράκια.

— Έ λοιπόν, άπόψε στη σάλα ένας
κύριος μονάχος του ήπια σε μια ώρα
έφτα Μπλάκ Λέμπελ. Τι λέτε σεις;

— Η θάνα καμένος από καμιά
μελαγχολή κι' αντιπαθεί την ξανθά-
δα του Ρέντ Λέμπελ, ή θάνα ο αντι-
πρόσωπος της μάρκας και θέλει να
υποστηρίξη την σπειραλιτέ του για
ν' αύξηση ή κατανάλωσις...

Δυό - τρείς που παρακολουθούσαν
αυτό το διάλογο ξεκαρδίστηκαν στα
γέλια. Μά περισσότερο ή μαντάμ
Λεονί. Μόνο ή χορεύτρια με το κεφά-
λι στις παλάμες φάνηκε πώς δεν ά-
κουσε τίποτα.

— Έ, Ελίζ, τί συμβαίνει; της φώ-
ναξε ή μαντάμ Λεονί.

— Η Ελίζ, μια Ούγγαρέζα με μαλ-
λιά σαταίν - ρούζ, γέλη σαρκώδη
και βλέφαρα προισμένα που της έ-
διναν κάποια περίεργη γάρη, κατέ-
βασε το ένα χέρι της, γύρισε το πρό-
σωπο προς το ταμείο κι' άπήντησε
δογματικά:

— Οι Έγγλέζοι είναι άναίσθητοι...

— Πάλι με τους Έγγλέζους τάνεις;

— Άποϋ μούκανε μισή ώρα φλέρτ,
στέλνει ένα τριαντάφυλλο με το κο-
ρίτσι που πούλα τα λουλούδια και
μια σημείωση που μου ζητούσε τ' ό-
νομά μου και τον άριθμό του τηλεφώ-
νου μου. Το ένοράνα στην ίδια ση-
μείωση: «Γιατί δεν θέλετε να μιλή-
σετε εδώ μαζί μου;». Απάντησε
«Είμαι παντρεμένος και δεν θέλω

σε την διένεξη δυό
άριστων για την
διαμφισβήτηση της
«κονσολασιόν» ενός
πελάτου, είχε τέ-
νου της στην κουζί-
να, συνεννοείτο με
τον «μαίτρ», παρακολουθούσε
τον «σπήκερ» του προγράμ-
ματος κι' όταν τις έμεναν λίγα
λεπτά άκινήσις έγύριζε το κομπι-
τοϋ ραδιοφώνου που ήταν πίσω της
για ν' άκούση σότο - βότσε τους
Γαλλικούς σταθμούς.

Ο γάρος αυτός του μπάρ ήταν έ-
να είδος άδύτου για τους μεμυημέ-
νους. Άν καμιά φορά ξεγλυστρου-
σε κανείς πελάτης από τη σάλα, ά-
πό λάθος ή από περιέργεια, έβλεπε
πώς δεν υπήρχε κανένα ενδιαφέρον
στο μακρονάρι αυτό, το μισοφωτι-
σμένο από τέσσερα μετάλλινα χωνιά
γυρισμένα τ' άνάποδα προς το τα-
βάνι, κι' έφευγε άμέσως. Αντιθέτως,
για τους «μεθυσμένους» ή άπόμωρη
αυτή γωνιά με την ελαφρού μωρω-
διά που έρχόταν από τα τηγάνια της
διπλής κουζίνας, ήταν μια όασις
μεταξύ δυό αντιθέσεων. Δυό βήμα-
τα πιο μπρος το τρελλό γλέντι, ή
όρχηστρα, το λούσο, οι γυναίκες.
Δυό βήματα πιο πίσω ή κουζίνα, ο
μάγειρας, τα τηγάνια, τα σνίτσελ
και μεταξύ των δύο κόσμων αυτών,
άνθρωποι βαρυστοιμένοι από το
γλέντι, μα πάντα ποθώντας να νοιώ-
σουν την άνάσα του και πάντα νο-
σταλγώντας ύποσυνείδητα την κουζί-
να του σπιτιού που ποτέ τους δεν έ-
τόλμησαν να δημιουργήσουν. Άν-
θρωποι κουρασμένοι κι' άνήσυχοι, χι-
μαριστά κι' ούτοπιστά μ' ένα πο-
τήρι στο χέρι κι' ένα κουρέλι κου-
βένιας στο στόμα, άνόμοιοι μεταξύ
τους, διαφόρων έπαγγελιάτων και
προελεύσεων, διαφόρων έθνικότητων
και κατευθύνσεων...

Η χοντρή Γαλλίδα πίσω από το
ταμείο έμαρκάριζε άπαριθμώντας
τα ποτήρια του δίσκου.

— Δυό Μαρτινί... τέσσερα ούϊσκο...

Ένα κουαντρώ... ένα Μπλάκ Λέμπελ
Τζόννι Γουώλκερς...

Έσταμάτησε το γκαρσόνι και το
ρώτησε:

— Είναι το έβδομο Μπλάκ Λέμπελ
άποψε, δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα.

— Το ίδιο πρόσωπο;

— Ο ίδιος.

— Μόνος του ή σε παρέα;

— Μόνος, κατάμονος. Ένας κύριος

Αγγέλου Δόξα

Δράματα στο περιθώριο

νά έκτεθώ». Του ξαναγράφω κι' ε-
γώ: «Αν είσθε ευγενής στείλτε μου
ένα μπουκάλι σαμπάνια και θά σ'α-
δώσω την αντρέα μου». Έβαλε το
χαρτάκι στην τσέπη του, γαμογάλα-
σε ίκανοποιημένος, άναψε ένα πυρρο-
κι' ούτε ξαναγύρισε να με κυττάξει.
Τό γυναικείο έού αυτό μαντάμ Λεονί;
Ο γιατρός έσκασε στα γέλια:
—Γιατί γελάτε γιατρέ; ρώτησε ή
μαντάμ Λεονί.

—Ο Έγγλέζος αυτός είναι συλλέ-
κτης αυτογράφων από κυρίες του
καμπαρέ. Μελετά την μανταλιτέ
τους και φτιάχνει όλο κάτι τέτοια
κόλπα. Τόν γνώρισα προχτές στο
μπάρ της Μπρετάνιας και μου τό-
λεγε. Σε τσίμπησε λοιπόν κι' έσένα
Έλιζ.

—Α να χαθί το γουρουνί.
—Σου προσφέρω μία μακαρονάδα
σπεσιαλ αν μου υποσχεθής πως θά
συνέλθης.

—Αχ και δεν ξέρετε πόσο έχω έ-
πιθυμήσει τ'α μακαρόνια.
—Α λά μπόν έρ, λοιπόν.

—Δέν κάνει. Θά χαλάση ή σιλουέ-
τα μου.

—Ίσα - Ίσα που σου χρειάζονται
δυό - τρία κιλά για να γίνης καλλι-
τερη. Πόσα κιλά ζυγίζεις;

—Πεννητάξξη.
—Τι ανάστημα;
—Ένα κι' έβδομηντα.

—Ένα κι' έβδομηντα, έξω έπτά
πόντους τακούνι...

—Εννιά παρακαλώ...

—Παρντόν κάνετε λάθος, διακόπτει
ό πολιτικός μηχανικός. Γιατί μετρά-
τε τό τακούνι με την καμπύλη του.
Κι' έτσι οι 9 πόντοι είναι στην πραγ-
ματικότητα έξιμισι.

—Ένα κι' έβδομηντα, συνεχίζει ό
γιατρός, έξω έξιμισι τακούνι, ένα
κι' έξηντατριμισι, έξω πέντε, πε-
νηνταογτώμισι... Πρέπει να είσαι,
λοιπόν, πενηνταογτώμισι κιλά κι' εί-
σαι μονάχα πενηντάξξη. Σου λείπουν
δυόμισι. Βλέπεις που δεν πέφτω ξέ-
ω; Γκαρσόν... μία μακαρονάδα
σπεσιαλ στην Έλιζ.

—Ε, αυτό πρέπει να το γράψουν
στ' ανέκδοτά σου, φωνάζει ή μαντάμ
Λεονί. Έπρεπε να κάνη συμβούλιο
ένας γιατρός μ' ένα πολιτικό μηχανι-
κό για ν' αποφασίση ή Έλιζ να
φάη μία μακαρονάδα.

—Κι' όμως τ'α μακαρόνια είναι πολ-
λύ υγιεινά. Ξέρω μία γυναίκα που
έτρωγε σ' όλη τη ζωή της μακαρό-
νια κι' έκανε δεκατέσσερα παιδιά
μία γαρά, είπε ό γιατρός.

—Ευχαριστώ πολύ, απήντησε ή Έ-
λιζ. Βρέστε μου κι' έμένα κάποιον να
μου κάνει παιδιά και σ'α υποσχομαι
να μην τρώγω άλλο από μακαρόνια.
—Λοιπόν, έπειδή λέμε για παιδιά,
είπε ή μαντάμ Λεονί, ακούσατε από-
ψε στο ραδιόφωνο πως μία Γαλλίδα
83 έτών ένέννησε διδυμα;

—Ποιος σταθμός έδωσε την ειδη-
ση; ρώτησε ό μίστερ μπαίνοντας
στην κουβέντα.

—Η Πόστ Παριζιέν.

—Ο μίστερ άφησε τό «σαίκερ» και
διαμαρτυρήθηκε:

—Η Πόστ Παριζιέν δεν δίνει τέτοι-
ες άνοησίες. Θάταν τό Ραντιό Παρί.
—Μπορεί νάταν και τό Ραντιό Πα-
ρί. Μά δεν τό βρίσκω άνοησία. Εί-
ναι πολύ ένδιαφέρουσα είδησις.

—Έμένα μ' ένδιαφέρει ποιος ήταν
ό πατέρας για τη γυναίκα αυτή των
83 χρόνων, είπε ό πολιτικός μηχανι-
κός.

—Μά... Γάλλος κι' αυτός.

—Στό σημείο αυτό όμως επενέβη ό
«ντανσέρ προφессιονέλ» που έτρω-
γε στην άλλη άκρη ένα μπιφτέκι με
σώ - πικάντ.

—Οχι, Ρώσος. Ο πατέρας ήταν
Ρώσος.

—Ναί, ναί Ρώσος, έπιβεβαίωσε έ-
νας άγνωστος στο ποτήρι του όποιου
ό μίστερ άδειασε τό κοκταίλ που
έτοιμάζε.

—Αχ... αυτοί οι Ρώσοι... άναστέ-
ναξε μία Τσέχα στέλνοντας μία το-
λύπη Έγγλέζικου καπνού προς τό
ταβάνι...

—Εκείνη τη στιγμή μπήκε από τη
σάλα βιαστικά ένα γκαρσόν κι' έ-
τρεξε να πη κάτι εμπιστευτικά στ'
αυτή της μαντάμ Λεονί.

—Τρέχει τίποτε; ρώτησε πλησιά-
ζοντας την ό πολιτικός μηχανικός.

—Μου είπε για τόν κύριο που πί-
νει τ'α Μπλάκ Λέμπελ. Έργεται από
έδω. Θά τόν δοίμε ποιος είναι. Νά
τος, αυτός με τό πυρρο...

—Ο Πέτρος φάνηκε πως τόν γνώρι-
σε. Ήταν ένας Λεβαντίνος που έκα-
νε περιουσία από ένα εργοστάσιό του
για κουμπωτήρια παπουτσιών και
γαντιών στην Πράγα και που κατά
την διάρκεια του πολέμου τό μετέ-
τρεψε σε εργοστάσιο χειροβομβι-
δων. Μετά τόν πόλεμο ήρθε στην
Έλλάδα κι' έπεγείρθηκε να κάνη έμ-
πόριο με γέλια από την Άλεξανδρέτα.

Μά έλλείπει βαποριών με ψυγεία
τά ψάρια χάλασαν στο δρόμο και ή
έπιχειρήσις τόν έζημίωσε και την
έγκατέλειψε. Άσκολήθηκε τότε με
τά καπνά. Άγόραζε από την Μακε-
δονία και τ'α πουλούσε στο Άυβούρ-
νο. Ταξίδευε συχνά, μά κάθε τόσο
ήταν στην Άθήνα.

—Μουσιού Άλφρεδο, του φώναξε.
—Ω, σέρ αϊ...
—Ανταλλάξαμε μία εγκάρδια χει-
ραίρια και τόν έφερε στην παρτέα του.

—Θά πιούμε μαζί, λοιπόν, ένα
Μπλάκ Λέμπελ;

—Πού έφέρετε πως πίνω αυτό;

—Ε, ένν' την μικρή μου άστυνο-
μία. Νά σ'ας συστήσω τό φίλο μου τό
γιατρό...

—Νουίζω πως γνωρίζομαστε, είπε
ό γιατρός δίνοντας τό χέρι στον Άλ-
φρέδο που τόν κυττούσε έρευνητικά
σάν νάθελε να τόν θυμηθί. Και κα-
θώς το κρατούσε, ακόμα τό χέρι,
σάν να θυμήθηκε, ύψωσε ξαφνικά τη
φωνή του:

—Βέβαια, βέβαια... ή Κίττυ, δεν
είν' έτσι.

—Ακριβώς... είπε ό γιατρός.
—Πόσα νοόνια αλήθεια;
—Ποια ήταν αυτή ή Κίττυ; ρώτησε
ό Πέτρος.

—Μιά Έβραιόπουλα στη Θεσσαλο-
νίκη, τόν καιρό που ήμουν αξιωματι-
κός, για την όποια παρό λ'ίον να
σκοτωθώμε με τό μουσιού Άλφρέ-
δο. Δεν ξέρω πως την είχα έρωτευ-
θί και μία φορά την έπιασα μαζί με

τόν κύριο. Άπό τότε τόν είχα σταμ-
πάρει. Μά και κείνος τό ίδιο. Γιατί
όπως άποδείχθηκε ύστερα, την άγα-
πούσε πριν από μένα και δεν είχαν
διακόψει καθόλου τίς σχέσεις τους.
Έτσι γίναμε θανάσιμοι έχθροί. Η
Κίττυ μάς έκοροίδευε και τούς δυό
όπου τώσκασε μ' έναν άεροπόρο
που έκανε τό δρομολόγιο Θεσσαλο-
νίκη - Βελιγράδι - Σόφια - Βου-
δαπέστη. Εκεί βγήκε χορεύτρια σ'
ένα καμπαρέ και έκτοτε έμείς οι δυό
έγίναμε φίλοι.

—Δέν μάθατε από τότε νέα της;
—Οχι.

—Ε, λοιπόν, να σ'ας πω έγώ. Την
είδα πέρου στην Άριζόνα» παντρε-
μένη μ' ένα τσιγγάνο βιολίστα της
ορχήστρας και σ'ας θυμήθηκα, άγα-
πητέ μου φίλε.

—Στην ύγεία της Κίττυ, λοιπόν, εί-
πε ό Πέτρος τσουγκρίζοντας τό πο-
τήρι με τούς φίλους του. Ήπιαν δυό
γουλιές κι' ό γιατρός, σάν κάτι να
ήρθε στη μνήμη του, ρώτησε:

—Μπορώ να σ'ας ρωτήσω σχετι-
κώς, μουσιού Άλφρεδο;

—Ευχαριστώ.

—Θυμάστε την Πρωτοχρονιά εκεί-
νην που είμαστε στη Θεσσαλονίκη;
Την παραμονή τό βράδυ ήταν μαζί
σας ή Κίττυ;

—Μου είχε υποσχεθί πως θά περ-
νούσαμε μαζί τό βράδυ αλλά δεν
ήρθε. Κι' ήξερα πως θάθαν μαζί σας.

—Έφαγα όλον τόν κόσμο να σ'ας βρώ
έκείνο τό βράδυ αλλά ευτυχώς δεν
τό κατώρωνα.

—Γιατί ευτυχώς; ρώτησε ό Πέτρος.

—Γιατί θά τούς σκότωναν και τούς
δυό απήντησε ό μουσιού Άλφρέδος
και τώρα θά πίνετε τό ούισκυ σας
μοναχός. Έγώ θά ήμουν στη φυλακή
κι' ό γιατρός στον άλλο κόσμο.

—Ε λοιπόν κι' έγώ σ'ας λέω πως
την ίδια υπόσχεση είχε δώσει και σέ
μένα εκείνο τό βράδυ, αλλά δεν ήρ-
θε. Κι' ήμουν βέβαιος πως θάταν μα-
ζί σας, είπε ό γιατρός.

—Μπα την άτιμη; Πού ήταν λοι-
πόν;

—Α, αυτό φυσικά δεν τό ξέρω.
Μόνο θυμάμαι πως την άλλη μέρα
ύστερα από ένα τρομερό καυγά που
είχαμε, αισθανόμουνα τόν έαυτό μου
περισσότερο έρωτευμένο μαζί της.

—Τό συμπέρασμα, είπε ό Πέτρος,
είναι ότι αν την υπόθεση της Κίττυ
την είχε ό καθένας για λογαριασμό
του θά είσατε λιγώτερο έρωτευμέ-
νοι μαζί της. Η άνταρσία της γυναί-
καί θίγει τόν άνδρικό έγωισμό μας
κι' ή άφοσίωσις της κάνει τόν άν-
τρα αδιάφορο και πολλές φορές
σκληρό. Κι' όταν αυτή την καλωσύ-
νη τη δέχνηει ό άντρας στη γυναίκα,
της προκαλεί έξ ίσου την πλήξη ή
και την άηδία. Ένώ ή περιφρόνησις
του άνδρος κατακτά τη γυναίκα κι'
ή δύναμή του τη συγκρατεί. Δεν έχε-
τε διαβάσει πως ή γυναίκα προτιμά
τόν Ήρακλή από τόν Άδωνι;

—Πολύ σωστό, είπε ό μουσιού Άλ-
φρέδο, μά γιατί δεν λέτε και κάτι
άλλο. Πώς μία και δεν κατάφερε ή
Κίττυ να μάς βάλη να σκοτωθώμε
με τό γιατρό, μοιραίο ήταν να μάς
κάνη να γίνουμε φίλοι;

—Ούτε συζήτησις. Δεν μπορεί να
φανταστή κανείς έγκαρδιώτερους φί-
λους από δυό πρώην άντεραστές, ό-
ταν μάλιστα ή γυναίκα φεύγη μ' έ-
ναν τσίτο και δεν τούς ένδιαφέρει
πιά. Αυτό άλλωστε συμβαίνει και σέ
δυό λαούς που είναι χρόνια και χρό-
νια έχθροί, πολεμούνται σκοτώνονται
κι' όταν κάποτε ειρηνέωσουν και συμ-

φιλωθούν, φροντίζουν πως ό ένας ν'
άποδείξη στον άλλο την πιο θερμή
και την πιο ειλικρινή φιλία.

—Ακόμα ένα Μπλάκ Λέμπελ, μου-
σιού Άλφρεδο;

—Ευχαριστώ πολύ, όχι. Έχω πιή
άλλωστε καμμία δεκαριά.

—Μόνον όκτώ, παρακαλώ, είπε ό
Πέτρος.

—Πράγματι... Κι' αυτό τό ξέρετε;

—Δέν σ'ας είπα; Λοιπόν;

—Οχι, ευχαριστώ. Γι' απόψε θά
μου επιτρέψετε να σ'ας άποχαιρηθί-
σω και θά χαρώ άύριο βράδυ να φά-
με οι τρεις μαζί...

Οι δυό φίλοι συνώδευαν τόν μου-
σιού Άλφρέδο ως τη σκάλα. Έπι-
στρέφοντας όμως για τό μπάρ, συ-
νήντησαν τό Θωμά, ένα μεσόκοπο
τύπο άποτυχημένο στη ζωή του, χω-
ρίς οικογένεια και χωρίς συγγενείς,
που τόν είχε ό Πέτρος σχεδιαστή στο
γραφείο του και που εργότανε κάθε
Σάββατο στο καμπαρέ για να παρα-
κολουθήση τό πρόγραμμα και ν' ά-
ναπολήση τη μεγάλη ζωή που χρό-
νια όνειροπολούσε όταν ήταν νέος
χωρίς να μπορέση να την πραγμα-
τοποιήση ποτέ.

—Πάμε να γουστάρουμε τό Θωμά,
είπε ό Πέτρος στο γιατρό κι' έπλη-
σίσαν στο τραπέζι του...

—Γιατί λειμοναδίτσα Θωμά,

—Ε, ή καρδιά δεν επιτρέπει τό
οινόπνευμα.

—Βλέπεις αυτά παθαίνει κανείς
για να είναι αισθηματικός. Καταντ'ό
καρδιακός.

—Κατακτήσεις
πολλές, λοιπόν
κύριε Θωμά;
ρώτησε ό για-
τρός.

—Δέν βαρυέ-
σαι, απήντησε ό
Πέτρος για λο-
γαριασμό του
Πλατωνικού έρω-
τες. Ο μεγαλει-

τερος έρωτας του Θωμά να φαντα-
σθής, ήταν ή Ζιζή.

—Η πρίμα της όπερέττας;

—Ναί. Έξακολουθεί να είναι τρελ-
λός μαζί της. Άλλά ακόμα δεν κα-
τώρρωσε να τη γνωρίση. Δέκα χρό-
νια αυτή ή δουλειά.

—Μην τόν άκούτε γιατρέ μου. Ο
κύριος Πέτρος θέλει να με πειράξη.

—Δηλαδή τι θά πη αυτό; είπε ό
Πέτρος. Νά μάς τό εξηγήσης γιατί
είναι διφορούμενο. Δεν είναι αλήθεια
πως άγαπάς τη Ζιζή; Η δεν είναι
αλήθεια που λέω πως την έχεις ακό-
μα γνωρίσει;

—Δέν λέω πως δεν την άγαπάω.
Δέν είναι έγκλημα ν' άγαπάη κανείς
μία γυναίκα. Ψέμματα γιατρέ μου;

—Ούτε λόγος να γίνεται.

—Άλλά με τη Ζιζή έχουμε σχέσεις
φιλικές έδω και πέντε χρόνια.

—Ε, θά με κάνης να σκάσω. Αυ-
τή έλεγε προχτές τό Ντίμη πως τό
δνομά σου της είναι τελείως άγνω-
στο.

—Ίσως για να μην έκθεση τόν κύ-
ριο Θωμά, είπε ό γιατρός.

Άλλά εκείνη τη στιγμή μπήκε ή
Ζιζή στο κέντρο. Ξανθιά, ήγεμονική,
έκκεντρική, μόνη της όπως συχνά
συνήθιζε, με γρήγορα βήματα κατευ-
θύνθηκε σ' ένα θεωρείο κι' έκάθισε
βγάζοντας τ'α γάντια της χωρίς να
κυττάξη κανένα.

—Θωμά, απόψε δεν γλυτώνεις, έ-
κανε θριαμβευτικά ό Πέτρος. Άν
ας να χορέψης με τη Ζιζή, έγώ θά
χάσω δέκα γιλιάρικα. Άλ-
λά αν δεν π'ας δεν θά ξανα-
πούμε καλημέρα.

Ο Θωμάς έγλώσσισε μό-
λις είδε τη Ζιζή. Γιατ' ήταν
αλήθεια πως την έλάτρευε
δέκα χρόνια και πλέ-
ον, όπως επίσης ήταν
αλήθεια πως ποτέ τοι
δέν τόλμησε να τη
γνωρίση. Έμεινε αμί-
λητος για μερικά

στιγμές, ύστερα συγκέντρωσε την
ψυχραιμία του και με προσποιητή
ήρεμία απήντησε:

—Θά πάω να χορέψω μαζί της για
να σ'ας άποδείξω μονάχα ότι δεν εί-
μαι φαντασιόπληκτος.

Ο Θωμάς έπλησίασε στο θεωρείο
της Ζιζής κι' έκανε μπροστά της μία
ευγενική υπόκλιση ψιθυρίζοντας:

—Κυρία Ζιζή, σ'ας παρακαλώ θερ-
μά να μου δώσετε την άδεια να κα-
θήσω δυό λεπτά στο τραπέζι σας.
Έγώ κάτι να σ'ας πω

—Καθίστε.

Ο Θωμάς έκάθισε καταβάλλοντας
υπεράνθρωπη προσπάθεια να την
κυττάξη με οικειότητα. Ο Πέτρος
με τό γιατρό παρακολουθούσαν κα-
τάπληκτοι.

—Κυρία Ζιζή είμαι ένας φανατικός
θαυμαστής σας από την πρώτη ήμέ-
ρα που βγήκατε στο θέατρο κι' εί-
χα πάντα ένα όνειρο να σ'ας γνωρί-
σω, αλλά ποτέ δεν έτόλμησα. Δεν
πρόκειται όμως γι' αυτό, γιατί αν ή-
ταν έτσι ούτε και τώρα θά τολμού-
σα να βρίσκουμαι κοντά σας. Άλλά
ξέρω πόσο καλή καρδιά έχετε και
πως δεν θ' άρνηθήτε να με βγάλετε
από μία δύσκολη στιγμή. Ένας φί-
λος μου που ξέρει πόση άφοσίωση
έχω σέ σας, για να με πειράξη έβα-
λε στοίχημα ότι θά χάση δέκα χι-
λιάδες δραχμές αν χορέψω μαζί σας.

Άλλοιως θά με ρεζιλίση. Στά μάτια
όλων των γνωστών μου και θά χάσω
και τη θέση μου κι' είμαι φτωχός
προστάτης οικογενείας, κυρία Ζιζή.

Αυτήν τη γάρη σ'ας ζητώ τώρα. Νά
δεχθίτε να χορέψετε ένα χορό μαζί
μου. Τόν πρώτο και τόν τελευταίο,
γιατί ποτέ, σ'ας όρκίζουμαι, δεν θά
σας ένοχλήσω...

—Η Ζιζή το-
πιασε τό χέρι
σάν να ήθελε να
τόν έμψυχώση,
σάν να ήθελε ν'
άνταμείψη το-
σων χρόνων βου-
3ή λατρείας.

—Μά βέβαια

—Μά βέβαια και
θα χορέψω μαζί
σας...

καί θά χορεύω μαζί σας. Καί θά ναι αὐτοί οἱ κύριοι πού δὲν θάχουν μούτρα νά σας δοῦν κι' ὄχι ἔσεις...

Παρήγγειλε ἕνα δεύτερο ποτήρι καί τὸ γέμισε μόνη της σαμπάνια. Τσοῦγκρισαν τὰ ποτήρια καί ἤπιαν.

—Μοῦ δώσατε μιὰ παράξενη συγκίνηση ἀπὸψε, εἶπε σὸ Θωμά... Ἐλάτε νά χορεύσουμε.

Καί πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι κατέβηκαν στὴν πίστα. Ἡ Ζιζὴ συνεκέντρωσε ὅλα τὰ βλέμματα τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ παρακολουθοῦσαν κάθε ἐμφάνισή της στὰ νυκτερινὰ κέντρα κι' ὁ γιατρός εἶπε τοῦ Πέτρου:

—Μοῦ φαίνεται Πέτρο πὼς τάχασες τὰ δέκα χιλιάρικα...

Ξαφνικά ἡ ὀρχήστρα ἐπέρασε σ' ἕνα ρυθμὸ εὐθυμοῦ βάλς κι' ὁ Θωμάς σφιγμένος σὸ κορμὶ τῆς Ζιζῆς στροβιλιζότανε σὺν μεθυσμένος, σὺν ὀνειροπαρμένος, σὺν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

Μιὰ κραυγὴ στριγγιὰ σταμάτησε τὸ χορὸ καί τὴν ὀρχήστρα κι' οἱ θαμῶνες ὅλοι σηκώθηκαν νά δοῦν τί συνέβη. Εἶχε ξεφωνήσει ἡ Ζιζὴ καί μέσα ἀπὸ τὰ χέρια της γλυστρουσε σὸ παρκέτο ὁ Θωμάς, νεκρὸς ἀπὸ συγκοπὴ καρδιάς...

Τὴν ἄλλη μέρα παρηγοροῦσε τὸν Πέτρο σὸ γραφεῖο του πού καθόταν ἀμίλητος κι' ἔνοιωθε τύψεις πού εἶχε γίνεи ὁ ἀκούσιος αἵτιος τοῦ θανάτου τοῦ Θωμά...

—Μὴ στενοχωριέσαι τόσο... Νᾶσαι βέβαιος πὼς ὁ Θωμάς πέθανε μέσα σὲ μιὰ ὑπέρτατη εὐτυχία πού κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν θά τὴν ἔχη σὸ θανάτὸ του...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ λεπτότης στὴν γυναῖκα εἶναι δύναμις.

—[1]—

Ἡ ὥραία γυναῖκα εἶναι κόσμημα καί ἡ καλὴ θησαυρός.

—[2]—

Ἡ γυναῖκα πρέπει νά ἔχη καλωσύνη στὴν καρδιά, ἀγνότητα σὸ μέτωπο, γλυκύτητα στὰ χεῖλη καί ἐργατικότητα στὰ χέρια.

—[3]—

* Ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν κάμνει λάθη ποῖος ἐπλάσε τὴν γυναῖκα;

—[4]—

* Ὅση λιγότερη ἀξία ἀποδίδει ἡ γυναῖκα σ' αὐτήν, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀξία της.

—[5]—

* Ὅποιος παντρεύεται γυναῖκα ἀνώτερή του δεσμεύει τὴν ἐλευθερία του.

—[6]—

Ἡ ματιά τῶν γυναικῶν ἐκφράζει ὅ,τι ἀποσιωπᾷ ἡ γλῶσσα.

—[7]—

Οἱ γυναῖκες μποροῦν νά λησμονοῦν τὴν βροσίαν οὐδέποτε, ὅμως, τὴν περιφρόνηση.

Ἡρωες τοῦ μελοδράματος

Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Φρά Διάβολο

Ὁ Φρά-Διάβολο πού ἔγινε ἐνδοξος ἀπὸ τὴν «ἔπερα-κωμικ» τοῦ Σκριμπ καί τοῦ Ὁμπέρ δὲν εἶναι μυθικὸ πρόσωπο.

Στὴν Νεάπολη ἡ ἀνάμνησίς του εἶναι δημοφιλεστάτη, ὅπως στὴν Γαλλίαν ὅλοι θυμοῦνται τὸν Καρτὸν καί τὸν Μαντρέν.

Ὁ Φρά-Διάβολο ὡς ληστής ἦταν τρομερός, τὰ δὲ κατορθώματά του ἀνάγκασαν τὴς ἀρχὲς νά τὸν ἐπικηρύξουν.

Προβιβασθεῖς στὸν βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου κατόπιν τῆς εἰσηγήσεως τοῦ καρδινάλιου Ρουφφο ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῶν Κασαλβρέζων, συνετέλεσε, πολὺ στὸν διωγμὸ τῶν Γάλλων ἀπὸ τὸ βασιλεῖο τῆς Νεαπόλεως. Συνέχισε ἐπειτα τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Βοναπάρτου, ἀπεβίβασθη τῷ 1806 στὴν χερσόνησο καί ἀρχισε τὴν λεηλασία τῆς χώρας.

Ἐπειδὴ ἡ φήμη του καί ἡ ἐπιρροή του αὐξάνονταν καθημερινῶς ἀπὸ τὰ ἐπιτυχεῖς κατορθώματά του, ὁ βασιλεὺς Ἰωσήφ ἀποφάσισε νά ἐνδιαφερθῇ κάπως σοβαρώτερα γιὰ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ πρόσωπο.

Ἀνέθεσε εἰς τὸν συνταγματάρχη Οὐγκώ, τὸν πατέρα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τὴν φροντίδα νά συλλάβῃ τὸν ληστὴν πάση θυσίᾳ.

Βέβαια τὸ πρῶγμα αὐτὸ δὲν ἦταν εὐκόλο. Παρὰ τὸ μικρὸ τὸν ἀνάστημα καί τὸ κοινὸ του παρουσιαστικὸ, ὁ Φρά-Διάβολο εἶχε λεπτὸ πνεῦμα, ἦταν ἀνδρείος, ἐνεργητικὸς καί εἶχε μεγάλην ἐτοιμότητα. Ἐκτὸς τῶν προσόντων αὐτῶν εἶχε καί ἕνα ἄλλο σπουδαϊότερο. Ἦταν ὁ καλλίτερος πεζοπόρος τοῦ βασιλείου. Ἐπὶ πολὺν καιρὸ κατῴρθωνε νά διαφεύγῃ τὴς διώξεως τοῦ συνταγματάρχου Οὐγκώ. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ συμπλοκή κατὰ τὴν ὁποία ἔχασε πολλοὺς ἀνδρας, ὁ Φρά-Διάβολο βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ δυὸ γαλλικὲς φάλαγγες.

Κάθε ἄλλος στὴ θέση του θά τὰ ἔχανε. Ἐκεῖνος ὅμως σκέφθηκε τὸ ἔξης στρατήγημα. Μιὰ πού ἦταν γνωστὸς στὸς κατοίκους τῆς χώρας ὁ κείνης διήρεσε τὸ ἀποσπασμὰ του σὲ δυὸ καί ἐπὶ κεφαλῇ των ἔβαλε ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγούς του με τὴν διαταγὴ νά συμπεριφέρηται ὡς ἐάν αὐτὸς ἦτο ὁ Φρά-Διάβολο.

Εἶχαν συμφωνήσει νά συναντηθοῦν ὅλοι στὴ Σικελία ὅπου ὁ Φρά-Διάβολο εἶχε σκοπὸ νά πάῃ νά ξεκουρασθῇ.

Λίγο ἀργότερα ὁ συνταγματάρχης Οὐγκώ λάμβανε πληροφορίες ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ βασιλείου πὼς ὁ Φρά-Διάβολο εἶχε περάσει μαζί με τὴν ληστοσυμμορία του. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς εἶχαν συνγίσει τὸν συνταγματάρχη κι' ἔτσι σώθηκε ὁ Φρά-Διάβολο.

Ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἄργησε νά βοῇ τὰ ἔγνη τοῦ τρομεροῦ ληστοῦ καί ἐξηκολούθησε τὴν καταδίωξή του. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἀψιμαχίες ὁ Φρά-Διάβολο βρέθηκε ὁλομόναχος σ' ἕνα δρενὸ τόπο με κοιμιά δωδεκακάρια συντρόφους του, ἄλλους πληγμένους κι' ἄλλους κρυμμένους μέσα

στὰ λαγκάδια ἢ στὴς σπηλιές γιὰ τὴν οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν φοβηθῇ καί πύρρανε δρόμο.

Εἶναι περίεργο πὼς ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄνδρες πού βρισκόνταν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἦταν διαλεχτοὶ καί ἀφοσιωμένοι σ' αὐτόν, στὴς κρίσιμες στιγμὲς τὰ ἔχωναν, δειλιάζαν καί ἐγκατέλειπαν τὸν ἀρχηγὸ τους ὁ ὁποῖος σήμεωτέον δὲν ἐθύμωνε καθόλου γι' αὐτὸ ἀρκεῖ νά μὴ μάθεινε πὼς κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς σκόπευε νά τὸν προδώσῃ.

Μιὰ μέρα ὁ τρομερὸς αὐτὸς ληστής ἀναγκάσθηκε νά περάσῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο τῶν Πούιν δρόμο ὁ ὁποῖος ἐφρουρεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τοῦ συνταγματάρχου Οὐγκώ.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νά κρυφθῇ ἢ νά φύγῃ. Ἡ σὺλληψίς του ἦταν βεβαία. Τὸ ἐφευρετικὸ του πνεῦμα τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀμηχανία του.

— Δέστε μου τὰ χέρια πίσω, διέταξε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνδρας του. Κάμετε τὸ ἴδιο καί στὸν ὑπαρχηγό μου. Ἐπειδὴ οἱ σύντροφοί του δίσταζαν νά ὑπακούσουν ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νά διατακτικὸ τὸνο φωνῆς.

— Γρήγορα, κύριοι, γρήγορα, ἔτσι θά μπορέσουμε νά σώσουμε τὴ ζωὴ μας.

Οἱ λησταὶ χωρὶς νά ζητήσουν περισσότερες ἐξηγήσεις ἐξετέλεσαν τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν.

— Καί τώρα καὶ προχωρήσετε μεθάρρος ἕως τὸ δρόμο ὅπου θά συναντήσετε τὰ ἀποσπάσματα τοῦ συνταγματάρχου Οὐγκώ. Στὴς ἐρωτήσεις τους θά ἀπαντήσετε πὼς εἶδατε στρατιῶτα τῆς ἐθνοφυρουρίας τῆς περιοχῆς ἐκείνης καί ὅτι μᾶς ὑποπτευθήκατε ὡς μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Φρά-Διάβολο καί μᾶς ὀδηγεῖτε στὴν Νεάπολη γιὰ νά λάβετε τὴν κανονισμένη ἀμοιβή σύμφωνα με τὴν τελευταία διαταγὴ περὶ παραδόσεως ληστών.

— Ἄν ὅμως οἱ ἱππεῖς τοῦ ἀποσπάσματος θελήσουν αὐτοὶ νά σας ὀδηγήσουν στὴν Νεάπολη;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἀρκετὰ δειλοί, θά θαυμάσουν τὸ θάρρος σας, θά μᾶς κακομεταχειρισθοῦν, θά μᾶς βρῇουν, καί θά σας ἀφήσουν νά ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμο σας.

Τὸ στρατήγημα αὐτὸ ἐπέτυχε κατὰ γράμμα.

Λίγο ἀργότερα διέταξε τοὺς ληστές νά ἀνοίξουν πύρ κατὰ τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἀποσπάσματος, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξηφανίζετο σὲ μιὰ δασώδη περιοχή στὴν ὁποία ἦταν ἀδύνατο νά τὸν καταδιώξουν οἱ ἱππεῖς.

Πέρασε καιρὸς κι' ὁ Φρά-Διάβολο ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη τὰ ληστρικά του κατορθώματά. Μιὰ μέρα, ὅμως, περικυκλώθηκε γιὰ τὴν ἀνεγνωρίσθη καί καταδόθηκε ἀπὸ κάποιον Ναπολιτάνο σκαπανέα. Παρὰ τὴς ζωῆς του διαμαρτυρίες συνελήφθη καί ὠδηγήθη στὴ φυλακή.

Παραδοθεὶς στὴ δικαιοσύνη καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καί κρεμάστηκε,

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ἡ ἀρκούδα

Τοῦ κ. Μιμ. Ψαθ.

Μιὰ πρὸς τὸν πρόεδρον:

— Ὅταν ἦρθε καί μοῦ τὴν ζήτησε, κ. εισαγγελέα, τοῦ εἶπα: παιδί μου, ἡ κόρη μου εἶναι μικρὴ ἀκόμα. Δὲν εἶναι γιὰ παντρεῖς. Κι' ἐσένα δὲν σὲ πῆραν τὰ χρόνια.

Στροφή πρὸς τὸν εισαγγελέα: — Ἀκούς κ. πρόεδρε; Ἄντε λοιπὸν τοῦ εἶπα στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας νά μεγαλώσῃς λιγάκι, νά πιάσῃς δουλειά, νά κάνῃς καμμιὰ δεκάρα, νά μπορῇς νά τῆς φέρῃς μιὰ μπουκιὰ ψωμί.

Στροφή πρὸς τὸν πρόεδρον: — Δίκιο δὲν εἶχα κ. εισαγγελέα; Εἶναι γιὰ παντρεῖς τώρα γτεσινὰ πράγματα. Ἐκεῖνὰ πού δὲν ἔχει μιὰ τρίχα μουστάκι πού λέει ὁ λόγος καί σοῦ λέει θέλω νά παντρευθῶ. Κι' ὅστερα; Ἐτάξιες ἐκεῖνη, αὐριο θά ταΐζῃς καί τὸν ἄλλον!

Τὸ πρόβλημα ἐτέθη ρεαλιστικώτατα. Ὁ πρόεδρος φυλλομετρεῖ σκυθρωπὸς τὰ ἐγγράφα του.

— Ἀκούς παιδί μου; — Ἀκούω, ἀκούω.

— Νά ὅς τι ἔγινε ὕστερα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος ἐξακολοῦθεῖ νά ἀκαλιζῇ τὰ χαρτιά του καί νά τοῦ ρίχνῃ φευγαλέα βλέμματα στρέφεται πρὸς τὸν γραμματέα.

— Ἔρω κ. ἐιρηνοδίκη. Μὰ πού νά ἡσυχάσω ἀπὸ δαύτονε! Ὅλο κι' ἐφερνε βόλτα τὸ σπῆτι μου. Ὁ νοῦς του στὴ μικρή. Ὅλο ἐκεῖ σὺν τῇ μύγῃ πού φέρνει βόλτα γύρω ἀπ' τὴ ζάχαρι. Τὸν πιάνω μιὰ μέρα μετὰ τὸ καλὸ. Ἀκού νά σοῦ πῶ παιδάκι μου τοῦ λέω, μὴ γαλᾷς τζάμπα τὰ παπούτσια σου. Σοῦ τὸ εἶπα ἀπᾶς σοῦ τὸ εἶπα δίπλα. Ἀμα σὲ ξαναδῶ κοντὰ θ' ἀμολύσω τὸν Γκίκα νά σοῦ τὸ φάῃ τὸ λαρύγγι.

Ῥωτᾷ ὁ εισαγγελεὺς: — Ποῖος εἶναι ὁ Γκίκας; — Ὁ σκύλος τοῦ σπιτιοῦ κ. πρόεδρε.

Ῥωτᾷ ὁ πρόεδρος: — Τοῦ ἀμύλυσες τὸν σκύλο; — Ὅχι κ. εισαγγελέα. — Σὲ ἀκουσε; — Μπᾶ, πού ν' ἀκούσῃ...

□ □

Χαμπανίζει ἀπὸ συμβουλὲς καί ἀπειλὲς ὁ ἔρω; Ἀστειεύσθε; Ἐχεῖ καμμιὰ λογικὴ τὸ πάθος; Μπορεῖ νά διευθύνῃ ἡ κεφαλὴ ὅταν τῆς λέγει ἔχι ἡ καρδιά; Ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος, συνεπῶς, ὄχι μόνον δὲν ἀπεφάσισε νά μὴ ἑξαπατήσει εἰς τὴν αἰνία λήτιδα τῶν σπιτιῶν τῆς ἐκλεκτῆς του, ἀλλὰ περιεφέρετο ὅλο καί πλησιέστερα, ἐρμαιὸν τῶν αἰσθημάτων του ὡς ἀνεμόδαρτη βαρκοῦλα εἰς λιμάνι πλήρες ναρκῶν, ἀδύνατο νά προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τὸ θάρρος, ὅμως, ἀμοιβεται πάντοτε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ἰδιαίτερως ὅταν πρόκειται περὶ οἰσθημάτων.

Ἐξ οὗ καί συνέβησαν πράγματα περίεργα πού συνέτεσαν εἰς τὴν ἐντελὴ ἀπρόοπτον ἐξέλιξιν τοῦ μετ' ἐμποδίων εἰδυλλιοῦ καί ἔστειλαν τὴν

θηλυκὴν ὑπαρξιν εἰς τὰς Πάτρας, τὸν νέον εἰς τὸ νοσοκομεῖον καί τὴν αὐστηράν μητέρα στὸ ἐδῶλιον.

Ὅλα αὐτὰ ἦλθαν εἰς φῶς κατὰ τὴν ἀκροατικὴν διαδικασίαν. Οἱ μάρτυρες πού παρήλασαν μερικοὶ αὐτόπαι πού παρέστησαν εἰς τὴν συγκλονιστικὴν σκηνὴν πού ἔλαβε χώραν ἕνα ἀπόγευμα μέσα στὰ πεῦκα, ὅπου τὸ χαρωπὸ ντουέτο εἶχε γίνεи τρικυμιῶδες τριολέττο, τὰ ἀνέπτυξαν διὰ μακρῶν.

Δειλινὸ ἦταν. Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του, μεταβάλλων τὸ γραφικὸν δασάκι εἰς γραφικὴν γκαρσονιέραν, ὅπου χαμηλῶναι ὑποβλητικῶς τὸ φῶς καί γλυκαίνει ὅταν ἀρχίζουν οἱ γλυκοισοί. Ὁ νέος πού ἐφλέγετο ἀπὸ ἔρωτα κατάφερε νά μεταδώσῃ τὴν φλόγα του μετὰ τὴν ὑποδειγματικὴν του ἐπιμονὴν εἰς τὴν δεκαεπταετίδα θελ-

Ἐνεφανίσθη ὅπως ὁ ἄγγελος εἰς τὸν παράδεισον τῶν πρωτοπλάστων...

κτικὴν κορσαίδα, πού ἀκούοντας τὴν αὐστεινὸν φωνὴν τῆς καρδιάς καί παρακούουσα εἰς τὴν συνετὴν φωνὴν τῆς μητρὸς, ἔσπευσε νά συνατήσῃ τὸν ἐκλεκτὸν της, μέσα εἰς τὸ δασάκι. Ἐκεῖ οἱ ἐρωτευμένοι ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καί ἀρχισαν νά κελαιδοῦν τὸ παλαιὸν τροπάριον πού δὲν ἐβαρέθηκαν, οὔτε θά βαρεθοῦν ποτὲ νά τραγουδοῦν οἱ ἐρωτευμένοι ὅλοιο τὸν κόσμον. Ἐκάθησαν λοιπὸν σὸν τρυφερόν γρασίδι. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ κοπέλλα δὲν εὗρεκε ἀρκετὰ μαλακὸν τὸ γρασίδι, ἐποπθετήθη εἰς μέρος μαλακώτερον, ὅπως, ἔξωθεν, τὰ γόνυα ἐκείνου κι' ἐκεῖ παρεδόθη εἰς ὄνειρα ταξιδεύουσα μαζί του εἰς τοὺς ρόδινους ὀρίζοντας τῆς αἰσθηματικῆς οὐτοπίας.

— Τί θά κάνουμε; — Ἐσὺ τί λές; — Ἐγὼ λέω νά κλεφτοῦμε! — Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. — Ἐρχεσάι μαζί μου; — Ἐρχομαί λέει...

Ἀλλὰ προτοῦ νά πάῃ ἡ νεαρὰ ἦλθε ἡ μήτηρ τῆς νεαρᾶς. Ἦλθε, δηλαδὴ, εἶνε μιὰ κουβέντα, Ἐνέσκυψε εἶνε ἡ κυριολεξία. Καί ὅπως ὁ ἄγγελος μετὰ

τὴν πυρίνην ρομφαίαν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν παράδεισον τῶν πρωτοπλάστων γιὰ νά τοὺς κοινοποιήσῃ τὴν ἔξωσιν, ἔτσι καί ἡ μήτηρ μετὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν ἐμπήκε, μετὰ τὴν διαφορὰν πού ἀντὶ ρομφαίας ἐκρατοῦσε κατὰ χειρότερον: χονδροειδῇ καί ὀζώδῃ μαγγούραν πού ἀρχισε νά κατεβάζῃ χωρὶς πολλὰ διατυπώσεις εἰς τὴν φλεγόμενην κεφαλὴν τοῦ νέου.

— Μετὰ τὴν πρώτη μαγγουριά ζαλίσθηκα κ. πρόεδρε

— Λοιπὸν;

— Ἐφῶναξ. Μὰ πού νά σταματήσῃ; Πετάρηκα ἀπάνω νά τῆς ἀρπάξω τὴν μαγγούρα, τοῦ κάκου. Ἦταν θηρίο. Ἐπεσα χάμα. Οὔτε κατάλαβα τὸ τί ἔγινε ὕστερα. Ὅταν ἐξύπνησα βρισκόμουν σὸ νοσοκομεῖο. Μονάχα μετὰ μιὰ βδομάδα κατὰλαβα τί εἶχε κάνει αὐτὴ ἡ ἀρκούδα τοῦ διαβόλου.

— Σοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νά συναγᾷς τὴν κόρη της;

— Μάλιστα. — Ἐσὺ γιὰ τί ἐπέμενες; — Τὴν ἀγαποῦσα. — Ἀ...

— Μάλιστα. Καί ἤθελα νά τὴν παντρευθῶ. Δὲν εἶχα κακοὺς σκοποὺς. Κακοὺς σκοποὺς εἶχε αὐτὴ ἡ ἀρκούδα τοῦ διαβόλου!

Ἡ ἀρκούδα τοῦ διαβόλου ὅμως δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μητρικὸ καθήκον, ὅπως τὸ ἀντελαμβάνετο τουλάχιστον ἡ ἴδια. Ἀφοῦ δηλοδὴ ἔταραξε καί τὴν κόρη της σὸ ἐγὼ, τὴν ἔστειλε στὰς Πάτρας σὲ κατὰ συγκρίσει της, μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνον ἐρωτικόν. Ἐξᾶ ἀπὸ τὴν ἀκτίνα τῆς δράσεως τοῦ ἐρωτικοῦ πυρὸς τοῦ νεαροῦ. Ἐστὶν ὁ νέος στερηθεὶς τῆς ἐκλεκτῆς του, πρὶς τοῦ καί στραπατσαρισθείς, τσαλακωθεὶς καί διασπασθεὶς κατὰ τὸν φυρερότερον τρόπον ἐμύνησε τὴν μητέρα τῆς ἐκλεκτῆς του ἐπὶ ἀδίκῳ ἐπιθέσει κλπ. κλπ.

Τὸ δικαστήριον δὲν ἐσκέφθηκε πολὺ. Κατεδίκασε τὴν ἀρκούδα εἰς ἕνα μὴνὸς φυλάκισιν, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας της, παρὰ τὰς δικαιολογίας της, παρὰ τὴν ζωερὰν ἀγόρευσιν τοῦ συνηγόρου της πού εἶχε διακηρύξει.

— Κρίσις τῆς μητρικῆς στοργῆς μας κ. δικαστά! Ἐκεῖ ὅπου δὲν πιπτει λόγος, πίπτει ράβδος. Ἀλλοῖμονον ἐάν δὲν ὑπῆρχε καὶ αὐτὴ! Οἱ νεαροὶ σάτυροι θά ὀργιάζαν καί τότε, Κύριος, οἶδε, εἰς ποῖους κινδύνους θά ἦσαν ἐκτεθειμένοι οἱ ἀνήλικοι καί τρυφεροὶ βλαστοὶ τῶν δυστυχῶν γονέων.

Εἰς μάτην ὅμως ἐλέγησαν αὐτά. Ἡ ἀρκούδα εὗρεκε τὸν δασκαλὸν της ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ προέδρου πού τὴν ἐχόρεψε σὸ ταψί, ἐνῶ ὁ νέος ἐξήρχετο βιαστικῶς ἀπὸ τὸ δικαστήριον γιὰ νά πάρῃ, καθ' ὅσον τὰς πιθανότητας, τὸ τραῖνο τῶν Πατρῶν...

MIM. ΨΑΘ.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ο καθηγητής Μαρὰς κατέβηκε απ' το λεωφορείο κι' έκανε λίγα βήματα.

Ένα μελωδικό ήχητικό κύμα γεμάτο κελαδιστές φωνούλες και καμπανιστά γέλια ξεχυνότανε στον πλατύ δρόμο απ' το ψυχρό, βαρύ κτίριο του Κολλεγίου.

Ο Μαρὰς μπήκε στο μεγάλο κήπο που τον πλημμύριζε η εύθυμη αμεριμνήσια του μαθητικού θηληκόκοσμου και περνώντας ανάμεσα, από μπλε ποδιές, άναμμένα προσωπάκια, λαγανιασμένες άναπνοές και άταγτα μεταξωτά, μαλλάκια που πεδούσαν ρυθμικά στο τρέξιμο, έφθασε μπροστά στη σκάλα του κτιρίου κι' έστειλε την κάρτα του στον έπόπτη των Σχολών.

Σε λίγο βρισκόταν στο γραφείο του. Ήταν ένας άνθρωπος με λιτή εμφάνιση και άπλους τρόπους που τους είχε διακοσμήσει με λίγη έπαγγελματική άσπρη του ύφους.

—Καθήστε κύριε Μαρὰ, είπε ύστερα από τις τυπικές συστάσεις. Έχω διαβάσει τις «Εργασίες» σας κι' είμαι εύτυχης που θα συνεργασθώ με.

Άξαφνα το μάτι του έρριξε μιά άκόμη έρευνήτική ματιά στον έπισκέπτη του, απ' το καλοχτενισμένο κεφάλι ως τις γκέττες και στηλώθηκε, ίσως όχι τυχαία, στα λεπτά λευκά χέρια του με τα περιποιημένα νύχια. Αυτός ο νεαρός καθηγητής ήταν πολύ άμορφος και πολύ κομψός για ένα «Κολλέγιο Θηλέων».

—Είμ' εύτυχης που θα συνεργασθώ με. Ξαναείπε αδέξια ύστερ' απ' αυτή τη διακοπή.

Ο Μαρὰς κατάλαβε και χαμογέλασε.

—Έγω το μειονέκτημα να είμαι νέος, είπε. Αυτό βέβαια είν' ένα έπαγγελματικό άτύχημα. Άλλά μου φαίνεται πως είμαι αρκετά σοβαρός για τη δουλειά που διάλεξα ή μάλλον... αρκετά έξυπνος ώστε να μπορώ να παίξω το ρόλο του σοβαρού.

Ο Έπόπτης των Σχολών, φάνηκε εύχαιρημένος:

—Μ' άρέσει αυτό που είπατε. Ο δάσκαλος πρέπει να είναι πάντα και λίγο ήθοποιος...

—Λίγο; Πολύ!

—Πολύ. Συμφωνώ. Και μάλιστα έδω σ' έμάς ιδιαίτερος. Γιατί βλέπετε στις μεγάλες τάξεις δεν έχει να κάνει κανείς με παιδιά. Έχει να κάνει με γυναίκες. Σωστές γυναίκες!

—Τό φαντάζομαι, είπε χαμογελώντας πάλι ο Μαρὰς. Και μου φανταίνεται πως θα τα καταφέρω. Έσείς τι λέτε;

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ο Έπόπτης δεν μπόρεσε ν' αποφύγει πάλι ένα καινούριο έστραυκό βλέμμα της κομψότητας του Μαρὰ. Μά γρήγορα έκανε μιά προσποιημένη γκριμάτσα έπικροτήσεως και βιάστηκε να πή κάπως άτεχνα:

—Είμαι βέβαιος! Είμαι βέβαιος, κύριε Μαρὰ!

Αυτός ο κύριος Έπόπτης όμως, δεν είναι καθόλου καλός ήθοποιός, σκέφθηκε ο Μαρὰς. Κι' απ' έδω - απ' έδω, του τώπε:

—Καταλαβαίνω βέβαια πως μπορεί να έχετε μερικές έπιφυλάξεις για την εμφάνισή μου που ή λεπτότης σας έμποδίζει να μου τις πείτε...

—Σας παρακαλώ... Έκανε ο Έπόπτης ταραγμένος που προδόθηκε.

—Όχι όχι... Μη διαμαρτύρεσθε. Τό είδα. Άλλά κι' έμένα ή αντίληψή μου δε συμφωνούν με την ιδέα πως ο καθηγητής πρέπει να παρουσιάζεται άτημέλητος και άξυριστος στις μαθήτριες. Γιατί τους καταστρέφει την αίσθησή τους και χάνει κάπως το επιβάλλον του.

—Μά, κύριε Μαρὰ, διαμαρτυρήθηκε πάλι ο Έπόπτης, έχετε άπολύτως άδικο. Καμιά τέτοια σκέψη δε μου πέρασε...

—Καλά, καλά. Παρντόν τότε! Τόν έκοψε ο καθηγητής.

Κι' άρχισαν πια να μιλούν για τό σχολείο και για τις άνωτερες τάξεις που ένδιέφεραν τό Μαρὰ. Ο Έπόπτης τόν κατατόπισε στο πρόγραμμά και στις ώρες. Κι' έπειτα παίρνοντας ύφος περισσότερο έπίσημο και χαμηλώνοντας τόν τόνο, της φωνής του για να της δώσει τό χρώμα μιάς έμπιστευτικής έξομολογήσεως, άρχισε να του μιλή για τις μαθήτριες.

—Ήταν όλες κορίτσια της λεγομένης «καλής τάξεως», δηλαδή κορίτσια εύπόρων ανθρώπων. Οί γονείς τους τάχαν άναθρέψει με την έξνοιασιά εκείνη που δίνει ή μεγάλη άνεση του γρήματος και που μοιάζει λίγο μ' έγκατάλειψη κι' άφροντισιά. Όχι πως δεν ένδιαφέροντουσαν για τα παιδιά τους. Αυτό θα ήταν κουταμάρα να τώλεγε κανείς. Μά να, πως να τό διατυπώση; Δεν είχαν τόν καιρό ν' άπασχοληθούν οί ίδιοι μαζί τους κι' ή συνείδησή τους ήταν ήσυχη πως έκαναν τό καθήκον τους έπειδή έώδευαν όσα μπορούσαν περισσότερα. Έτσι ή ψυχούσθηση των παιδιών αυτών, ή νοστορία τους, ή χαρακτήρας τους είχε διαμορφωθεί να... «τυχαίως και μοιραίως» που λέμε.

—Ατένιζαν τη ζωή αίσιόδοξα κι' έ-

γώιστικά, σαν προνομιά πλάσματα που ό,τι ήθελαν τό είχαν. Ήταν μαθημένες να διατάζουν κι' ή πελαργία του σχολείου πάθαινε μεγάλα στραπάτσα απ' αυτά τ' άτίθασσα και φιλάρεσκα πλάσματα που τό να ριγμένο κεφάλι τους ήταν παραφουσκωμένο με τις λεγόμενες «μοντέρνες ιδέες» και τόν περίφημο «πολιτισμό» που τόν πιπίζει αν σαν καραμέλλας

στο μικρό τους στομάκι.

Στά σπία τους άνάπνεαν τη βαρεία άτμόσφαιρα της καλής ζωής την ψευτιά της πολυτελείας...

Ο Μαρὰς άναγκάστηκε να τόν διακόψει. Οί ρητορείες δεν τ' άρεσαν. Και πίστευε πως ο παλιός αυτός δάσκαλος είχε δική σ' όσα έλεγε για τις μαθήτριάς του μ' άέ μπορούσε να ξετάξει άμερόληπτα τις αίτίες. Όχι. Δεν έφταιγαν τα «κομφορ», ούτε ή πολυτέλεια. Έφταιγε ή έλλειψη κάποιας πνευματικής όττης απ' τη ζωή των κοριτσιών αυτών που θα μπορούσε να τους τη δώσει τό Σχολείο άμα θα τους ένέπνεε μιά άκλόνητη έμπιστοσύνη και θ' άπαλλασσότανε κι' αυτό απ' τις φανερές ψευτιές του σχολατικισμού.

Άλλοιώς θα κύτταζαν την έδρα οί μαθήτριάς αν απ' αυτή θ' άκουγότανε τό κήρυγμα της άλήθειας άπάνω στα κοινωνικά ζητήματα, μ' άπόλυτη έλευθερία άλλά και μ' άπόλυτη σοβαρότητα.

Ο Έπόπτης τόν άκουγε να μιλή με προσοχή. Δεν τ' άρεσαν καθόλου οί καινούριες ιδέες της σύγχρονης παιδαγωγικής μ' αούτος ο νεαρός δάσκαλος τάλεγε καλά...

Συζήτησαν ακόμα κάμποσο. Κι' ήρθαν πια στα πρόσωπα. Ο Έπόπτης τώπε λίγα λόγια για κάθε μαθήτριά που τη θεωρούσε εξαίρετη, είτε στο μυαλό είτε στο χαρακτήρα.

—Σίγα - σίγα θα σας μιλήσω για όλες. Του έξήγησε. Άλλά τώρα θα-ταν άδύνατο να συγκρατήσετε κι' όνόματα καν. Θέλω όμως πριν μπείτε στην άνώτερη τάξη, να έξερετε μερικά για δυο - τρεις.

Και τις άνέφερε μιά - μιά. Η Έλλη Ζάρπα. Ήταν κόρη του βιομηγάνου. Ο πατέρας της είχε κάνει δεύτερο γάμο κι' ή μητέρα της έπίσης. Ήταν έσωτερική τρία χρόνια.

Η άληθινή ιστορία ενός νεαρού κοριτσιού που βρίσκεται έξαφνα ριγμένο μέσα στο παραγμένο πέλαγος της σύγχρονης κοινωνίας κι' αντιμετώπιζει όμα τόν παντοδύναμο νόμο του συμφέροντος και την άλύγιστη σκληρότητα των ανθρώπων. Μιά πονεμένη ιστορία γεμάτη περιπέτεια κι' ένδιαφέρον. Άλήθεια και ζω ή γεμάτη άγνό έρωτα, και τρυφερή συγκίνηση, που είναι δοσμένη σε συναρπαστικές σελίδες με γοητευτικές περιγραφές και δυνατά ψυχολογημένους χαρακτήρες.

Μελαγχολική, υπερωμαντική, μ' εύκολα δάκρυα και συχνά ύστερικες ένδείξεις, ήταν ένα από τα προβλήματα του σχολείου. Ύστερα ή Νόρα Γεράνη. Κόρη ενός πλούσιου έισοδηματία. Άπειθήρχητη, σκανταλιάρα, νευρική, τους άναστάτωνε κάθε τόσο. Και τέλος, ή πιο άξιοπρόσεκτη, ή Βίλμα Ζαυάνου. Έφερε τ' όνομα της μητέρας της γιατί ο πατέρας της, έλευθερος από δεσμά γάμου, είχε καταφέρει να κρατήσει τό «ένκόνυιτό» του σ' αυτή την υπεύθυνη ύπόθεση της δημιουργίας μιάς ζωής. Κι' έδω ο Έπόπτης διέκοψε τη διήγησή του για να φιλοσοφήσει προχειρώς: «Τά συνηθισμένα δράματα της ζωής, φίλε μου... Τέλος πάντων. Τι έλεγε; Ά, ναί. Για τη Βίλμα. Λοιπόν ή μητέρα της ή κυρία Πόπη Ζαυάνου ζούσε μιά ζωή νά... πως να τό πω... Ζούσε μιά ζωή έλευθερη. Βέβαια είχε κλείσει τό κορίτσι της από μικρό στο σχολείο και δεν την έβλεπε παρά μόνο κάθε δεύτερη Κυριακή, άλλά ή Βίλμα ήταν πια δεκάξη γρονών και καταλάβαινε πολύ καλά τα πάντα. Φαίνεται λοιπόν πως αυτή ή ιστορία της είχε στοινίσει φοβερά. Γιατί κι' οί άλλες της έδειναν μιά εύγενική βέβαια,

άλλά πάντως άοκετά καθαρή περιφρόνηση. Άλλά δεν ήταν ή Βίλμα ο τύπος του κοριτσιού του δειλού που θα τώπιαναν τα δάκρυα. Άγέρωχη και περήφανη, πληνώθηκε βαθειά απ' τα ποδά βήματα που έκανε στον ποδοβλάνο της Ζωής, μ' άδεν τώδεξε. Κράτησε μιά ψυχρή καστερική στάση, στερεότυπη στο νλκικό της πρόσωπο ένα πικρό γαμύγελο κι' ένινε σκληρή, σγεδόν κακιά και άμυή, άτεγκτη, άλυπότακτη σε τύπος και σε συνήκες. Έπικίνδυνη ύπόθεση για ένα σχολείο δεν είν' έτσι.

Του Μαρὰ του φάνηκαν όλα αυτά ένδιαφέροντα. Έπαιονε τό έπ' έννευγικό του σαν κοινωνική άποστολή και τό έφραγοίσε νειώτος έρεση και με κάποια ποίηση. Ναί, ναί, αυτή ή Βίλμα Ζαυάνου ήταν ένα ρουβή ζωντανό έδαφος που τό κίεκλανε ή εύπινία κι' ή νεανική σκληρότητα των άλλων έδρασε να την πράσνε σήτας. Όπως και τις άλλες, άνι σαν σύνολο άπόρριπτο, άλλά κάθε μιά ξεχωριστά.

Λέ μιλήσε στον Έπόπτη για τις ιδιαίτερες σκέψεις του. Συμπίωνσε μαζί του για να τ' ελίωνη μιά έρα άσχημης. Ήταν κι' άονά πια - και τόν άποναιρέθηκε.

Την άλλη μέρα τό πρωί ρέγγιζε τα μαρματά του στην άνώτερη τάξη.

Η Βίλμα έύπνησε τό πρωί με πονοκέφαλο. Άκουσε τό θόρυβο που έκαναν οί άλλες στο θάλαμο. τα νύχια τα πειράνιαντα, τα πορτίνα θυμωμένα έσκαμπτα, μ' άέ μπορούσε ν' άνοιξη τα μάτια της. Αίσθανάτως βαρεία τ' άλέρασ και ο' όλο της τό σώμα είχε έπλωθ μιά νάρκη.

Άξαφνα έννοιησε ένα μυστικό πόρσιμο κι' έκαν' ένα άρνημένο λεπτό βήμα να σαν τούλι να τη χτυπή έλαφρά

πότομο νευρικό τίνιγμα.

—Ω παρντόν δεσποινίς! Άκουσε μιά φωνή πλάι της κοροϊδευτικά έπίσημη.

Άνοιξε τα μάτια της κι' έπιασε στο μαξιλάρι της ένα ζευγάρι γκοι μεταξωτές κάλτσες μπλεγμένες με δυο μαύρες κάλτσες. Σχεδόν ταυτόχρονα τ' άλλο χέρι άπλώθηκε να τις πάρη, και τό μικρό κεφαλάκι της Νόρας με τό σκούρο θαμπό δέρμα και τα έξυπνα μάτια, έσκυψε άγουροξυπνημένο κι' άχένιστο στο μαξιλάρι της. Ένα μπεμπεδίστικο χαμόγελο σχημάτισε στα βελουδένια της μάγουλα τρεις συμμετρικές πτυχές, σ' ά μεγάλα έισαγωγικά. Τό φίλνις των δοντιών της, δουλεμένο με κανονικές αναλογίες, έσκασε ύγρό και άσπασομπε, μέσα στο μισανοιγμένο μικρό στομάκι της που μοιάζε σ' ά δαγκωμένο κεράσι.

—Καλημέρα, είπ' εύθυμα. Για δέ ντύνεσαι; Είν' άργά.

Η Βίλμα της έρριξε ένα τρυφερό βλέμμα. Ήταν ή μόνη που της έδειχνε καλωσύνη, ή μόνη που είχε στα φερόισμά της μιά φυσική εύγένεια και μιά άνσφορμη έλικρίνεια.

—Είμ' άδιάθετη... ψιθύρισε. Έγω πονοκέφαλο!

Η Βίλμα κι' ή Νόρα ήτανε πάντα μαζί.

—Νά σοι δώσω μ' άσπρίνη; —Άν θέλεις.

Η Νόρα έτρεξε στο κομοδίνο της. Οί άλλες που στο μεταξύ είχαν τρέξει στο μπάνιο άρχισαν να έξαναμπάνουν μιά - μιά, τιτιβίζοντας. Καθισμένες στα κρεβάτια τους έβαζαν τις κάλτσες τους γρήγορα με σπασμαδικές κινήσεις βιασύνης κι' έβω ό ήλιος, σκανδαλισμένος απ' τό θέαμα φρόντισε διακριτικά να κρυφτεί πίσω από ένα μικρό παραβάν από σύννεφα...

Η Νόρα της έφερε την άσπρίνη, κι' ή Βίλμα την πήρε βιαστικά και πετάχτηκε μ' ένα πηδο απ' τό κρεβάτι. Έκαν' ένα ψυχρό «ντούς» και τό νερό της έύπνησε τα κουρασμένα νεύρα. Τώρα αισθανόταν καλλίτερα. Σε λίγο μπροστά στον καθρέφτη χτενίζοταν μηχανικά, άποροφημένη από τις σκέψεις που της τυραννούσαν, μήνες τώρα, τη διάθεση, τις σκέψεις που της είχαν σκοτώσει μέσα της όλη τη γαρά της ζωής. Και τα χρόνια πέρναγαν... Νά, σε λίγο, κι, αυτός, ο τελευταίος χρόνος θα περάση. Μιά τυπική γιορτή, ένα τυπικώτερο λογίδριο της Διευθύντριας, κι' ή πόρτα του σχολείου θα κλείση πίσω της για πάντα. Θά βγ' στην κοινωνία. Σε ποιά κοινωνία; Σ' αυτήν που ήερε πολύ καλά κι' άς μην την είχε ποτέ της γνωρίσει. Μήπως τό σχολείο δεν ήταν μιά πιστή μικρογραφία, μ' άπαράλλακτη «μινιατούρα» της περίφημης αυτής κοινωνίας που θα την καταβρόχθιζε αύριο σ' άδηφάγο στομάχι της, όπως καταπίνει άνευθυνα κάθε άδύνατο που δεν έχει γερά κόκκαλα για να της σπάση τα δόντια; Η μητέρα της! Νά τό παράδειγμα! Τώδε μπροστά της όλοζώντανε. Ήταν κι' αυτή κάποτε μιά τρυφερή ψυχή, έν' άννό κοριτσόπουλο. Άγάπησε. Άγάπησε με πίστη, μ' άφοσίωση, με δύναμη. Αυτό ήταν τό έγκλημα της. Βρέθηκε έρημη στο δρόμο μ' ένα παιδί. Η πιο συνηθισμένη, ή πιο κοινή ύπόθεση, κάτι σαν τα καθημερινά άτυχήματα του άστυνομικού δελτίου. «Όταν οί τραγωδίες γίνουνε συνηθισμένες, παύουν να είναι τραγωδίες για τους άλλους». Έτσι της είχε π' ή μανούλα της πριν ένα χρόνο, τόν καιρό που νόμισε πως θαπρεπε να δώσει μιά έξήγηση για τη ζωή της στην κόρη της.

Με πλημμυρισμένα τα μάτια δάκρυα την έκάθε στα γόνατά της κι' άρχισε να μιλή με φωνή άδύνατη, βραχνή και κομμένη:

—Χρόνια περίμενα, της είπε, αυτή την στιγμή που θα γινόσουν ο δικαστής μου με την άγνή σου κρίση. Σε όρκίζουμαι στο Θεό και σε σένα, πως ό,τι σοι πω θα είν' ή άλήθεια. Η μόνη άλήθεια...

Και της είπε, της είπε, της είπε... Μιά νύχτα όλόκληρη της έλεγε... Ήταν κι' αυτή τότε δεκάξη γρονών, και πήγαινε ακόμα στο σχολείο. Έκείνος ήταν φοιτητής. Γείτονας της. Της έγραφε φλογερά γράμματα. Έκλαιγε, γτυπιότανε, άπειλούσε πως θ' αυτοκτονούσε. Τόν πίστε-

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ψε. Το δόθηκε ολόκληρη. Ψυχή και σώμα. "Όταν έφτασ' ο καιρός που θα γινότανε μητέρα. Έκείνος έφυγε για την Εύρωπη αφήνοντάς της ένα γράμμα, ξερό.

Έμεινε μόνη, έρημη και περιφρονημένη. "Ο πατέρας της πέθανε σε δυο μήνες, απ' τον καύμο του. Ζήτησε να δουλέψει. Πήγε δασκάλα, αναγνώστρια, ταμίας σε μαγαζί. Παντού, τη δουλειά της την πρόσφεραν για πρόσημα. Δε ζητούσαν δασκάλα, δε ζητούσαν ταμιά ούτε γραμματέα. Ζητούσαν έρωμένη! Έκείνος, ούτε της έγραψε ποτέ. Πήγε στους γονείς του, έκλαψε, σύρθηκε στα πόδια τους. Τίποτα. Την πέταξαν έξω με θρίσιες. "Είσαι μιά παλιογυναικα, της είπαν, που νόμιμες πώς μπορείς να τυλίξεις το γυίο μας;..... "Η Βίλμα δεν την άφησε κείνο το θράδυ να συνεχίσει περισσότερο. "Επεσε με λυγμούς στην άγκαλιά της και της φώναξε: «Φτάνει πιά! Φτάνει μανούλα. Τ' άλλα τ'ά ξέρω, τ'α καταλαβαίνω»... "Ετσι έβγαλε την άθωωτική της απόφαση. Δεν ήθελε να αφήσει τη μητέρα της να προχωρήσει στην τραγική αφήγηση μιάς ζωής, που τη μάντευε φρικτή, ψεύτικη, γεμάτη ταπεινώσεις και εξευτελισμούς, μ' από εκείνη τη νύχτα, ή μητέρα, ανέθηκε ψηλά, πολύ ψηλά στη συνείδηση της κόρης. "Ήταν μιά ηρώδια κι' ένα θύμα μαζί.

"Η Βίλμα δε μπόρεσε και τόσο να δώσει από τότες αυτές τις μαύρες σκέψεις που της ταράζουν το μυαλό και της αναστατώνουν το «είναι». Τί νύχτες πέρασε, Θέ μου! Τί επιπτώσεις της ζώσανε!... "Ηρθε στιγμή που προτιμούσε να μη της είχε μιλήσει ποτέ ή μητέρα της κι' άς σκεπτόταν αυτή ότ' ήθελε για τη ζωή της. Βέβαια, πριν απ' την καταραμένη εκείνη νύχτα της άπολογίας, ή Βίλμα που είχε αρχίσει να καταλαβαίνει πολλά. Είχε μέσα της έναν κρυφό πόνο και μιά δυνατή ντροπή για τη μάννα της, μιά ντροπή που της ανέδαζε όλο το αίμα στα μάγουλα όταν τ' άλλα κορίτσια της πέταγαν ύπαινιγμούς κι' υπονοούμενα μισόλογα που τάνοιθε σά μαχαίριες στην καρδιά. Μά επί τέλους... ίσως νάταν έτσι καλλίτερα. Τότε ακόμη, πίστευε στη μνήμη του πατέρα της, τον νόμιζε πεθαμένο, τον λάτρευε, τον είχε στο «μενταγιόν» του στήθους της μαζί μ' ένα μικρό Χριστούλη!... "Ενφ' τώρ'α ξέρει πως ζή, πως υπάρχει, πως δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ γι' αυτήν ούτε για τη μητέρα της. Τον έχει θγάλει πιά απ' το «μενταγιόν», όπως κι' απ' την καρδιά της.....

— Βίλμα! Βίλμα! ακόμη δεν ντύθηκες! Καθήσαμε στο πρόγευμα. "Ήταν ή Νόρα. "Η Βίλμα τινάχτηκε. Είχε τόσο άφαιρεση που δεν ήξερε ούτε πού βρισκόταν. Κότταξε χάμου κι' είδε πεσμένη τη χτένα της.

— "Εργουαί. Είπε γρήγορα κι' άρχισε ν' αποτελειώνει θιαστικά την τουαλέττα της.

Σταμάτησε για μιά στιγμή και κότταξε μέσα στον καθρέφτη το ζωντανό «πορτραίτο» της, τον άψογο πλαστικό «μπούστο» που πρόσδιδε δικριτικά τη γλυπτική στερεότητα του κορμιού της που έσφυζε, όλο ζωή και νειάτα, κάτω απ' το κρουστό μετάξι του δέρματος και το έφαρμωστο λευκό «κομπινιζόν». Τά μάτια της θαυνόαλανα, ρεμβώδη, με τις πλατειές μεταξωτές βλεφαρίδες, φωτιζανε τ' όχρο στρογγυλό της προσώπου με το καλλιγραφημένο στομάχο και τη λεπτή μυτίτσα... Αυτή ή όμορφη ήταν το ασφαλές-στερο εισιτήριο για την πόρτα της άμαρτίας. Μά δχι. "Η Βίλμα δε θα της έκανε τέτοιο χατήρι της Ζωής. Θα γνωριζόταν, θ' άμυνόταν, θ' άρθωνε το μικρό της άναστημα μπρος στους ισχυρότερους άνέμους. Μιά φωτεινή σκέψη σπίθισε στο σκοτεινισμένο νοῦ της. Δέ μπορεί, θά υπήρχε ακόμα στον κόσμο ή 'Αλήθεια. Θά υπήρχαν κι' άνθρωποι μ' αίσθημα... Δεν είναι δυνατόν νάταν όλα ψεύτικα, κι' οι άνθρωποι νά ζούσαν όλοι μέσ' τη φρίκη και την άηδία!... Σχεδόν χαρούμενη πέρασε την ποδιά της και βγήκε τρεχάτη...

"Όταν μπήκε στην τραπεζαρία, ήταν ακόμη άφηρημένη και με κουρασμένο μυαλό, μα στα μάτια της έλαμπε ή έλπίδα. "Εκατοε πλάι στη Νόρα.

— Είσαι καλλίτερα; Την ρώτησε κείνη.

— Ναι. Σ' εύχαριστώ. "Απάντησ' ή Βίλμα δαγκώνοντας μιά φρυγανιά. Καμιά δέν μιλούσε. "Όλες έπαιρναν ήσυχ'α το πρωινό τους. "Αξαφνα:

— Είναι νέος, ο νέος καθηγητής, κυρία; Ρώτησε παιχνιδιάρικα ή Νόρα την 'Επιμελήτρια, που έπινε με προσποιητικές κινήσεις το τσάι της.

— "Όλες σχεδόν έπνιξαν ένα γέλιο και βιάστηκαν ν' αφήσουν το φλυτζάνι τους.

Δυο-τρεις πνίγηκαν με το τσάι και βρέξαν τις ποδιές τους.

— Δεσποινίς! "Εκανε επιτιμητικά ή 'Επιμελήτρια και το στεγνό γεροντοκορίτικο μούτρο της τσαλάκωθηκε από μιά γκριμάτσα κακίας...

— Τί πάθατε; Ρώτησε αυθάδικα ή Νόρα. "Ο,τι λέω γώ το βρίσκετε κακό. "Α, μα πιά δέν είναι ζωή αυτή εδώ μέσα.

Κι' αναποδογυρίζοντας το φλυτζάνι της με άποτομη κίνηση, βγήκε απ' την τραπεζαρία μουρμουρίζοντας λόγια ουδέν άκούστηκαν.

— Τί υπομονή, πρέπει νάχη κανείς μαζί της! Είναι φοβερό!... Είπε στενοχωρημένα ή 'Επιμελήτρια.

— Μά τί; Ρώτησε. "Αν ο νέος καθηγητής είναι νέος. Κακό είναι; Πετάχτηκε ή 'Ελλη Ζάρπα που δέ μιλούσε παρά μόνο για νά υποδείξει στις δασκάλες πως ή ψεύτικη σχολαστικότης σε κορίτσια δεκάδη και δεκαοχτώ χρονών, ήταν πιά γελοία.

— Κουταμάρες! 'Επενέθη ή Κική Χόρς, μιά ξεελληνισμένη Γερμανιδούλα με προκλητική διάπλαση και χτυπητή όμορφη. "Ο νέος καθηγητής είναι φυσικά νέος, άφου είναι... «ο νέος»!

"Αλλα γέλια άπειλήσαν τις ποδιές με καταβρέγματα.

— Σας παρακαλώ, επί τέλους! Νά παύση ή συζήτησις! Φώναξε όργι-

σμένη ή 'Επιμελήτρια.

"Η Βίλμα δίστασε άρκετά, μα έπι τέλους μίλησε.

— Κυρία Σοφία, είπε, δημιουργείτε ζητήματα χωρίς λόγο και μάς ένοχλείτε.

— Πως; "Εκανε κατάπληκτη ή 'Επιμελήτρια κι' άνοιξε διάπλατα τά μικρά στρογγυλά της μάτια.

— Μάλιστα! Μας ένοχλείτε! Ξαναείπε δυνατώτερα ή Βίλμα.

Και χτυπώντας το φλυτζάνι της στο πατάκι, σηκώθηκε και βγήκε σοβαρά απ' την αίθουσα, αφήνοντας την κυρία Σοφία με παγωμένο το έμρόννητο ύφος στο ζαρωμένο μούτρο της. Πρώτη φορά ή Βίλμα έκανε τέτοια σκηνή. Οι άλλες κυταζόντουσαν μ' άπορία.

— Θέλει κι' αυτή νά κάνει τη σπουδαία! Είπε μιά.

— "Η μάλλον νά υπερασπίση τη φιλενάδα της, άπεφάνθη ή Γερμανιδούλα συνοδευοντας τη φράση της με ειρωνικά σουφρώματα τών χειλιών.

— Είναι κι' ή μόνη που έχει άλλως τε, συμπληρώσε μικρόχολα ή Φανή Γρονάδρ, ένα ισχυρό και ξερό ασκημοκόριτσο με καμπυλωτή μύτη κι' επίπεδο στήθος.

— Ποιά άλλη θα καταδεχότανε νά κάνει παρέα μαζί της; Είπε πάλι ή Κική Χόρς.

— Είναι κι' οι δυο του αυτού φουράματος! "Εβγαλε το συμπέρασμα ή 'Επιμελήτρια με τόνο που υπονοούσε πολλά.

— Μην κουτομπολεύετε τις μαθήτριες, κυρία Σοφία! Πετάχτηκε πάλι ή "Ελλη Ζάρπα.

— Πως; "Αναγκάστηκε νά ξαναπή με το ίδιο έκπληκτο ύφος ή κυρία Σοφία.

— Αυτό που σας είπα! "Απάντησε ή "Ελλη. Νά μην κάνετε κουτομπολιό και νά μη λέτε πράγματα που θίγουν τις μαθήτριες στην κοινωνική τους υπόσταση.

— Μά εγώ δέν ήθελα νά θίξω κανένα στην κοινωνική του υπόσταση. Βιάστηκε νά διορθώσει ταραγμένη. "Ηθελα νά πώ, πως έχουν κι' οι δυο κακό χαρακτήρα.

— Τότε... «παρντόν»! "Εκανε μ' έλαφρή ειρωνία ή "Ελλη και σηκώθηκε.

— "Εχει κι' αυτή λόγους νά υπερασπίζεται τις άλλες! Μουρμούρισε ή 'Επιμελήτρια μόλις θεοκλήθηκε πως άπομακρύνθηκε ή "Ελλη.

Οι άλλες γέλασαν πνιχτά με κρυφή κακία! Ναι, βέβαια, είχε δική ή 'Επιμελήτρια. Της Βίλμας τά οικογενειακά ήταν γνωστά πιά. "Η Νόρα πάλι... Βούιζε ή 'Αθήνα για τά σκάνδαλα της μαμάς της και για τις φιλενάδες του πατέρα της. Κι' ή "Ελλη, ήταν κόρη δυο ανθρώπων χωρισμένων και ξαναπαρεμμένων που και για τους δυο χωριστά ο κόσμος έλεγε άρκετά... Πάρτη μιά χτύπα την άλλη, ήταν κι' οι τρεις τους. "Η "Ελλη βέβαια λιγώτερο, μα όσο νάναι...

Το κουδούνι της εισόδου στις τάξεις άκούστηκε ήχηρό, βαρύ, σάν μικρή καμπάνα. Οι καθυστερημένες τέλειωσαν βιαστικά το πρόγευμά τους και σ' ένα λεπτό ή τραπεζαρία άδειαζε.

Στην αίθουσα, οι μαθήτριες περιμέναν γεμάτες περιέργεια το νέο καθηγητή. Είναι τόσο σπάνιος οι ποικιλίες στη ζωή του σχολείου!...

Τά πρώινά μικροπεισόδια είχαν ξεχαστή κι' όλως. Μόνο την Βίλμα

την άπασχολούσαν κάπως.

"Η Νόρα είχε ξαναβρή εύκολα το κέφι της και συζητούσε τώρα δυνατά, σατυρίζοντας άκακα την κυρία Σοφία:

— Πρό παντός ή ήθική! Νά ρωτησθ μιά μαθήτρια, αν είναι νέος ο καθηγητής; Φοβερό!

Και σκάζοντας στα γέλια, πρόσθεσε:

— "Η κυρία Σοφία, αν την ρωτήση κανείς, θά του πη πως κι' ο γάμος είναι άηθικός! Κι' ότi πρέπει τά κορίτσια νά μένουν στο ράφι σάν κι' εκείνην!

"Η Βίλμα έπαυσε άφηρημένη με το «μπρασέλε» της. Πως ζήλευε την ξεγνοιασιά και την ευθυμία της Νόρας! "Ήταν άλλος τύπος αυτή. Τίποτα δέν έπαιρνε κατάκαρδα...

— "Αξαφνα ο θόρυβος σταμάτησε άστραπιαία. Οι μαθήτριες σηκώθηκαν όλες όρθες με μιά άποτομη κίνηση σάν κουρντισμένες. "Απόλυτη σιγή άπλώθηκε στη σάλα. Μπροστά τους βρισκόταν ή Διευθύντρια κι' ο νέος καθηγητής. Τόσο νέος ήταν λοιπόν; Και τόσο κομψός; "Η Νόρα, μόλις κατάφερε νά συγκρατήσει ένα έκπληκτο «α»!

"Η Διευθύντρια, μιά παχειά πενηντάρα με άραιά γκριζά μαλλιά και χοντρούς φακούς στα μάτια, άρχισε νά μιλή σοβαρά και με κάποια έξεζητημένη γλυκύτητα, τονίζοντας όπως συνήθιζε το «ν».

— Δεσποινίδες, είπε, είμαι εύτυχής που σας άναγγέλλω ότi του λοιπού θά διδάσκαθε το μάθημα τών "Ελληνικών από τον διαπρεπή συνάδελφον και γνωστόν λογοτέχνην κύριον Νίκον Μαρών.

"Ενας έλαφρός θαυμαστικός θόρυβος τρεμούλιασε για λίγα δευτερόλεπτα στην άτμόσφαιρα. "Ήταν λοιπόν ο Νίκος Μαρών; "Ο διηγηματογράφος; Αυτόν τον υπέροχον άνθρωπο θά είχαν για καθηγητή;

— Είμαι βεβαία, συνέχισε ή Διευθύντρια, κάνοντας πως δέν προσέχει την έκπληξη και τον θαυμασμό που ζωγραφίζονταν στα πρόσωπα τών κοριτσιών, ότi θά έξακολουθήσετε τά μαθήματά σας και με τον νέον καθηγητήν επιδεικνύουσαι τον αυτόν πάντοτε ζήλον και την αυτήν πειθαρχία.

— "Επιδεικνύουσα! Είπε άρκετά δυνατά ή Νόρα κι' άκούστηκαν δυο-τρια μισοπνιγμένα γέλια. "Η Διευθύντρια έβριε' ένα γρήγορο κεραυνόλο βλέμμα στο «ζιζάνιο» μεταξ' ή μιάς άέρης χειραφίας που αντί ήλλαξε με τον Μαρών κι' ένός γλυκανάλατου μειδιάματος που έχάρισε προς όλη την τάξη, βγαίνοντας.

Οι μαθήτριες ξανασηκώθηκαν. — Καθήστε, παρακαλώ, είπ' ο Μαρών μόλις έκκλεισε ή πόρτα πίσω απ' τη Διευθύντρια.

"Η φωνή του ήταν καθαρή και γλυκεία, λίγο βαρεία βέβαια, μ' αυτό δέν την έμποδίζε νάναι μελωδική. Δέν έκατοσε στην έδρα. Στάθηκε μπροστά στο πρώτο θρανίο, σ' εκείνο άκριβώς, που καθόταν ή Βίλμα με τη Γερμανίδα, κι' άρχισε νά μιλή, σοβαράς, ψύχραιμος, μ' άνετες κινήσεις και χυτή γλώσσα. "Η φράσεις του ήταν παραστατικές και τά νοήματά του ξεπηδούσαν απ' αυτές πηγαία, εύληπτα, καθαρά, γεμάτα διαύγεια και φρεσκάδα. Δέν έκανε προλόγους και κουβέντες ούτε ρώτησε σάν άλλους «τί έχουν κάνει ως σήμερα». Φάνηκε νά το ξέρη πολύ καλά. Πήρε άμέσως το

θέμα του «πεζού και έμέτρου λόγου» κι' άρχισε νά τ' αναλύη. Μίλησε για την τεχνική του ποιήματος, για τις κατηγορίες του, για τις σχολές, για το λυρισμό και το ρεαλισμό στο στίχο, άνοιξε το βιβλίο τών Νέων "Ελληνικών, έφερε παραδείγματα κι' άξαφνα σταμάτησε την παράδοση κι' άνήγγειλε:

— Θά συνεχίσουμε με διαλογική συζήτηση.

Τά κορίτσια, που όλη αυτή την ώρα κρεμόντουσαν απ' τά χείλη του — ποτέ δέν είχαν παρακολουθήσει μάθημα με τόσο άφοσίωση — αίσθανθηκαν άξαφνα μιά άνεξήγητη ταχυπαλμία. Διαλογική συζήτηση; Και τί μπορούσαν νά πούν αυτές μπροστά του;

"Ο Μαρών έδειξε εύγενικά την "Ελλη.

— Δεσποινίς, έχετε την καλωσύνη νά μου πητε αν έχετε καμιά διαφωνία σε όσα είπα εγώ;

"Η "Ελλη σηκώθηκε άδέξια. — Μή σηκώνεσθε! Την έκοψε ο Μαρών.

"Η "Ελλη ξανακάθισε πιο άδέξια. — "Οχι. Κατάφερε ν' άρθρώσει με δυσκολία.

— Καμιά άλλη δεσποινίς; Ρώτησε ο Μαρών και το βλέμμα του διέγραψε μιά έρευνητική καμπύλη στη σάλα.

Καμιά δέν σηκώθηκε.

"Ο Μαρών χαμογέλασε. — Δέν πιστεύω νάχετε... «τράκ»!

Και γυρίζοντας στη Νόρα:

— Μπορείτε νά μου έπαναλάβετε με λίγα λόγια όσα είπα, δεσποινίς;

"Η Νόρα κοκκίνισε ως τ' αυτιά, μα προσάθηκε νά κρατήσει την ψυχραιμία της. "Εβρεξε τά χείλη της με τη γλώσσα δυο-τρεις φορές κι' άπάντησε σοβαρά:

— "Οχι.

"Ο Μαρών δέν έδειξε έκπληξη. — "Οχι; Γιατί; Ρώτησε άπλά.

"Η Νόρα σηκώθηκε. — Μή σηκώνεσθε.

"Η Νόρα ξανακάθισε.

— Δέν πρόσεχα! Ψιθύρισε.

— "Α, έσθε άδιάθετη; Καλά, είπε φυσικώτατα ο Μαρών κι' άποτάθηκε στη Βίλμα, που την βρήκε πιο πρόχειρη, στο πρώτο θρανίο.

— "Εσείς, δεσποινίς... προσέχατε;

— Μάλιστα. "Απάντησε ψυχρά ή Βίλμα. Μά θά μου επιτρέψετε...

Δέν μπόρεσε νά προχωρήσει περισσότερο. "Η γλώσσα της δέν πειθαρχούσε. Σήκωσε τά μάτια της με κόπο και κότταξε τον Μαρών. Το

βλέμμα του της έδωσε θάρρος.

— Με συγχωρείτε, είπε βάζοντας όλες τις δυνάμεις της. "Αλλά δέν μπορώ νά... νά έκφρασθώ σάν κι' εσάς!...

— Δέ θέλω νά σας στενοχωρήσω. "Απάντησ' ο καθηγητής. "Αλλά εγώ δέν ζήτησα, παρά μιά άπλή περιήληψη νά μου πητε. "Ελάτε... θά σας βοηθώ κι' εγώ.

Αυτό ήτανε. "Η Βίλμα άνέκτησε με μιάς όλη την καταπληκτική της ψυχραιμία. Και μετά την πρώτη φράση ή γλωσσίστα της έτρεχε άκράτητη. Μίλησε πάνω-κάτω πέντε λεπτά. Κι' όταν τέλειωσε, άκουσε πίσω της τη Νόρα νά της φωνάζη πνιχτά: «Μπράβο».

— Σας εύχαριστώ, δεσποινίς και σας συγχαίρω! Είπε σοβαρά ο καθηγητής. Τά είπατε θαυμάσια.

"Η Βίλμα χαμογέλασε συμπαθητικά, μ' ένα παιδικό χαμόγελο γεμάτο μετριοφροσύνη και σεμνότητα, που της υπεργάμισε τη νοητία. "Ο Μαρών, μ' όλη τη φαινομενική του άπάθεια, ήταν πολύ νευρικός. Είχε δη την άναστατώση πουχε φέρει σ' όλον αυτό τον νεαρό θηλυκόκοσμο κι' αν και είχε άρκετη έμπιστοσύνη στην ικανότητά του, άρχισε μέσα του νά φοβάται λιγάκι. Πως θά τάβγαζε πέρα μ' αυτούς τους χαριτωμένους ζωντανούς διαβόλους; Είχε νά παλαίψη με τη τσαχινιά, τη φιλαρμεσία, τη δειλία και τον αίσθηματισμό τών δεκαεπτά χρονών!... Δέν ήταν μικρή υπόθεση!

Το κουδούνι τ' άκούσαν όλες μ' άνακούφιση. Αυτός ο καινούργιος καθηγητής τις είχε μαγνητίσει, μα δέν καταλάβαιναν γιατί, τους φάνηκε μαρτυρική ή ώρα του μαθήματος. Πετάχτηκαν στους διαδρόμους ευτυχισμένες, κι' άνάνευσαν βαθειά, κινήθηκαν ελεύθερα, σάν νάχαν άπαλλαγή από μιά αγωνία!

Στο διάλειμμα ή συζήτηση πήρε κι' έδωσε. "Η μικρές βυσσινίες γλωσσίσσες δούλευαν άκούραστες.

— Είδες, παιδί μου, είδες; Τί σοβαρός, και τί μορφωμένος που είναι!

— Πως μιλεί! Σάν ήθοποιός, που ξέρει απ' έξω το ρόλο του!

— Οι έκφράσεις του είναι όλο ποιηση.

— Και το βλέμμα του αυστηρό, μα και γεμάτο γλύκα.

— Και τί κομψός, έ;

Την Νόρα την άπασχολούσε μόνο ή εμφάνιση του Μαρών. Κι' έκανε λεπτομερή περιγραφή. "Ολα της είχαν κάνει έντύπωση. "Η εύθεια γραμμή της χωρίστρας, τά καλοχτενισμένα μαλλιά, πουστίλθαν απ' την μπριγιαντίνη, ή άσπιλη λευκότης του κολλάρου, τά κουμπιά τών μανικιτών με το χρυσό μονόγραμμα, ή άποψη «κάθετος» του πανταλονιού... "Ολα, όλα! Τί σίκ που ήταν! Κι' από πρώτης τάξεως οικογένεια! "Ήξερε ή Νόρα.

"Η Βίλμα περπατούσε μόνη της. Κι' ήταν περισσότερο σκεπτική από πάντα... Μαρών;... Τί σύμπτωσι! Το ίδιο όνομα. Το φρικτό, το μισητό όνομα που θάπρεπε νάχε τώρα κι' εκείνη, αν δέν της τάχε κλέψει άναδρα ο πατέρας της. "Ο Μαρών... "Ο Κώστας Μαρών, ο περίφημος γιαιτρός...

Και τώρα τη βασάνιζε ένα επίμονο έρωτηματικό: Αυτός ο Νίκος Μαρών, ο καθηγητής, είχε μαζί της— ναι μαζί της!—καμιά συγγένεια;

(Ακολουθεί)

Μιά ρωμαντική άπαγωγή

Στον δέκατον έβδομο αιώνα

Στά 1636 έφθανε στην Κολωνία ένας άξιωματικός ονόματι Μασσώβ, γιός ενός ευπατρίδου του Μομπελιέ, τυχοδιώκτου κι' αυτόν, τον όποιον οι περιπέτειες του πολέμου είχαν οδηγήσει μέχρι του Νανσύ, όπου παντρεύθηκε την κόρη του διοικητού της πόλεως.

Ο νεαρός Μασσώβ είχαν άνατραφεί μαζί με τους άκολουθούς του άρχιδούκας Λεοπόλδου, επίσκόπου του Πασσώ και του Στρασβούργου. Κατόπιν κατετάγη ως άξιωματικός σ' ένα σύνταγμα της Λωρραίνης και τέλος προσελήφθη στην ύπηρεσία του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΙου με το βαθμό του λοχαγού. Δυστυχώς, όμως, μία μέρα τον έπιασαν χειροπιαστόν να διαπράττει μία μεγάλη κατάχρησι εις βάρος του ταμείου του λόχου και τον ήπειλσαν ότι θα τον ανέφερον στο βασιλιά. 'Αλλ' ο εύεξαπτος Μασσώβ, μόλις άκουσε αυτήν την άπειλή, άρπαξε το όπλο του, τώ πέταξε στα μούτρα του ταγματάρχη του και του είπε:

— Πήγαινε το κι' αυτό στο βασιλιά!

Και μέσα στη γενική κατάπληξι ανέβηκε στο άλογό του και έξηφανίσθη. Εύτυχως γι' αυτόν τα σύνορα βρισκόνταν άρκετά κοντά. Πέρασε, λοιπόν, στο έξωτερικό κι' ένω στο Στρασβούργο τον κατεδίκαζαν έρήμην εις θάνατον, ως ένοχον έγκλήματος καθοσίωσης, αυτός κατέφθανε σώος και άβλαβής στην Κολωνία.

Στην πόλι αυτή έμενε τότε ο Κάρολος δος, δούξ της Λωρραίνης, ο όποιος έπί δέκα όλόκληρα χρόνια, πολεμούσε κατά της Γαλλίας για ν' άνακτήση τώ δουκάτο του. Τώρα έμενε στην Κολωνία, όπου δέχτηκε τον Μασσώβ με μεγάλη προσήνεια, θεωρών ότι ένας Γάλλος άξιωματικός έξόριστος από την πατρίδα του, θα του ήταν πολύ χρήσιμος, για την έκτέλεση των σχεδίων του.

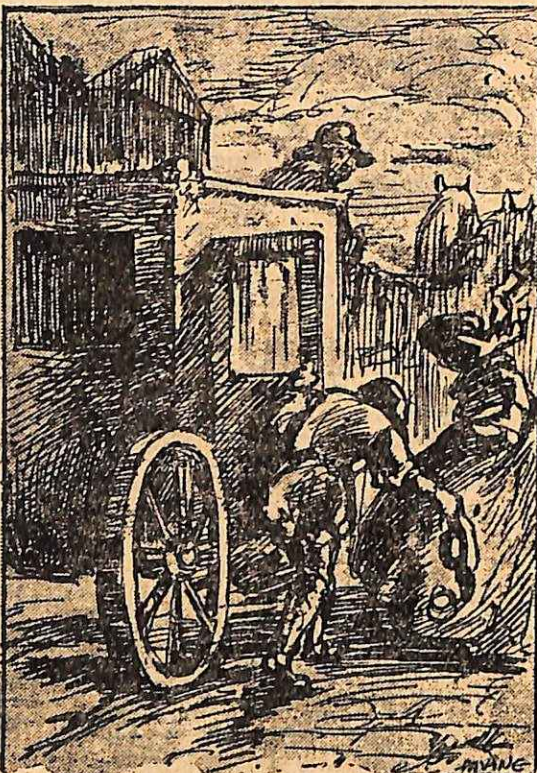
Έτσι, μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα ο Μασσώβ έγινε στενός φίλος του δουκός, ώνομάσθη άντισυνταγματάρχης του πεζικού και άρχηγός της σωματοφυλακής του δουκός, ο δέ έτήσιος μισθός του ώρίσθη σέ πενήντα χιλιάδες λίβρες, επί πλέον, όλα τα μέγαρα της άριστοκρατίας άνοιξαν γι' αυτόν με τώ πρόωτο.

Μεταξύ των άριστοκρατικών οικογενειών της Κολωνίας ήταν και η οικογένεια του κόμητος Έρνέστου—Ζάν—Λούι ντ' Ισσεμπουργκ, τελευταίου γόνου τώ οίκου του Γκρετζλάου, διοικητού τώ Λουξεμβούργου, άρχηγού τώ πυροβολικού εις την ύπηρεσίαν του άυτοκράτορος και ίππότη του Χρυσού Δέρατος. Ο εύγενής αυτός εύπαίδης, γήρος για ένα γοονικό διάστημα, είχε ξαναπαντρευθεί, πρό δύο μηνών, την Μαρία—'Αννα ντε Χοετζόλλερν—Χεσιγκεν. Θυγατέρα τώ κόμητος ντε Χοετζόλλερν και μετέπειτα πρίγκηπος της 'Αγίας

Αυτοκρατορίας.

Η νεαρά κόμισσα Μαρία—'Αννα ήταν τότε είκοσι δύο έτών και άστραφτε από όμορφιά. Η άσύγκριτη καλλονή της και η μεγάλη κοινωνική θέσις τώ συζύγου της, έκαναν τώ μέγαρο των Ισσεμπουργκ κέντρον των άριστοκρατικών συγκεντρώσεων της Κολωνίας. Εισαχθείς μέσα στο μέγαρο αυτό από τον δούκα της Λωρραίνης, ο Μασσώβ δέν άργησε να διακριθί για την όμορφιά του, την κομψότητα του και τώ σπινθηροβόλον πνεύμα του.

Πολύ γρήγορα, έγινε τώ μήλον της

Η κόμισσα έφυγε μαζί τους.

έξοδος, μεταξύ των διαφόρων κυριών της άριστοκρατίας. Η κόμισσα ντ' Ισσεμπουργκ, άκούοντας να γίνεται τώσος μεγάλος λόγος γι' αυτόν, θέλησε να τον γνωρίσει καλλίτερα. Παντρεμένη μ' ένα γέρο που την περνούσε κατά τριάντα χρόνια, άργόσχολη και ρωμαντική καθώς ήταν, δέν ζητούσε παρά πώς να περάση κάπως πιο ύποφερτά τη ζωή της που η ζήλεια τώ άνδρός της την έκανε μαρτυρική. Η μουσική άπετέλεσε τώ πρόσχημα των στενότερων των σχέσεων. Τώ ύπέργο φλάουτο που έπαιζε ο Μασσώβ και τώ τραγούδι της κοντέσσας, ήταν μία εύλογη αίτια, που κανέναν δέν μπορούσε να την παρεξηγήσει.

Είναι γνωστόν ότι η μουσική έξημερώνει τα ήθη. Έτσι, η κόμισσα Ισσεμπουργκ γοητεύθηκε άμέσως, τόσο πολύ από τώ καλλιτεχνικό τάλεντο τώ Γάλλου άξιωματικού, ώστε πολύ γρήγορα να τον έρωτευθί και ν' άναγαπηθί με τώ ίδιο πάθος απ'

αυτόν. Τώ πάθος της έγινε πολύ γρήγορα τόσο σφοδρό, ώστε, όπως είναι έξηκριβωμένο, αυτή πρώτη ζήτησε από τον Μασσώβ να την άπαγάγη. Αυτός ήταν, άλλως τε, ο μόνος τρόπος να συνεχίσουν τώ σύνδεσμός τους ειρηνικά, γιατί ο κόμης τώ Ισσεμπουργκ είχε τή φήμη κυανοπόδωνος και οι κακές γλώσσες έλεγαν πολλά για τώ μυστηριώδη θάνατο της πρώτης συζύγου του.

Η Μαρία—'Αννα έπρότεινε λοιπόν, στο Μασσώβ να την άπαγάγη και να καταφύγουν στη Γαλλία, όπου, ως τόσο, ο ώραίος άξιωματικός είχε καταδικασθεί εις θάνατον. 'Αλλ' είχε πολύ πιθανόν ότι ο Μασσώβ δέν είχε πη στην ώραία του αυτή τη μικρή λεπτομέρεια, για τώ φόβο μήπως τή χάσει.

Χωρίς να χάση καιρό ο τυχοδιώκτης μας, έγραψε στη Γαλλία, στον δούκα ντε Σαιν—Σιμόν, πατέρα τώ μεγάλου συγγραφέως των «'Απομνημονευμάτων» και μέγαν εύνοούμενον τώ βασιλέως. Η καταδική του άκυρώθηκε και ο αντίθαστος άξιωματικός ύποχρεώθηκε μόνον να ζητήσει δημοσία συγγνώμην, από τον ταγματάρχη που είχαν έξυβρίσει.

Στην πραγματικότητα, η άκύρωση της θανατικής καταδικής δέν έγινε τόσο εύκολα. Ο Μασσώβ, στο γράμμα που είχε στείλει στον δούκα ντε Σαιν—Σιμόν, είχαν έσωκλείσει κι' ένα άλλο γράμμα για τον καρδινάλιο Ρισελιέ, εις τον όποιον έλεγε ότι ήτο μυστικός πράκτωρ εις την ύπηρεσίαν μιάς Γερμανίδος πριγκηπίσσης, η όποια ήταν διατεθειμένη, παρά την στενή της συγγένεια με τον Οίκον της Αυστρίας, να ταχθί με τώ μέρος των Γάλλων. Και εις άπόδειξιν ήταν έτοιμη να προσφέρει στο βασιλέα της Γαλλίας τώ φρούριον τώ Έρενμπραϊστάιν, όπου διέμενεν ο Έκλέκτωρ της Τρίβης.

Αφού ήρθε πρώτα μόνος του στη Γαλλία ο Μασσώβ και ίκανοποίησε τον άξιωματικό που είχε προσβάλει, κατέστρωσε έπειτα με τον άδελφό του τώ σχέδιο της άπαγωγής.

Την ώρισμένη μέρα στομάτησαν μέρα μεσημέρι στην πόρτα της κομίσσης με την άμαξά τους και η κόμισσα έφυγε μαζί τους. Στην έξοδο όμως της πόλεως τους σταμάτησαν, 'Αλλ' ο Μασσώβ, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του έπρόβαλε τώ κεφάλι τώ έξω από τώ όχημα και άρχισε να φωνάζει με κατοπληκτικό τυνέ: «Τόπο στην άμαξα τώ δουκός της Λωρραίνης». Σε λίγο όμως τους κατέφθασαν οι ίππείς τώ δουκός της Λωρραίνης και έμπηχον άντρωτάτη συμποκλή. 'Αλλά τώ άμαξί με τους έραστές έσυνέχισε τώ δρόμο του και πέρασε τα γαλλικά σύνορα, χωρίς καμιά ζημία. Ο μόνος που σκοτώθηκε κατά την συμποκλή, ήταν ο μικρότερος άδελφός τώ άπαγωγέως.

ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Μιά θλιβερή ιστορία

Διήγημα της Ούρσουλα Μπλουμ

Παρ, όλη τη δύναμη της αγάπης της, η Μόνα διατηρούσε στην καρδιά της κι' έναν φόβο. Κάτι της έλεγε ότι η εύτυχία της δέν θα διαρκούσε πολύ, ότι θα έχανε την αγάπη τώ Ντόν. Και ο φόβος αυτός προερχόταν από μία σκιά τώ παρελθόντος. Τώ παρελθόν αυτό ήταν νεκρό έπρεπε να ήταν νεκρό. 'Αλλά... Αυτός ο φόβος αυτή η προαίσθησις:

—

Έκείνο τώ βράδυ ο Ντόν είπε στην Μόνα:

—'Απόψε στο δείπνο θα φέρω κάτι. Μου τον συνέστησε ο Πάτερ για να τώ δώσω μία θέση στην έταιρία, και θέλω να δώ άν θα είναι ο κατάλληλος άνθρωπος.

Η Μόνα ήταν καλόκαρδη και η άνεργία των ανθρώπων την συγκινούσε και γι' αυτό φάνηκε ότι την εύχαριστούσε αυτή η πρόσκλησις τώ άγνωστου. 'Ωστόσο κάτι μέσα της έλεγε ότι αυτόν τον άνθρωπο δέν έπρεπε να τον άντικρύσει.

Τώ ίδιο βράδυ η Μόνα μπήκε στο σαλόνι όταν ο άνδρας της άδειαζε τώ τσάι στο φλυτζάνι τώ φιλοξενού μένου της. Οι δύο άνδρες κάθονταν στο ντιβάνι και συζητούσαν για τις δουλειές. Η Μόνα μόλις άντίκρισε τον Ντανιέλ Γκρέυ ένοιωσε ένα νευρικό κλονισμό. Ήταν ο άνθρωπος που στεκόταν πίσω από τή βιτρίνα σέ κείνο τώ κατάστημα όπου είχε κατηγορηθί επί κλοπή. Ο Ντανιέλ με την αίμηρη μύτη και τώ διαβολικό στόμα.

Χαιρετήθηκαν.

Διά μία όλο τώ φοβερό παρελθόν παρουσιάστηκε όλοζώντανο μπροστά με την άπειλητική διάθεση να της καταστρέψει την εύτυχία. Τα δεινά χρόνια της όρφάνειας της και της σκληρής δουλειάς της χάριζαν ξανά τις άθλιες έντυποιές τους. Τώ χάσιμο της γρυσής άλυσίδας από τώ τή - ρούμι της μίς Τουίς και η έπέμβαση της άστινομίας με τώ άποτέλεσμα να της άποδώσουν την κλοπή και να νάση τη δουλειά της...

Την κατοπινή της πρόσληψη σ' ένα κατάστημα νεωτερισμών και τώ άδυσώπητο κυνήγημα της μοίρας: 'Εκεί βρήκαν μία μέρα την τσάντα μίς πελάτισσας στη τσέπη της 'Εκείνη την ημέρα γνώρισε τον Ντανιέλ. Ήταν ένας από τους πελάτες τώ καταστήματος — περιεργός όμως και άρκετά ύποπτος τύπος — κι' ο όποιος είχε παραστή μάστιγος άλλης εκείνης της σκηνής... 'Υστερα ήρθαν στην μνήμη της οι μήνες που έκανε στη φυλακή, και τα παρηγορητικά λόγια τώ πάστορος...

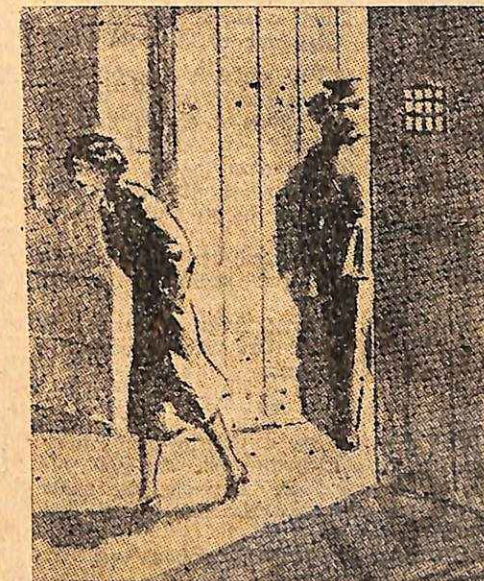
Η Μόνα ήταν άθώα. Κάποιος της είχε βάλει την τσάντα στην τσέπη. Κάποιος «ποντικός», κι' αυτός δέν υπορούσε να ήταν άλλος από τον Ντανιέλ.

—

Μετά την άποφυλακισή της, την Μόνα την πήρε υπό την προστασία του ο πάστορ των φυλακών ο όποιος και την έστειλε να μείνη με την ά-

δεληή του. 'Αργότερα ο ίδιος έγινε αίτια να γνωρισθί με τον Ντόν.

—Νά τώ άποκαλύψω την αλήθεια: άναρωτήθηκε η Μόνα τώ βράδυ εκείνο που ο Ντόν της έξωμολογήθηκε τόν έρωτά του. Η αλήθεια όμως θα ήταν πικρή και η Μόνα δέν θάβρισκε τα κατάλληλα λόγια ν' άποδείξει την άθωότητά της στον Ντόν. 'Οτι όμως θα ήταν τρομερό για τον Ντόν θα ήταν η φυλακισή της. Και δέν τώ είπε τίποτε. 'Ωστόσο αυτή τη δουλειά της την έφερε σάν ένα βάρος στην καρδιά της και κάθε φορά που θυμόταν τα παλιά μεταννοούμενα που δέν είχε άποφασίσει να τώ πη την αλήθεια πριν τον παντρευθί. Και να τώρα που βρέθηκε άντιμέτωπη με τώ παρελθόν της: τον Ντανιέλ.

Η φυλακή... η σκιά τώ παρελθόντος της

Γκρέυ, που ήλπιζε να πιάση δουλειά στην έταιρία που διηύθυνε ο Ντόν. 'Αν γινόταν αυτό τότε θα ήταν ύποχρεωμένη να θυμάται με την παρουσία τώ παρελθόν της.

—Πρέπει να άντιμετωπίσω με θάρρος αυτήν την κατάσταση, συλλογίστηκε. Και πήρε τώ φλυτζάνι με τώ τσάι που της πρόσφερε ο Ντόν.

Μετά την σύσταση τώ συζύγου της, ο Ντανιέλ της είπε:

—'Υποθέτω ότι έχουμε ξανασυναντηθί.

Η Μόνα έκανε πώς δέν θυμόταν. Εύτυχως όμως ο Ντανιέλ δέν προχώρησε στις λεπτομέρειες. 'Αρκέστηκε να γελήσει έλαφρά. 'Επακολούθησε τώ δείπνο. 'Οτι τρώαζε την Μόνα ήταν μίς τυχόν ο Ντόν την άφηνε μόνη έστω κι' ένα λεπτό με τον Ντανιέλ. Κι' ο τελευταίος της έκανε κουβέντα για τα περασμένα. 'Αλλά κι' αυτό έγινε.

Μετά τώ δείπνο ο Ντόν έφυγε για να φέρη ταϊγάρα.

Τότε ο Ντανιέλ βρήκε την εύκαιρία και ρώτησε την Μόνα:

—'Ο Ντόν είναι μία λαμπρή τύχη για σένα, δέν είν' έτσι;

—Δέν τώ πρόσεξα αυτό, τώ άπάντησε άπλά και με πεποίθηση. Τώ μόνο που έξέρω και πιστεύω είναι ότι τον άγαπώ.

—Ξέρετε... είμαι από καιρό χωρίς δουλειά, κι' έπειδή έξαρτάται κι' από σάς για να σχηματίση καλή έντύπωση για μένα πρέπει να τώ μιλήσετε. 'Αν τώ πητε καλά λόγια για μένα θα σάς φερθώ κι' εγώ άνάλογα: Θα βουλώσω τώ στόμα μου!

Ο έξβιασμός αυτός τώ Ντανιέλ γτύπησε άσχημα σ' αυτή της Μόνας. Τόν κύτταξε στα μάτια. Πώς θα ήθελε να είχε τη δύναμη να τώ έλεγε ότι είχε μιλήσει η ίδια στον Ντόν για τώ παρελθόν! 'Οτι τώ τά είχε πη όλα!

Κάτι πήγε να τώ πη σχετικά άλλα άκουσε τα βήματα τώ Ντόν.

—Μιλήστε του! Μιλήστε του! της ψιθύρισε. Γιατί διαφορετικά θα τώ μιλήσω εγώ για την φυλακή.

Με δυσκολία τακτοποίησε τις σκέψεις της έπειτα από αυτόν τον αίφνι διασμό. 'Ωστόσο τώ μόνο που φοβόταν ήταν ότι αυτός ο άνθρωπος, έφ' όσον θα έργαζόταν κοντά στον σύζυγό της θα ήταν μία διαρκής άπειλή γι' αυτήν.

Τους άφησε να μιλούν και βγήκε από τώ δωμάτιο. Πήγε κατ' ευθείαν στην κρεβατοκάμαρά της κι' έκει άρχισε να σκέπτεται τα πιθανά άποτέλεσματα αυτής της έπισκέψεως. Για μία στιγμή πήρε την άπόφαση να τώ 'άποκαλύψη όλα, μολονότι πίστευε ότι η άποκάλυψη αυτή θα ήταν και τώ τέλος της εύτυχίας της.

—

Πήρε από κάτω από τώ κρεβάτι τή βαλίτσα της κι' άρχισε να την γεμίσει με ρούχα. Θα έφευγε. Ήταν η μόνη λύση αυτή.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε άπροσδόκητα ο Ντόν.

—Τι κάνεις; της είπε.

Δέν εύρισκε λόγια να τώ άπαντήση. Ο γοός της έτρεχε άλλο.

—Τι άποφάσισες για τον Ντανιέλ Γκρέυ; τόν ρώτησε.

—Δέν μου άρέσει αυτός ο τύπος και δέν θα τον προσλάβω.

—'Εχεις δίκιο Ντόν.

Την άγκάλιασε και την φίλησε.

—Τα χείλη σου είναι κρύα, Μόνα. Τι έχεις;

—'Υστερα είδες την άνοικτη βαλίτσα πάνω στο κρεβάτι.

—Πές μου, τι σου συμβαίνει;

—Τόν Ντανιέλ δέν είναι η πρώτη φορά που τον βλέπω, άρχισε να τώ λέει με τρεμουλιαστή φωνή. Ήταν μία παράλειψη έκ μέρους μου που δέν στο είχα πη από πριν...

—

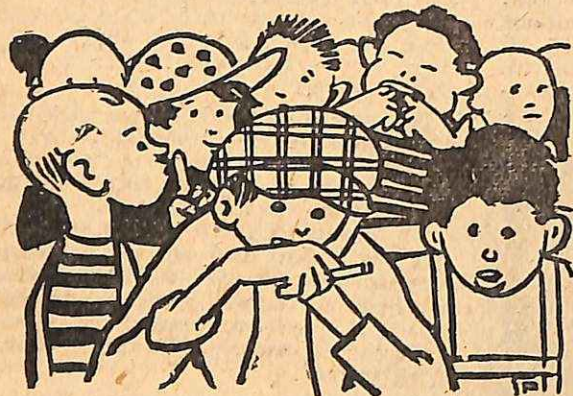
Την παρηγόρησε με τον τρόπο που ένας πατέρας παρηγορεί τώ παιδί του. 'Εφερε τα χείρη του γύρω στους ώμους της και της είπε:

—Ξέρεις... ο πάστορ της φυλακής μου τώ είχε πη όλα, αλλά μου είχε έπίσης και ότι ήσουν άθωα...

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΜΠΛΟΥΜ

Η ΓΑΛΑΡΙΑ

Η γαλαρία, τι θέλετε τι γυρεύετε
είνε η ψυχή του θεάτρου.
"Έχει πάντα το θάρρος της
γνωμής της και δεν επιρεάζεται
ποτέ από προσωπικές συμπάθειες
ή αντιπάθειες.
Πληρώνει το δεκάριό της και έν-
νοεί να δει θέατρο.
Τόν ένθουσιασμό της τόν εκφράζει
απροκάλυπτα:
— "Οοοοοο!!
Τη δυσχεραίνει επίσης:
— Μέσα. Σοοοοούτ!..

Η γαλαρία παρακολουθεί με ενδιαφέρον

"Έρχεται στο θέατρο πρώτη και
φεύγει τελευταία.

Ποτέ άνθρωπος της γαλαρίας δεν
θα ένοχληση τους παρακαθημένους
του ερχόμενος εις την μέση της πα-
ραστάσεως και, όσο σαχλό κι' αν εί-
ναι το έργο, ποτέ δεν θ' άνοιξη έφη-
μερίδα κατά την ώρα της παραστά-
σεως ούτε θα σηκωθεί επιδεικτικώς να
φύγει.

Η τραγιάσκα και η ξεφτισμένη ρε-
μπουμπλικά ξέρουν να σέβονται πολύ
περισσότερο την πνευματική εργασία
και τους ήθοποιους απ' το μεταξωτό
πουκάμισο και το άψογο σκληρό κολ-
λάρο.

Είναι η αλήθεια πως μερικές φο-
ρές γίνεται λιγάκι ένοχλητική, αλλά
τόσο χαριτωμένα ένοχλητική που της
τό συγχωρείτε. Ξέρει να πετάει κά-
που—κάπου κάτι τόσο έξυπνες κου-
βέντες απ' το ύψος της, που κι' ο σο-
βαρώτατος κύριος της πρώτης σει-
ράς δεν μπορεί να κρατήσει τα γέλια.

Μιά φορά στο παλιό θέατρο Κο-
τοπούλη παιζόταν μιά ήθογραφική ό-
περέττα που την μουσική της είχε
γράψει ο γνωστότατος συνθέτης κ. Ν.
Χατζηασπρόπουλος.

Τό έργο προχωρούσε κανονικώς
προς τ' οφινάλε. Ο κ. Νίκος Περδί-
κης, ο τενόρος της όπερέττας, είχε
τελειώσει την «ρομάντζα» του και έ-
κανε θλιβερές σκέψεις ενώ τον φώτι-
ζαν οι μώβ προβολείς του θεάτρου
κι' ενώ τα βιολιά είχαν μιά μελαγχο-
λική υπόκρουση.

"Ήσυχα. Στην πλατεία άκουγόταν
και πέταγμα μυίας ακόμα.

Ο τενόρος μοιολογούσε!
— "Αγάπη... Τι είναι η αγάπη; "Ε-
να ώραό όνειρο που άρχίζει πάντα

Ίδια και τελειώνει πάντα ίδια.
Είς αυτό άκριβώς το σημείον ά-
κούστηκε μιά φωνή απ' τη γαλαρία.
— Ναί, ναί, Νικολάκη, τόχω πα-
ρατηρήσει κι' εγώ!!!
"Εννοείται πως ούτε το πολυπλη-
θές κοινόν ούτε κι' ο τενόρος μπό-
ρεσαν να κρατήσουν την σοβαρότη-
τά τους.

"Άλλη μιά φορά στο θέατρο «Μον-
τιάλ» η γνωστή καλλιτέ-
χνης κ. Σωτηρία Ιατρί-
δου τραγουδούσε τη «ρο-
μάντζα» της η οποία έπα-
νελάμβανε πολλές φορές
αυτόν τόν κουτόν στίχον:

Γιατί φταίει η γυναίκα;
Γιατί φταίει;
"Όλοι σας τό λέτε, μα γιατί

Την στιγμή λοιπόν που
έλεγε διά ογδόην φοράν
εις τόνον έντόνως έρωτη-
ματικών τό «Γιατί φταίει
η γυναίκα, γιατί φταίει»,
η γαλαρία έθεώρησε κα-
λόν να δώσει την άπάν-
τηση:

— Γιατί δεν είναι καθό-
λου, μα καθόλου, έν τά-
ξει!!

Και τώρα ακόμα, όταν τό διηγείται
η κυρία Ιατρίδου δεν μπορεί να κρα-
τήσει τα γέλια της.

Μιά φορά όταν έπαίζετο μιά επιθε-
ώρησης, η «Παιγνιδιάρα», αν δεν γε-
λιέμαι, η γαλαρία διαφωνούσε κάθε
βράδυ με την πλατεία άπάνω σ' ένα
νούμερο.

Η γαλαρία χειροκροτούσε για να
έπαυληφθώ.

Η πλατεία τό «σουτά-
ριζε».

Μιά μέρα, λοιπόν, η
μάλλον μιά νύχτα, η γα-
λαρία δεν έννοούσε να ύ-
ποχωρήσει κατ' ούδένα λό-
γο.

— "Οοοοοο, η γαλα-
ρία.

— Σοοοοούτ, η πλατεία.
Οι δυστυχείς ήθοποιοί
δεν ήξεραν τι να κάνουν,
και στεκόντουσαν άναπο-
φάσιστοι στις «κουβέντες».

Η γαλαρία εξανέστη.

— Γιατί, δεν βγαίνετε
δηλαδή; "Επειδή δεν χει-
ροκροτούν οι... κόμητες!
Κατόπιν τούτου οι «κό-
μητες» υπεχώρησαν και τό
νούμερο έπανελήφθη.

Σε μιά επιθεώρηση την στιγμή που
ένεφανίσθη η γνωστότατη στο άθη-
ναϊκόν κοινόν καλλιτέχνης κ. Μαρίκα
Μαντινείου — η οποία δεν ημιζείται
για «σιλουέτες» δεδομένου ότι είναι
άρκετα εύτραφης — η γαλαρία είπε
πάλι τη κουβέντα της.

— Μά γιατί, μωρ' αδερφέ μου, δεν
τόν πίνουνε τόν Μαντινείο επί... δι-
γαμιά!!

Τό καλοκαίρι στην «Κοκκέτα» που
παιζόταν στο θέατρον Σαμαρτζή, ό-
πληξε ένα νούμερο που τό έκτελούσαν
οι δίδες Άλίκη Βέμπο, Μιμόζα και ό
κ. Μαυρόπουλος.

"Ήταν και σαν παιγνίδι μεταξύ ή-
θοποιών και θεατών. Ρωτάγανε απ'
τη σκηνή και άπαντούσαν από κάτω.
— Ποιά είναι εκείνη η γυναίκα που
την κυνηγάνε τά φανταράκια μα-
ούλα; Έλεγε η δις Βέμπο π.χ.

— Δούλα.

— Άπαντούσε τό κοινόν.

— Ποιά γυναίκα είναι ψυχικάρα ή
κακομοίρα;

— Η χήρα, έπρεπε να άπαντήσει τό
κοινόν.

Η γαλαρία όμως δεν έννοούσε να
σεβασθώ την «ρίμα».

— Ποιά γυναίκα είναι ψυχικάρα ή
κακομοίρα; Ρωτούσε η δις Μιμόζα.

— "Εού! άπαντούσε η γαλαρία.

— Ποιός είναι εκείνος που όταν τόν
βλέπεις κρύβεις τά τσιγάρα σου και
τρέμεις; ρωτούσε ό κ. Μαυρόπουλος.

— "Ο σελέμης, άπαντούσε η πλα-
τεία.

— "Ο... Μαυρόπουλος, έφώναζε η
γαλαρία.

Στά «Ολύμπια» πρό καιρού παιζό-
ταν τό μελόδραμα «Λουκία».

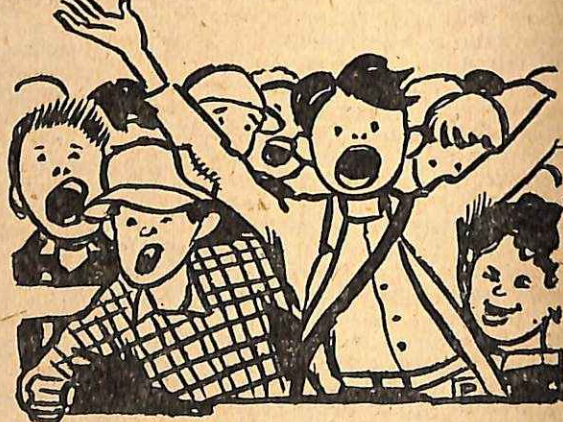
Η παράσταση προχωρούσε κανονι-
κά τό θέατρο ήταν όλο «πουλημένο».

Η πλατεία «φίσκα». Η γαλαρία έ-
πληξε.

Η παράσταση προχωρούσε κανονι-
κώς και τό κοινόν παρακολουθούσε
με θρησκευτικήν σιγήν τό παιζόμενον
έργον.

"Ήρθε και η στιγμή που εις έκ των
πρωταγωνιστών ρωτούσε με άγω-
νία:

— Πού είναι η Λουκία; Πού είναι!

— "Οοοοοο!!...

Κι' η γαλαρία έδωσε την άπά-
νηση:

— Στο μνημείο του φιλοπάππου έ-
χει πάει άρραντεβού!!!...

Μιά άλλη πάλι φορά σ' ένα κεντρι-
κό θέατρο τη στιγμή που ένεφανίσθη
ό πρωταγωνιστής με...
"Αλλά δυστυχώς δεν μδς παίρνει
έλλο ό χώρος.

ΤΑΞΙΘΕΤΗΣ

Θέατρον Κοτοπούλη

Κάντιντα

Ο θίασος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη
έδωσε την περασμένη έβδομάδα την
«Κάντιντα» τρίπρακτον έργον του Μπέρ-
ναρ Σω. Η «Κάντιντα» μπορεί να χαρα-
κτηρισθώ ως ένα από τά λεπτότερα έργα
του μεγάλου Ιρλανδού συγγραφέως ό-
που η συνηθισμένη άμείλικτη κοινωνική
του σάτυρα δίδει την θέσιν της σε μιά
άδυσωπτη ανάλυση των άδυναμιών και
των πλανών του ανθρώπου, σε μιά ανά-
λυση έξονυχιστική που προβάλλει τους
ήρωές της ως συμβόλα και τους φωτί-
ζει έδω με τό μυστικόπαθο φώς της ποι-
ητικής διαθέσεως κι' εκεί με τό άπλετο
και σκληρό φώς ενός κυνικού ρεαλι-
σμού.

Τό να θεωρηται ένας άνθρωπος δυνα-
τός για τη ζωή ή άδύνατος, δεν είναι
άλλο από μιά ψευδαισθησία που την δη-
μιουργεί ένας άριθμός άσταθμίτων συν-
τελεστών. Αν η Κάντιντα φύγει από την
προστασία του άντρα της, του Πάστο-
ρος Μόρελ, αν πάψει να φωτίζεται από
την προσωπικότητά του και την ατμό-
σφαιρά του, θα γίνει μιά γυναικούλα ά-
σήμαντη. Μα τό ίδιο άσήμαντος κι' άδό-
ναμος θ' άπομείνει ό πάστορας αν του
φύγει η Κάντιντα συνεπαρμένη από τη
φωνή της ζωής και της φύσεως που
συμβολίζει στο έργο ένας φωτός ποιη-
τικός, ένας νεαρός άλχητης, ό Μόρτσμπαν-
της. Κι' οι δύο της λένε να διαλέξει τό
πιο άδύνατο μέρος που ως τόσο δεν εί-
ναι ό άλητάκος ποιητής που η έστω μι-
κή του προσωπικότητα είναι αυτόφωτη
μα ό δυνατός πάστορας που την αϊγλή
του συγκρατεί η παρουσία της Κάντιν-
τας αναδιδωσμένης σε προσωπικότητα ά-
πό την επίδραση του πάστορα. "Ετσι ά-
ποφασίζει να μείνει με τόν πάστορα. Για-
τί αν οι δύο τους μαζί σχηματίζουν μιά
μεγάλη μονάδα, οι δύο τους χώρια άπο-
τελούν διό μπρενικά. "Ενώ ό διαγμμένος
ποιητής έχει πάντα τη μικρή του υπό-
σταση, κτήμα του άτομικού με τό όποιον
έξοπανίζεται μέσα στη νύκτα.

Αυτή κατά την αντίληψή μας είναι η
«θέσις» της «Κάντιντας» εις την όποί-
ην ό Μπέρναρ Σω συνήθεσε ένα πλι-
θος πικρής ιδεολογίας διαπαισμένο με έ-
λαφρό γούστον και πολλή πείση, με τέ-
τοια τέχνη διαοημισμένα, ώστε τό έργο
ν' ακούεται άκούραστα κι' ευχάριστα.

Η κυρία Κοτοπούλη στο ρόλο της
Κάντιντας ξανάφερε την φύκαία να ψυ-
χογασία τόν συμβολικό τύπο της μοι-
ραίας άκούδας με μιά σεσημάδα εμφα-
τική και παιξίματος άπαράμιλλη. Τόν
Πάστορα υπέδθη άοιστοτεχνικά ό κ.
Πάπας και τόν ποιητή ό κ. Μυράτ (νέ-
ε.) με άνοήτταν εις ώρισμένα σημεία.
Πολύ καλό επίσης ό λοιπόν συνολικά
έργο ό κ. Πάπας και ό κ. Λογοθετίδης
και ό κ. Καρούσης.

ΑΓΓ. ΔΟΞΑΣ

Θέατρον & ΠΑΡΑΚΕΝΙΑ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Θεατρικό χρονογράφημα

Η προσδήκει

— Στο Βασιλικό Θέατρο εξακολουθούν
πάντα με μεγάλη επιτυχία αι παρα-
στάσεις του θαυμασίου έργου του Ό-
σκαρ Ουάιλντ «Η Βεντάλια της λαίδης
Γουίνδερμπερ», Δέον να σημειωθώ ότι τό
έργον έπρεπε συμφώνως με τό προγε-
γραμμένον σχέδιον του Βασιλικού Θεά-
τρου, να είχε κατεβή πρό ενός περίπου
μηνός, ή καταπληκτική του όμως πρά-
γματι επιτυχία δεν τό επέτρεψε.

— Ο κ. Δ. Αργυρόπουλος «Λανσά-
ρεν» ένα καινούργιο συγγραφικό τα-
λέντο, τόν κ. Λιακόπουλον του όποιου
ανεβίβασε την προηγουμένη έβδομάδα
μιάν κομωδιάν με τόν τίτλον «Όταν ή
αίχμηρος κυβερνά».

Μπαράς εις τόν κ. Λιακόπουλον που
ανεβάλυνε έναν τίτλον τόσο καλά έ-
ναρμονιζόμενον με τόν θίασον... Όταν
ή σύζυγος κυβερνά!

— Είς τό γνωστόν μουσικόν θεατρον
«Μοντιάλ» του έπίσης γνωστού επιχει-
ρηματίου κ. Μανέδου εξακολουθούν οι
πρόβες της «Μιντινέττας» της Έπιθεω-
ρήσεως δηλαδή που θα διαδεχθώ την ή-
δη παιζομένην «Τρόικαν».

"Όστε μετά την «Τρόικαν» ή «Μιντι-
νέττα». Μας είναι άδύνατον να καταλά-
βουμε γιατί αυτή ή προτίμησις σε ξενο-
φρόνους τίτλους. Τι σχέση μπορεί να
έχουν σάς παρακαλώ, οι ρωσικές Τρόί-
κες κι' οι Παρισινές Μιντινέττες με την
έλληνικήν επιθεώρησην;

"Όσο όμως αι επιτηρήσεις του «Μον-
τιάλ» να θεωρούν περισσότερον έμπορι-
κούς τους ξένους τίτλους από τους έλ-
ληνικούς όποτε η παραξενευτή αν ά-
νεβάσουν κι' άλλες επιθεωρήσεις με τί-
τλους σαν κι' αυτούς. "Τό... πενιάρω
«Τό Τάμπλ ντ' ότ» τό «Γουώτερ κλόζετ»
τό όποιον, είναι ιδιαίτερος... άισθη-
τόν εις τό θέατρον «Μοντιάλ».

— Είς τό θέατρον «Ιντεάλ» εξακο-
λουθεί να παίζεται με κέφι κι' επιτυχία
ή «Τρελλή Συμφωνία».

Εν τώ μεταξύ ό καλός θίασος των
κ. κ. Κοκκίνη-Μαυράς εξακολουθεί τις
πρόβες μιάς καινούργιας επιθεωρήσεως
του κ. Γιαννουκάκη που τιτλοφύεται
«Η Κλώσσα». Η «Κλώσσα» θα διαδε-
χθώ την «Τρελλή Συμφωνία» περίπου
τις Άποκρής.

— Στο θέατρον «Κεντρικόν» ό θίασος
Κυριακού—Μηλιάδης εξακολουθεί κι'
σήμερα μ' επιτυχία την όπερέττα του
Άργεντινού Μασέστρου κ. Εντουάρντο
Μπιάνκο, «Άρτζεντίνα».

Λέγεται ότι έντός των ήμερών θα έυ-
ωανισθώ επί της σκηνής του Κεντρικού
ή περίσημη Άωνεντική όρχήστρα του κ.
Εντουάρντο Μπιάνκο.

Τό μεγαλύτερο δράμα του συγγραφέ-
ως και ή φοβερότερη πληγή του θεα-
τού! Οι προσθήκες που κάνουν οι ήθο-
ποιοί στο έργο! Η άρρώστεια είναι
γενική! Ο ήθοποιός νομίζει ότι με τό
να λέη «δικά του» ένισχύει την επιτυ-
χία του, «κτιάζει τό ρόλο!» Και είναι
περιττό να πώ βέβαια ότι ένενήντα έν-
νέα στα εκατό λέει... τις μεγαλύτερες
κοιταμάρες.

Ενα πρόσφατο παράδειγμα. Στην
«Άρτζεντίνα» που παίζεται στο «Κεν-
τρικόν» ή ήθοποιός κ. Γιάννης Διανέ-
λος λέει σε μιά στιγμή: «Δεσποινίς».
Και ό κ. Κώστας Παπαγεωργίου, ό λαμ-
πρός και συμπαθής έπίσης καλλιτέχνης,
πετάγεται και κάνει πως τόν διορθώ-
νει:

— "Όχι, δεσποινίς. Του λέει. Δεσ-
ποινίσις!

— Πώς; Δεσποινίσις;

— Μάλιστα. "Ετσι είναι τό σωστό.
Σας ρωτώ τώρα. Είναι άστειο αυτό;

Βεβαιότε πούθενά καμιά έξηπαδά,
καμιά κομικότητα;

Τέτοιες λοιπόν είναι 99% οι προσθή-
κες. Και άμα ό συγγραφέας παραπονέ-
θώ, ό ήθοποιός... θυμώνει, του χαλά τό
κέφι του, νομίζει πως τόν προσβάλλει.
Θίγεται στο... καλλιτεχνικό του φιλότι-
μο. Για ναμαι ειλικρινής ύπάρχουν και
ήθοποιοί που κάνουν προσθήκες έξυ-
πνες κι' επιτυχημένες. Π. χ. ό Παρα-
σκευάς Οικονόμου, ό Κυριακός, ό Κοκ-
κίνης, ό Μαυράς. Άλλά κι' αυτοί ά-
κόμη λένε και τις... σαχλαμάρες
τους. Θα μου πείτε μήπως ό συγγραφέας
δεν λέει μαζί με τά έξυπνα και άρεστές...
αποάνταχτες κοιταμάρες;

Σ' αυτό δε μπορεί βέβαια να πώ τί-
ποτα. Γιατί... έτσι είναι. Αν τό πά-
ρουμε λοιπόν έτσι τό ζήτημα, δε δικά-
πτει να προστεθώ σ' αυτές και μιά ά-
κόμη απ' τόν ήθοποιό. Άλλά όποσδήποτε,
πως τό θέλετε; Η συγγραφική σα-
χλαμάρα είναι σαχλαμάρα μιά... ούσία να
πούνε... «πρώτης ποιότητας»!

"Εκτός όμως απ' τις προσθήκες έχου-
με και τις διορθώσεις. Μιά φορά, στα
τελευταία «Παναθήναια» ή Μαντινείου
που έκανε φωνική την περίφημη Μαντί-
να έλεγε ένα στίχο:

«Άστέρι είν' ό Έσπερος».
Και γώ μωρέ τόν νόμιζα για κινή-
ματόν άστρον.

Κάθε βράδυ λοιπόν τόν έλεγε «κινή-
ματόν άστρον» γαλώντας έτσι την όμοιο-
καταλήξια του ποσώνοννου στίχου
που τελείωνε σε τάφο! Όταν λοιπόν
της έγινε παρατήρηση, έξερτε τί άπάν-
τησε:

— "Ετσι γράζει ό κόσμος περισσότερο.
Βγάλε τα πέρα αν μπορείς!...

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΔΥΟ ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο Παρασκευάς γεννήθηκε σ' ένα έντελως ασημένιο χωριού-σάκι της Πελοποννήσου. Αρχισε να μεγαλώνει κλαίγοντας και μπουσουλώντας στην αλή του πατρίκου του, που ήταν γεμάτη κόττες και κοπριές.

Από πολύ μικρός ο Παρασκευάς έδωσε δείγματα της μελλούσης έξυπνάδας του. Οι πρώτες λέξεις που μαθεύτηκαν—εκτός από το «μάννα» και «ψωμί»—μερικά θρωμόλογα που κάνουν κατά πληκτική εντύπωση στον πατέρα του, τον κύριο Γεράσιμο Κουτρομούτη.

— Μπα, το άτιμο, μιά σαλιά πράμα καί... κουθεντιάζει σά μεγάλος! Αλλά η έξυπνάδα του Παρασκευά φάνηκε πιά έντελως και σε όλη της την μεγαλοπρέπεια, λίγους μήνες αργότερα που έμαθε να μουτζώνει τη μάννα του, λέγοντας συγχρόνως και θαράττα:

— Νά, μωλή κατσίκια! Το πρώτο κατόρθωμά του ο Παρασκευάς το έκανε σε ηλικία 6 ετών. Η κυρά-Λένα — μιά γυναικούλα, που καθόταν ακριβώς δίπλα τους — έστειλε το γιο της, ένα αγοράκι συνομήλικό με τον Παρασκευά, για να παίξει μαζί του μέχρι να τελειώσει το ζύμωμα και τη λάτσα του σπιτιού.

Ο Παρασκευάς είν' αλήθεια, πώς το υποδέχτηκε εγκάρδια. Παράτησε μιά κόττα που είχε πιάσει και προσπαθούσε να της ξεκολλήσει την ουρά, κι έτρεξε να το προυπαντήση.

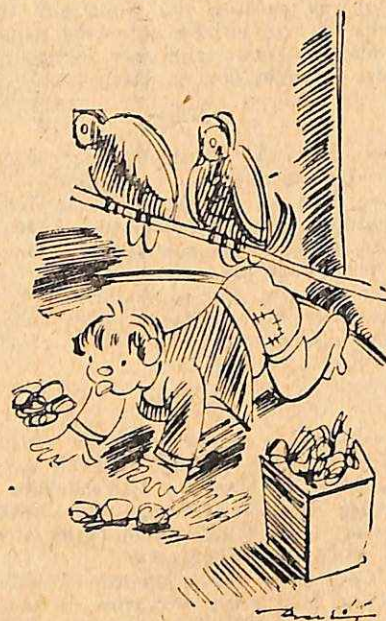
Αρχίσαν να παίζουν, ήσυχα και ώραιο.

Σε λίγο όμως αναστατώθηκε η γειτονιά απ' τις φωνές του μικρού της κυρά-Λένης, που το είχε παράξει στο έθλο ο Παρασκευάς, επειδή δεν στεκότανε να του βάλει ένα σύρμα στο μάτι.

Εκλαιγε ο μικρός, κακάριζαν οι κόττες, γαύγιζαν τα σκυλιά, γελοούσε ο Παρασκευάς. Με δυο λόγια είχε γίνει «άναστα ο Κύριος» στην αυλή της οικογενείας του Κουτρομούτη.

μένων συνεχώς στην ίδια τάξη. Κι' όταν ο Παρασκευάς έμενε στην ίδια τάξη — πράμα που συνέβαινε συχνότατα — ο πατέρας του ήταν πανευτυχής, ή μητέρα του εδάκρυζε από συγκίνηση κι' οι συγγενείς του πανηγυρίζανε, γιατί όλοι τους ξέρανε — τώχον κάπου διαβάσει — πως οι μεγάλοι άντρες ήταν άμελέστατοι μαθηταί στα παιδικά τους χρόνια.

— Μωρέ, μεγάλος άντρας θα γίνη

Μεγάλωσε ανάμεσα σε κόττες και κοπριές.

ο Παρασκευάς μου! Έλεγε και ξανά-λεγε κάθε χρόνο ο κύριος Κουτρομούτης στη παρέα του.

— Πώς το κατάλαβες, κύρ-Γεράσιμε; — Δεν τάμαθες; — Όχι... — Έμεινε και φέτος στην ίδια τάξη!...

Ο Παρασκευάς μεγαλώνοντας αρχισε να αποκτάει και συμπαθητική φυσιογνωμία.

Η μητέρα του γίνθηκε έμφανως καμπουρώτη, τα μάτια του πετάχτηκαν έξω και το κεφάλι του ενώθηκε με τις πλάτες του χωρίς ν' αφήνει ούτε το ελάχιστο περιθώριο για λαιμό.

Εκτός όλων αυτών των χαρισμάτων, η κορμοστασιά του πήρε μιά χαριτωμένη κλίση προς τα εμπρός, ενθουμίζουσα εις τους μουστραφείς το κλειδί του σόλ.

— Κουκλα είνε το σκασμένο! καμάρωνε η μάννα του.

— Λεβέντης με τα όλα του, έλεγε ο πατέρας του.

— Όμορφόπαιδο! λέγαν και οι συγγενείς του.

Ο Παρασκευάς τέλειωσε καμμία φορά το γυμνάσιο και πήρε το απολυτήριό του με τον επίσηλον έαθμόν «πέντε έρωτηματικών», και διαγώγην «σεχδόν καλή».

Το γεγονός πανηγυρίστηκε με κάθε δυνατήν μεγαλοπρέπεια από την οικογένειαν Κουτρομούτη.

Στην αυλή του σπιτιού στρώθηκε επιθλητικόν τραπέζι, στο όποιον παρκαθήσαν, εκτός από τα μέλη της οικογενείας, και ο δάσκαλος του Παρασκευά, τρίτος ξάδελφος του κύρ-Γεράσιμου, που «έπαιρνε κι' από λόγια».

Γίνεκε γλέντι τρικούβεργο, κατά το όποιον ο Παρασκευάς ένθουσιάζε τους παρευρισκόμενους με την γλυκειά του φωνή που έμοιαζε καταπληκτικώς με τον ήχο σχιζόμενου χασέ.

— Νά μάς ζήσης έλπε ο πατέρας του.

— Νά σου ζήσω! άπάντησε εύστο χώτατα ο Παρασκευάς.

Μετά από το γεύμα γίνεκε ένα πρόχειρο οικογενειακό συμβούλιο, κατά το όποιον αποφασίσθη παμψηφεί να σταλή ο Παρασκευάς στο Πανεπιστήμιο, για να γίνη επιστήμονας και να δοξάση το όνομα της οικογενείας του και του χωριού του.

— Άν δεν πάη ο Παρασκευάς στο Πανεπιστήμιο, ποιος θα πάη; έλπε ο πατέρας του.

— Σωστά! συμφώνησε το υπόλοιπον συμβούλιον.

— Ναι, έρε άδερφέ, συμπλήρωσε ο θεός του ο Δημητρός, είνε άμართία τέτοιο παιδί με τόσα χαρίσματα να πάη χαράμι στο χωριό!

— Νά τον στείλουμε; — Νά τον στείλουμε!

Ερρίφη μάλιστα η ιδέα να σπουδάση ο Παρασκευάς με έξοδα του δήμου, ως «έξαιρετική ιδιοφυΐα».

Ενήργησε μάλιστα ο μπάρμπας του ο κύρ-Σωτήρης, αλλά δεν επέτυχε τίποτα, γιατί την αίτηση την άπέρριψε πανηγυρικώς ο δήμαρχος.

— Θάχη φαίνεται προσωπικά με τον Παρασκευά, έλπε ο πατέρας του, έπειδή πέσει, έτσι για χωρατό, του κλεψε δυο κόττες.

Ξαναγίνεκε συμβούλιο, το ξανασκέφθησαν το πράμα και ξαναπήραν την άπόφαση να τον στείλουνε.

— Και τα έξοδα; ρώτησε η θεία-Σμαργάνω.

— Ποιά έξοδα; Αυτός είνε διάολος, σπέρτο μοναχό, με την έξυπνάδα του και την καταπασώνη του θα τα βολέψη μοναχός του!

Κι' έτσι κάποιο απόγευμα ο Παρασκευάς, κρατώντας ένα μπόγο κόκκινο με πράσινα μπαλώματα, άποχαιρετούσε συγγενείς και φίλους κι' επιβιβάζετο στην άμαξοστοιχία που θα τον έφερνε στην πρωτεύουσα.

— Νά μάς γράφης!

— Θά σάς γράφω.

— Νά προσέχης!

— Θά προσέχω.

Νέος με πολλή πρόοδντα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— Κύτταξε να μη μπλέξης με καμιά!

— Θα κυττάξω.

Εσφύριζε το τραίνο και ξεκίνησε άγχομαχώντας.

Σε λίγο χανότανε στη πρώτη στροφή, αφήνοντας πίσω συγγενείς και φίλους, και παίρνοντας μαζί του τον Παρασκευά, τον μπόγο του τον κόκκινο με τα πράσινα μπαλώματα και ένα κολλαριστό χιλιάρικο που είχε διπλώσει προσεκτικά στα τέσσερα, και το είχε δέσει κόμπο στο μαντήλι του.

— Όταν έφτασε στην Αθήνα, ο Παρασκευάς τάχασε.

Η κίνησις, τ' αυτοκίνητα, τα φώτα, οι φωνές, οι φασαρίες και πρόπαντός τα θηλυκά, κάτι θηλυκά στρουμπουλά — μπουκιά και συχώριο — που περπατούσαν κουνιστά και λυγιστά στους δρόμους της Αθήνας του φέρναν το αίμα στο κεφάλι.

— Βρέ! Βρέ! Βρέ!

Πού να χωρέση ο νους του τέτοια πράματα; Τα δυο μάτια πούχε δεν τουφταναν για να βλέπη. Κάθε λεφτό, κάθε δευτερόλεπτο σταματούσε έρόντητος.

— Βρέ! Βρέ! Βρέ!

Αρχισε να προχωρή προς την Ομόνοια, χάσκοντας και παρατηρώντας τα πάντα και τους πάντας με θαυμασμό.

Ξάφνου τράκαρε σε κάποιον:

— Παρασκευά!

— Θανάση!

— Τι νέα, έρε παιδί; Πότε ήρθες;

— Τώρα!

— Έτσι, έ; Δεν ξέρεις πόσο χάρη κα, ρε Παρασκευά, που σε είδα...

— Άμ' εγώ!

Με τον Θανάση ο Παρασκευάς ήταν συμμαθηταί στη τρίτη Έλληνικού, άλλ, ο Θανάσης που κατόρθωνε να μνήν σε κάθε τάξη το πολύ δυο φορές, πήρε τέσσερα χρόνια ναρίτε-ρα το χαρτί του απ' τον Παρασκευά.

Είχε ήδη έγγραφη στα «Νομικά» στα όποια ήταν πρώτοετης τρία χρόνια τώρα.

Και άσφαλώς δεν θα σταματούσε τόσο εγκάρδια τον Παρασκευά αν δεν είχε τελειώς διαφορετικήν αντίληψιν για την έξυπνάδα του, κι' αν την που είχαν οι γονείς του, κι' αν δεν υπελόγιζε σοβαρώς στο κομποδεματάκι που έπρεπε να κρατάη επάνω του...

— Δεν ξέρεις πόσο χάρηκα, ρε Παρασκευά, που σε είδα...

— Άμ' εγώ! Μούκανες την καρδιά μου περιβόλι, Θανάση μου...

— Βρέ, τον Παρασκευά! Το ξέρεις πώς άλλοξες;

— Άλλοξά, έ;

— Άλλος άνθρωπος! Άν σ' έβλεπα στο δρόμο δεν θα σε γνώριζα...

— Σοβαρώς; Μη μου το λές, Θανάση μου!...

— Σοβαρώτατα! Τι νέα λοιπόν, Παρασκευά μου;

— Δόξα σοι ο Θεός!

— Πώς και στην Αθήνα;

— Και πού θα μείνης;

— Δεν ξέρω ακόμα...

— Έλα να σε πάω εγώ, σ' ένα ξενοδοχείο, που κάθεται όλη η άριστο κρατία της Αθήνας...

— Να μην είνε ακριβό μόνο.

— Βρέ, τί σε νοιάζει; Έλα και θά δής.

Και ο Θανάσης ώδήγησε τον Παρασκευά σ' ένα ξενοδοχείο της οδού Αθηνάς.

— Α, όσο νανε κάτι μου θρίσκεται...

Ο Θανάσης έκανε τη φωνή του πιο μυστηριώδη και του ψιθύρισε:

— Άν θέλεις να μ' άκούσης, να τά πάρης μαζί σου.

— Γιατί;

— Γιατί, νά, όχι, δηλαδή, το ξενοδοχείο είνε πολύ έν τάξει, αλλά, νά, αυτό.. Δεν πρέπει ν' αφήνης τα λεφτά σου όπου κι' όπου. Κατάλαβες, Παρασκευά μου; Έγώ το καλό σου θέλω...

— Σ' εύχαριστώ, Θανάση μου. Σ' εύχαριστώ. Κάτι τέτοια να μου τά λές, γιατί εγώ ο φουκαράς δεν ξέρω...

Πρώτη φορά είνε που έρχομαι στην Αθήνα.

— Έννοια σου! Άίντε τώρα πάμε...

— Νά μωλή κατσίκια!...

ροσκευά σ' ένα ξενοδοχείο της οδού Αθηνάς.

Μετά από τις άπαραίτητες διατυπώσεις ο Παρασκευάς εγκατεστάθη σε ένα δωμάτιο με δυο παράθυρα, εκ των όποιων το ένα έβλεπε στη ψαγαγορά και το άλλο ήταν ακριβώς φάτσα μ' ένα μαυρισμένο τοίχο.

— Βρέ Θανάση, σάμπως να μην είνε σπουδαίο το δωμάτιο...

— Τι λές, Παρασκευά μου; Το κακό σου θέλω δηλαδή;

— Εσύ που μένεις, Θανάση μου;

— Νά, έδω, απέναντι στο διάδρομο... η πρώτη πόρτα.

— Θα ήμαστε δηλαδή παρέα.

— Άμεί!...

Μπράβο, μωρέ Θανάση! Μου κά νεις τη καρδιά μου περιβόλι. Πάμε να δούμε το δωμάτιό σου;

— Δεν θαρρεύει τώρα, καϊμένε...

Άφησε το μπόγο σου και τα πράματά σου κι' έλα να πάμε να σου δείξω την Αθήνα...

Και ο Θανάσης σταμάτησε και τον κύτταξε με ύψος σοβαρόν και μυστηριώδες.

— Τι είνε, Θανάση μου;

— Έχεις λεφτά;

— Τι να σου πώ, έρε Θανάση, αὐ-

— Κάθισαν σ' ένα μπάρ.

Ο Παρασκευάς ήταν πανευτυχής, ο Θανάσης περιποιητικώτατος.

Τον είχε κεράσει μέχρι της στιγμής δυο μύτερες που τον είχαν κάνει να τά βλέπη όλα τριγύρω του ρόδινα, όλα ευχάριστα, όλα μεγαλείον.

Του είχαν γεννηθή μάλιστα και διάφορες πονηρές έπιθυμίες που δεν ήταν άσχετες με τα στρουμπουλά πλάσματα που αντίκρουσε μόλις πάτησε το πόδι του στην Αθήνα.

Ο Θανάσης του έδωσε υποσχέσεις σκανταλιστικές κι' ο Παρασκευάς «έν ευθυμιά διατελών» παρήγγειλε δυο μύτερες.

— Κερνάω γώ...

— Άσε, μωρέ Παρασκευά, άπόψε όλα είνε δικά μου...

— Θανάση μου να χαρής... Αυτές τις μύτερες θα τις πληρώσω εγώ...

— Όχι, μωρέ Παρασκευά! Δεν κά νει... Άκόμα δεν ήρθες...

— Θανάση μου μη μου γαλές το κέφι. Θα κεράσω εγώ... Ψιτ, παιδί, δυο μύτερες.

Ήρθαν οι μύτερες, τις κανόνισαν και ο Παρασκευάς ρώτησε τον φίλο του με κάποια σχετική ανησυχία:

— Πόσο έχει η μύτρα στην Αθήνα; ρώτησε για να δη τι καθαρόν υπόλοιπον θα του έμενε, κι' αν ο προϋπολογισμός του θα του επέτρεπε να κεράσει άλλες δυο.

— Τι να σου πώ, Παρασκευά μου... Έγώ έδω πέρα την πληρώνω τέσσερες δραχμές το ποτήρι σου θα την πληρώσης όχτώ.

— Και γιατί, Θανάση μου εγώ ό- χτώ;

— Γιατί έμένα με ξέρουνε. Έδω πέρα στην Αθήνα άμα γνωρίζεις κό- σμο τά παίρνεις όλα τζάμπα, άμα όμως δεν γνωρίζεις τά πληρώνεις πέντε φορές παραπάνω.

— Όστε όχτώ εγώ την μύτρα;

— Εκτός αν πληρώσω εγώ τά δικά σου κεράσματα για δικά μου...

Ο Παρασκευάς έρθηκε τοφή αυτή τη λύση.

— Τι να σου πώ, έρε Θανάση, αὐ-

τὸ πού σκέφτηκες εἶνε μεγάλο πρᾶμα. Κι' ἔτσι σ'μα θέλω τίποτα μὴν πρᾶν ἢ ἀσὺλῶν ἢ μὴν τὸ παίρνῃς.

— Ἀμέ. Ἐννοιά σου!

Τὴν ὥρα τῆς πληρωμῆς ὁ Θανάσης προσφέρθηκε νὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ τοῦ Παρασκευά καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν μὴν ρεσ τοῦ δῆθεν γιὰ δικές του.

Ἐξέλασε μὲ μεγαλοπρεπῆ κίνησιν ὁ Παρασκευά τὸ μαντήλι μὲ τὸ χιλιάρικο, τὸ ξεδίπλωσε μὲ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό, καὶ τὸ παρέδωσε στὸν Θανάση, γιὰ νὰ κἀνῃ «ὅ,τι καταλαβαίνει».

Ἀπόρησε εἶν' ἀλήθεια, γιατί ὁ Θανάσης πῆγε νὰ πληρώσῃ στὸ ταμεῖο καὶ δὲν φώναξε τὸ γκαρσόνι, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα, γιατί φοβήθηκε ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ γίνονται ἔτσι ὅπως τὰ ξέρεי αὐτὸς στὴν ἐπαρχία, στὴν Ἀθήνα ὅμως καθόλου τὸ παράξενο νὰ τὰ χουν διαφορετικά.

Πῆγε ὁ Θανάσης στὸ ταμεῖο, ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμή τὸν ἔχασε ἀπ' τὰ μάτια του.

Περίμενε, ἀλλὰ ποῦ ὁ Θανάσης. Μισὴ ὥρα, μιὰ, δυὸ ὥρες. Βαρῆθηκε νὰ περιμένῃ.

— Ἀχ, μωρέ, σκέφτηκε, αὐτὸς ὁ Θανάσης ὅλο καὶ χωράει!

Σηκώθηκε νὰ πᾶι στὸ ξενοδοχεῖο νὰ τὸν συναντήσῃ. Στὴν ἐξοδὸ τὸν σταμάτησε τὸ γκαρσόνι καὶ τοῖπε εὐγενικά πὼς ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμό.

Δὲν τὰ πληρώσε ὁ Θανάσης:

— Ποιὸς Θανάσης;

— Αὐτὸς ποῦ καθόμαστε μαζί.

— Ὁχι!

Χλώμιασε ὁ Παρασκευά.

— Πόσα σοῦ ἔλειπε;

— Ἐξ μύρες, τριατατρεῖς.

— Οἱ δυὸ μύρες μόνο ἦταν τῶν

δωτῶ, οἱ ἄλλες ἦταν τῶν τεσσάρων.

Ἀπόρησε τὸ γκαρσόνι ἀλλὰ περὶ

ὠρίσθηκε νὰ ξαναπῇ τὸ ἄθροισμα

τοῦ λογαριασμοῦ.

— Τριάντατρεῖς, κύριος.

Ψάχτηκε ὁ Παρασκευά, ξαναψά-

χτηκε, ἀδείασε τὶς τσέπες του καὶ

μετὰ πολλῶν κόπων κατάρθωσε νὰ

συγκεντρώσῃ τὸ ποσὸν τῶν 32 δρα-

χμῶν καὶ 50 λεπτῶν, σὲ φράγκα, δι-

φράγκα καὶ πενήνταράκια.

Αὐτὰ ἔχω.

Δὲν πειράζει.

Τὸ φύσαγε ὁ Παρασκευά καὶ δὲν

κρύωνε. Ἐτρεξε στὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἀν ἔξῃ ὁ Θανάσης νὰ κἀνῃ

χωράτα, σκεφτότανε, θὰ δῇ πὼς ξέ-

ρω κι' ἐγὼ νὰ κἀνω.

Ἀνέθηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλιά, προ-

χώρησε στὸ διόδρομο καὶ στάθηκε

στὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποῦ εἶχε

πῇ ὁ Θανάσης πὼς καθότανε.

Στάθηκε μιὰ στιγμή νὰ σοφιστῇ

τί θὰ τοῦ σκαρώσῃ καὶ ὕστερα ἀρχι-

σε νὰ χτυπήσῃ ἀγρία τὴν πόρτα μὲ τὰ

χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια.

Ἀπ' τὸ δωμάτιο ἀκούστηκε περί-

εργος θόρυβος καὶ σὲ λίγο ἐμφανιζό-

τανε στὴν πόρτα ἕνας μουστακοφόρος

κύριος, ἑξαλλος, μὲ σχεδὸν ἀδαμι-

αῖαν περιβολὴν καὶ ἀγριωποὺς ὀ-

φθαλμούς.

— Τί εἶνε, μωρέ; Τί συμβαίνει;

Πάγωνε ὁ Παρασκευά.

— Ὁ Θανάσης... Ψιθύρισε.

— Ποιὸς Θανάσης, μωρέ; Γκρεμο-

τσακίσου γρήγορα ἀποδῶ νὰ μὴ σοῦ

κόψω τὰ τοῦβρα!

— Ὁ Θανάσης... ἔσαντόλμησε νὰ

ψιθυρίσῃ ὁ Παρασκευά.

Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώ-

σῃ τὴν κουβέντα του, γιατί δυὸ μενα

λοποση σκαμπιλία τὸν ἔκαναν νὰ δῇ

τὸ ξενοδοχεῖο νὰ στριφογυρίσῃ περὶ

ἑργῶς. Ὁ ἑξαλλος μουστακοφόρος

κύριος, ἱκανοποιηθεὶς φαίνεται, μπῇ

κε στὸ δωμάτιό του, κλείνοντας θο-

ρυθωδῶς τὴν πόρτα κι' ἀφίοντος τὸν

Παρασκευά στὸ στενὸ καὶ σκοτεινὸ

διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου εἰς θλι-

βεράν κατάστασιν.

Ἀνησυχῶν πλέον σοβαρῶς ὁ Πα-

ρασκευά γιὰ τὰ ἀπολεσθέντα ἴχνη

τοῦ μοναδικοῦ του χιλιάρικου, κατέ-

θηκε στὸ θυρωρεῖο καὶ ρώτησε σὲ

ποῖο δωμάτιο μένει ὁ Θανάσης.

— Ποιὸς Θανάσης;

— Ὁ Θανάσης.

— Δὲν ἔχουμε ἐδῶ κανένα Θανάση.

— Ὁ Θανάσης, ἀδερφέ! ἐπέμενε

ὁ Παρασκευά. Ὁ Θανάσης ποῦ μ'

ἔφερε ἐδῶ!..

— Δὲν τὸν ξέραμε τὸν κύριο. Πρῶ

τὴν φορὰ τὸν βλέπαμε...

— Μὴ μοῦ τὸ λές, κύριε θυρωρέ!.

Ἐννοίωσέ το αἷμα του νὰ γίνε-

ται κασσάτα στὶς φλέβες του.

Τί θὰ γινόταν τώρα; Πὼς θὰ πλη-

ρώσῃ τὸ ξενοδοχεῖο;

Ἐξαφνὰ θυμήθηκε κατὰ κι' ἡσύ-

χασε.

Θυμήθηκε πὼς εἶδε τὴν μάννα τῶν

νὰ τοῦ ἔαζε στὸ μπογαλάκι του ἕ-

να εἰκόνημα καὶ κάποιον χαρτονόμι-

σμα, ποῦ σίγουρα θάσωζε τὴν κατά-

στασι προσωρινῶς τουλάχιστον.

Ἐτρεξε στὸ δωμάτιό του. Ἀνοίξε

τὸ μπόγο μὲ βία, ἀλλὰ εἶδε κατὰ

ποῦ τὸν ἔκανε ἑξαλλο.

Ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ μπόγο μὲ τὰ ροῦ

χα του, περδεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐξωτε-

ρική ὁμοιότητα καὶ πῆρε τὸ μπόγο

μὲ τὰ ἀπλута ἀσπρόρρουχα, ποῦ τὰ

εἶχε ἐτοιμάσει ἡ μάννα του γιὰ νὰ

τὰ στείλῃ στὴ μπουγάδα!

— Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ!

Ἐφίλοσώθησεν ὁ Παρασκευά σὲ

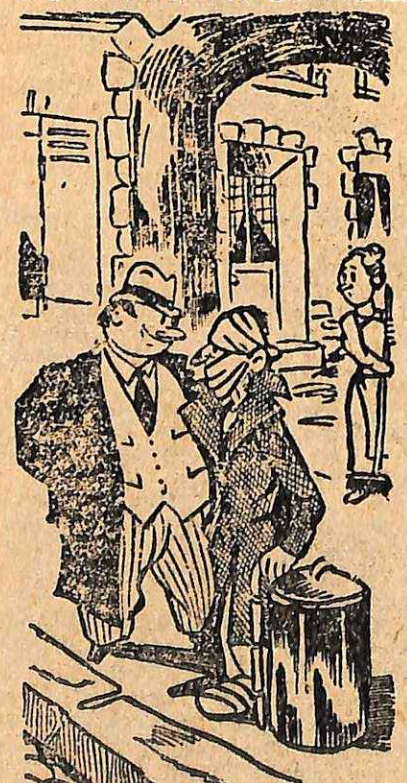
ἄλλος Ἀμλετ καὶ ἄλλος Ἀττίκ!

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλη περιπέ-

τεια τῆς ζωῆς τοῦ Παρασκευά.

ΤΟΝ ΠΑΡΗΓΟΡΗΣΕ

— Σήμερα βγήκα μὲ τὸ νέο μου

αὐτοκίνητο ἀλλὰ δὲν εἶχα τύχη κι' ἔ-

πεσα πάνω σ' ἕνα δέντρο...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, στὸ μέλλον θὰ

κάμης καλλίτερα πράγματα...

Ἀγγλικὸ χιούμορ

Η ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΤΟΥ

Ἐνας Σκωτσέζος, ἀπὸ τοὺς πρῶ φη-

λάγγους, ταξίδευε κάποτε στὴν Γαλ-

λία μὲ αὐτοκίνητο. Περνοῦσαν ἕνα κρη-

μνὸ, ὅταν ξαφνικὰ ὁ σωφὲρ τοῦ λέγει:

— Κύριε, κύριε, εἴμαστε χαμένοι! χά-

λασε τὸ φρένο μου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ

σταματήσω τὸ αὐτοκίνητό!...

Καὶ ὁ Σκωτσέζος ἀνήσυχος:

— Μπορεῖς τουλάχιστον νὰ σταματή-

σῃς τὸ ταξίμετρό σου;

— ΕΞΕ-

ΓΙ ΕΚΑΜΕΝ

Ὁ μίστερ Σμίθσον προϊστάμενος τοῦ

γραφείου εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ λείπῃ

τὶς περισσότερες ὥρες. Ἦθελε ὅμως νὰ

ἔξῃ τί κάμνῃ ἡ διατυλογράφος του κα-

τὰ τὸ διάστημα αὐτό.

Ἐνα πρωὶ τὴν φωνάζει καὶ τῆς λέει:

— Δὲν πιστεύω δεσποίνις νὰ κάθῃς

μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια τὶς ὥρες ποῦ

λείπω ἐξὼ ἀπὸ τὸ γραφεῖο;

— Ἀ, ὅχι κύριε πλέκο!

— ΕΞΕ-

ΑΤΥΧΙΑ

Ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ Βεατρίκη εἶ-

ναι φοβερὰ ἄτυχη εἶπε ἡ μικρούλα Μαί-

ρη στὴν φιληνάδα τῆς Σούζυ.

— Γιατί;

— Νά, προχθὲς πῆγε σὲ μιὰ φιλική

συνάντησι ὅπου ἔπαιξαν ἕνα παιχνίδι

στὸ ὁποῖον οἱ ἄνδρες ὅποια ἔχανε τὴν

φιλοῦσαν καὶ ὅποια κέρδιζε τῆς ἔδιναν

ἕνα κουτί μὲ σοκολάτες.

— Καὶ λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἐπέστρεψε σπίτι μὲ ἄδεια

χέρια!...

— ΕΞΕ-

ΕΝ ΤΑΞΕΙ...

Ὁ κ. Ρόνεφορντ ἔμπορος τῆς πόλεως

Μ... εἶχε ἐπιτύχει μιὰν δικαστικὴν ἀπό-

φση εἰς βάρος ἐνὸς πελάτου του ὁ ὁ-

ποῖος τοῦ χρωστοῦσε λεπτὰ ἀπὸ τὰ ἑκα-

τονία πούκαμε στὸ μαγαζί του. Τὴν ἄλλη

μέρα ὁ γραφιστὴς μπῆκε στὸ μαγαζί τοῦ

κ. Ρ. ἑξαλλος. Στὸ ἕνα χέρι κρατᾶγε

τὴν κοινοποίησιν τοῦ δικαστικοῦ κλη-

τήρα καὶ στὸ ἄλλο μιὰ μάχαιρα.

— Εἶναι ἀλήθεια, βρέ χαμένε, ὅτι μοῦ

κάνεις τέτοιο ρεζίλι; δρονοφώνησε

κουωνάτας τὸ χαρτί.

Ὁ ἔμπορος ἀντελήφθη τὴν κατάστασιν

καὶ εἶπε:

— Δὲν τὸ πιστεύω. Στάσου νὰ πάρω

τὰ γυαλιά μου γιὰ νὰ δῶ τί γράφῃ ἡ ἀ-

πόφασι. Μπορεῖ νὰ συμβαίη κάποιον λά-

θος.

Πράγματι πῆγε πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο

του, καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε, ὅχι ὅμως μὲ

τὰ γυαλιά του ἀλλὰ μ' ἕνα περιστροφὸ

στὸ χέρι.

— Τώρα θυμήθηκα, τοῦ εἶπε προβά-

λωντας τὸ ὄπλο, εἶναι ἀλήθεια.

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ ἄλλος. Τότε νὰ

σὲ πληρώσω.

Ὁ καλεσμένος

Ἐνα ὥρατο γαλλικὸ εὐδυμογράφημα

τοῦ Μαξιμ

— Σὲ καλέσανε ποτὲ σὲ γεῦμα τοῦ

ὁποῖου νὰ πληρώσῃς ἐστὶ ὅλα τὰ

ἐξοδα μὲ ρώτησε ὁ φίλος μου

Ντυσαμπλόν, ὅταν συναντηθήκαμε χθὲς

βράδυ στὸ πιστόρι τοῦ «Ἀσπρου Κρί-

νου». Λοιπὸν αὐτὸ συνέβη σὲ μένα. Καὶ

ἀκουσε πὼς.

Ρούφηξε τὴν μύτρα του καὶ ἄρχισε.

— Ἐρεῖς τοὺς Ντεσινιέ... Εἶναι ἕνα

θαυμάσιο ζεῦγος πολὺ ἀγαπημένο ἀκόμη

ποῦ τὸ μόνο του ἐλάττωμα γιὰ τοὺς

φίλους του εἶναι ὅτι ἐπιμένει πάντα νὰ

μένῃ στὶς Βερσαλλίες.

Τὶς περασμένες, μὲ βρίσκει στὸ Πα-

ρίσι ὁ Ντεσινιέ. Εἶχε ἔλθει γιὰ ὑποθέ-

σεις του. Χάρηκε πολὺ καὶ μοῦ πρότεινε

νὰ πάω τὴν ἄλλη μέρα πούταν Κυριακή,

νὰ φάγω σπῖτι του. Θάρχότανε μάλιστα

νὰ μὲ πάρῃ μὲ τὴν κουρούστα του.

Ἐγὼ δέχθηκα τὸ γεῦμα, ἀλλ' ὡς πρὸς

τὴν κουρούστα εἶχα ἐνδοιασμούς. Δὲν φη-

μιζότανε ὡς περιφνημὸς σωφὲρ ὁ φίλος

μου καὶ τὸ αὐτοκίνητό του, δὲν ἦταν ἀ-

πὸ τὰ τελευταῖα μοντέλα.

Κατόπιν, ὅμως, ὑπολόγισα πρακτικώ-

τερα τὰ πράγματα: ἐξοικονόμησις τοῦ

σιδηροδρομικοῦ εἰσιτηρίου καὶ τοῦ ἀ-

γωνίου ἀπὸ τὸν σταθμὸ στὸ σπῖτι τῶν

Ντεσινιέ καὶ δέχθηκα.

Τὴν ὠρισμένη ὥρα ὁ φίλος μου ἦταν

κἀνὼ ἀπὸ τὰ παράθυρά μου καὶ κορνά-

Η νέα αποκάλυψις της «Ούφα»

Ζάρα Λεάντερ

Η Γκρέτα Γκάρμπο της Εύρώπης

Η Σουηδία αρχίζει να καταλαμβάνει μία πλεονεκτική και έντελως προνομιούχο θέση στην παγκόσμια κινηματογραφία. Γιατί ύστερα από την Γκρέτα Γκάρμπο, το καταπληκτικότερο άστέρι, που είδε ποτέ ο κινηματογράφος και το όποιον εξακολουθεί πάντοτε να μεσουρανή έντελως απτόητον από κάθε απόπειραν συναγωνισμού, προσέφερε ήδη εις την έβδομην τέχνην άκόμα ένα μεγάλο άστέρι, την Ζάρα Λεάντερ, ή οποία, κατά την γνώμη των κριτικών είναι ή μόνη επικίνδυνη αντίπαλος της Γκρέτα.

Η Ζάρα Λεάντερ, την στιγμήν αυτήν αποτελεί το μεγαλύτερο «άτομ» της μεγάλης Γερμανικής κινηματογραφικής εταιρίας «Ούφα», ή οποία ύστερα από μίαν μικράν περίοδον παρακμής απέφαισε να ξεσπάσῃ και να φανή άνταξία του έ ν δ ο ξ ο υ παρελθόντος της.

Η «Ούφα» έχει στηρίξει σ' αυτήν πάρα πολλές έλπίδες και είναι θεβαία ότι γρήγορα, πολύ γρήγορα, κάθε καινούργιο φίλμ της Ζάρα Λεάντερ θ' αποτελέη μέγα καλλιτεχνικόν γεγονός.

Και πιστεύει άκόμα θ' τι ή ώραία Ζάρα δέν θ' άργήσῃ ν' άποσπάσῃ τή χρυσή ζώνη της έπιτυχίας, από τή μεγάλη της συμπατριώτιδα, τή Γκρέτα...

Όλη ή προσοχή των έκλεκτοτέρων σκηνοθετών σεναριογράφων, και όπερατέρ της «Ούφα» είναι συγκεντρωμένη στη Ζάρα Λεάντερ.

Τά νέα φίλμ που πρόκειται να γυρίσῃ ή καινούργια θεντέττα μελετούνται και συζητούνται μέχρι σχολαστικότητας. Η Ζάρα Λεάντερ πρέπει να θριαμβεύσῃ, γιατί της αξίζει. Δέν πρόκειαι περί μιάς συννηθισμένης ήθοποιού του κινηματογράφου, με ταλέντο με χάρη, με ταχπνία. Πρόκειται για ένα νέο τύπο γυναικός, που έσφαλώς θα προξενήσῃ κατάπληξιν, όταν έμφανισθῇ στά μεγάλα της έργα, και θα προκαλέσῃ νέες έντελώς συγκινήσεις στους φίλους της έβδομης τέχνης.

—
Αλλά τί είναι έπί τέλους αὐτή ή Ζάρα Λεάντερ, ή τελευταία και μεγαλύτερα αποκάλυψις της «Ούφα»; Η φωτογραφία της και ή πρώτη δοκιμαστική της έμφάνισις στο πρόελθόν στην αρχή της τρεχούσης κίνηματογραφικής σαίζον έργον «Πρε

μιέρα», μάς πείθουν πράγματι ότι πρόκειται για κάτι το έξαιρετικόν. Η όμορφιά της έχει άρκετή δόσι έξωτισμού, τά μάτια της είναι έκφραστικά και όνειροπόλα, τό κορμί της μεγαλοπρεπές και άψογο και ή ήθοποιία της βαθύτατα μελετημένη, συγκρατημένη και δημιουργική.

Οι διευθύνοντες την «Ούφα» δέν έπесαν έξω στην διάγνωση τους.

Έκείνο όμως που την καθιστά περισσότερο ένδιαφέρονσαν είναι τό

για να πῇ κάτι για τόν έαυτό της, για τό παρελθόν της. Ζή μιά περίεργη και άπομονωμένη ζωή σε μιά μικρή θύλλα σε κάποια μακρινή άριστοκρατική συνοικία του Βερολίνου. Καί οι Βερολινέζοι δέν παύουν να συζητούν γι' αὐτήν και να ψάχνουν για τήν άνεύρεση διαφωτιστικόν στοιχείων σχετικώς με τό παρελθόν της νέας γοήσης.

Τό ισχυρόν φύλον του Βερολίνου άνεξαρτήτως ηλικίας και τάξεως, φαίνεται σφοδρώς έπηρεασμένον από τήν όμορφιά και τό μυστήριον της Ζάρα Λεάντερ.

Τελευταίως συνέβη ένα περιεργότατον περιστατικόν που έπηύξησε τόν περί τήν Ζάρα Λεάντερ θρύλο.

Η άγαπημένη πρωταγωνίστρια της «Ούφα», ένα θράδυ, όταν έγύρισε στο σπίτι της, βρήκε στη τσάντα της ένα κολλιέ μεγάλης αξίας μ' ένα μικρό έρωτικό σημείωμα. Προερχότανε από ένα άγνωστο λωποδύτη, και της έγραφε ότι τό περιδέραιον αὐτό ήτανε προΐον μιάς κλοπής που έκανε. Καί έν τέλει τήν παρακαλούσε να τό δέχθῃ.

Η ώραία Ζάρα θεβαίως, προς μεγάλην κατάπληξιν των Βερολινέζων δέν έδέχθηκε τό δώρον του έρωτευμένου λωποδύτου. Είδοποίησε άμέσως τήν άστυνομία, ή όποία δέν άργησε να πληροφρηθῇ ότι τό κλαπέν περιδέραιον άνήκε σ' ένα από τά μεγαλειότερα κοσμηματοπωλεία του Βερολίνου.

Έσπευσε λοιπόν να τό παραλάβῃ από τήν Λεάντερ και να τό άποδώσῃ στον δικαιούχο.

Ο κοσμηματοπώλης όμως όταν έμαθε ότι ο λωποδύτης τό είχε χάρισει στη «Γκρέτα Γκάρμπο της Εύρώπης», όπως συνηθίζουν ν' άποκαλούν τήν Ζάρα Λεάντερ, δέν τό έδέχθηκε.

— Μιά κι' έφτασε στά χέρια της, είπε, άς μείνῃ σ' αὐτά. Της τό χάριζω!

Κι' αὐτή τή φορά ή ώραία και μυστικοπαθής Σουηδίσς τό δέχθηκε.

— Ας άναμείνουμε λοιπόν τήν εξέλιξιν των πραγμάτων.

Θά γίνῃ ή Ζάρα Λεάντερ, ή νέα μεγάλη φυσιογνωμία του κινηματογράφου, όπως θεβαίουν οι έπί κεφαλής της «Ούφα»;

Θά διαλευκανθῇ ποτέ τό μυστήριον του παρελθόντος της;...

Εμείς εύχόμεθα να συμβούν και τά δύο...

Ζάρα Λεάντερ.

παρελθόν της, τό όποιον τυγχάνει τελείως... άγνωστον και μυστηριώδες. Καταπληκτικές φήμες κυκλοφορούν για τή νέα θεντέττα. Πολλοί θεβαίωνουν ότι τήν έγνώρισαν ως τυχοδιώκτιδα μεγάλης όλκης στά μεγαλειότερα χαρτοπαίγνια της Εύρώπης. Άλλοι πάλι ύποστηρίζουν ότι ήτανε έρωμένη ενός Αιγυπτίου πασά τόν όποιον έγκατέλειπε προς χάριν ενός γοητευτικού Βέλγου. Κι' άλλοι έκφράζονται λίαν περιφρονητικώς γι' αὐτήν, λέγοντες ότι τό νέο άστέρι δέν ήτανε παρά μιά άσήμαντος και φτηνή συντρόφισσα των συνεχώς άπεντάρων σπουδαστών της Γαλλικής πρωτεύουσας.

Καί ή Ζάρα Λεάντερ, ακολουθούσα τό παράδειγμα της Γκρέτας σιωπῶ... Δέν άνοιξε ποτέ τό στόμα της

Μιά Κυριακή πρωί

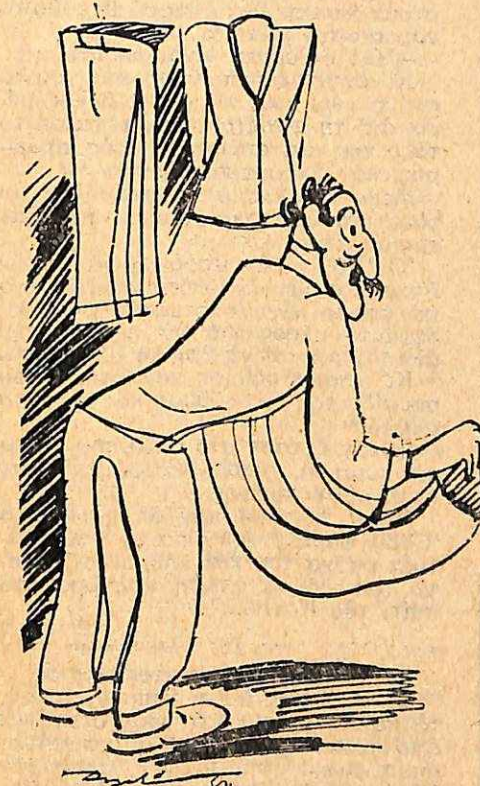
Στό Δημοπρατήριο

Σκίτσα και έντυπώσεις

— Ρουούχα, παληά παπούτσια αγοράζω...

Είναι τό γνωστό «μοτίβο» του παληατζή. Τόν τύπο του όλοι τόν έξέρετε: Ένα είδος καπέλλου που πιθανόν κάποτε να ήτανε ρεμπουμπλικα, ρούχα πρασινισμένα από τήν πολυκαιρία, πρόσωπο πολύ μελαχροινό και πολύ άξύριστο που τό συμπληρώνουν δυό κατεργάρικα γυαλιστερά μάτια.

Με τό απαραίτητο σακί του στον ώμο γυρίζει ύπομονετικά στους δρό-

— 'Ιντζάμπα πράμμα... —

μους της Αθήνας μέχρι να τό γεμίσει μ' ένα πλήθος περιέργων κι' άπίθανων παληοπραμάτια.

— Παληά κρεββάτια, παληά σίδερα, παληά μολύβια αγοράζω...

Και τό σακί γεμίζει από λάμπες, καπέλλα, βιβλία, μπουκάλες, παπούτσια, ρολόγια, κι' ό,τι τέλος πάντων μπορεί να βάλῃ ο νους του ανθρώπου.

Τήν Κυριακή τό πρωί — κάθε Κυριακή — όλη αὐτή ή θλιβερή συγκομιδή έκτίθεται μεγαλοπρεπώς στη Πλατεία Αθηνών, που είναι ένα είδος «στρατοπέδου συγκεντρώσεως» της παληατσούρας και της κακομοιριάς.

—
—

Ένας κόσμος όλόκληρος, ένας παράξενος και τσαλακωμένος κόσμος πλημμυρίζει άπ' τά έφτά ημερώματα τήν όδον Ηφαίστου.

Από κεί άρχίζει τό «νταραβέρι».

Τά πεζοδρόμια του στενοῦ αὐτοῦ δρομάκου που οδηγεί στην Πλατεία

Αθηνών γεμίζουν «έμπορικά». Κάτι έμπορικά που αποτελούνται από μιά έφημερίδα στην όποια είναι άπλωμένο τό έμπόρευμα.

Παπούτσια, σουγιάδες, βούρτσες, χτένια, κιθάρες «εις τιμήν εύκαιρίας» και — πρό παντός — φασαρία.

— Πάρε κόσμε πάρε.

— Τ' άφεντικό τρελλάθηκε και τά πουλάμε τζάμπα.

— Να τό πράμμα... Να τό πράμμα.

— Πέντε δραχμές ό,τι να πάρετε...

— Κουλουρι και τυρί...

— Πίτες... Πίτες... Πίτες...

Κάπου εκεί βρίσκεται και ο άπαραίτητος «έφευρέτης» που περιγράφει εις εύρον κύκλον χαζών τήν «τελευταίαν έφεύρεσις».

— Καντυλήθρες άνευ τό φυτήλι, κύριοι. Οικονομία και ασφάλεια. Είναι έφεύρεσις ενός Αμερικάνου έπιστήμων που τά πουλάει μόνο δραχμαί μιά έκαστον χωρίς διαφημίσεως και ρεκλάμας. Δόστε βάση, κύριοι, να δῃτε πώς λειτουργεί τό μηχανήμα. Τό όποιον, κύριοι, ίδου ή μεγάλη έφεύρεσις κ.λ.π.

Παρακάτω ο «μάγερ» έτοιμάζει «δρεκτικά» — κάτι δρεκτικά που φτάνει να δῃς για να σου κοπῇ ή δρεζις — και «κολατσό» τό όποιον πωλείται εις έξευτελιστικήν τιμήν.

Τά προϊόντα του τά φτιάχνει επί τόπου με ένα είδος κυμα, σκοτάκια, και διάφορα άλλα άδηή πράμματα που περικλείονται εις ένα είδος ζύμης ή όποια μαλάσσεται ποικιλοτρόπως από τά γοντρά δάχτυλα του κατασκευαστοῦ. Κατόπιν ψήνεται και προσφέρεται εις τήν πελατεία.

Οί φωνές δέν παύουν ούτε λεφτό.

— Είκοσι τά βάλαμε, είκοσι...

— Τυρόπητες ζεστές...

— Να ή μουσταλευριά...

— Ένα φράγκο τό κομμάτι και τό τρώνε δυό νομάτοι

— Κουλουρι και τυρί

— Πίτες... Πίτες... Πίτες...

—
—

Στήν πλατεία Αθηνών τά έμπορικά είναι πολυτελέστερα.

Αποτελούνται συνήθως από μιά παράγκα στην όποια είναι παρατεταγμένο τό έμπόρευμα, που αποτελέεται συνήθως από άναρίθμητα κοστούμια όλων των ειδών και όλων των εποχών.

Αὐτό όμως που κάνει έντύπωση σε κείνο που θα μῇ στην πλατεία, είναι τά κρεββάτια.

Κρεββάτια... Ένα σωρό κρεββάτια, διπλά, μονά, ξεκαρβαλωμένα, σκουριασμένα, κάτασπρα, μαύρα, ψηλά, χαμηλά, με ζύλα, με σωμάτι. Ένα σωρό κρεββάτια μετανομισμένα, που άν είχαν στόμα και μίλιαναν θα μπορούσαν ίσως να πουν τόσες και τόσες συγκινητικές ιστορίες, για άρρώστους για νενηήσεις, για θανάτους και για έρωτικές όλονυχτιες, που πέρασαν από πάντο του.

Επιπλά παληά έπονης ξεκαρβαλωμένα και άειοδάκρυτα προσπαθούν να σταθούν στα πόδια τους με τήν πίκρα του πληγωμένου τους έγνωισμού. Καί ίσως, όπως τά βλέπεις

σου κάνουν τήν έντύπωση ξεπεσμένων άριστοκρατών που ζητάν δουλεία.

— Ένα γραμμόφωνο, έπιπλο κι' αὐτό, δέν έννοεί να ξεκολλήσῃ από τό 1926.

«Αγόρι μου έλα ζύπνα και γύρε στην άγκαλιά μου...»... Έπιμένει ο βραχνιασμένος τενόρος, δώδεκα χρόνια τώρα.

—
—

Σε μιά παράγκα γίνεται παζάρι.

— Ρουούχα, παληά παπούτσια, αγοράζω... —

— Πόσο κάνει τό κοστούμι, μπάρε...

— Φτηνός τζάνουμ, διαβεβαιώνει ο Αρμένιος έμπόρος. Έξη έκαστοσάρικα θα τό ίπέρνεις έπιντης έσύ είσαι.

— Ακριβό, δέν μου κάνει.

— Βάστα τζάνουμ, ντοκιμασμένο να ένεται ίντες έμείς χαλασμένα ντεν τά κάνουμε.

Ο πελάτης περνάει στα ιδιαίτερα της παράγκας και σε λίγο έμφανίζεται έντελώς αλλαγμένος. Τά χέρια του έχουν εξαφανισθῇ στα μακρότατα μανίκια που τού γυρνούν τόσος μακρύα που άπ' τίς πολλές ζάρες φαίνονται σαν... ένετικοί φανοί.

Ο παληατζής όμως τόν καμαρώνει. — Αφερειμ... Ικούκλος ένηκες. Ικούτι σου έργεται ούτε παραεννία γινόμενο νάτανε.

Ο πελάτης όμως δέν πείθεται να τό άγοράσῃ και ο καταστηματάρχος άναγκάζεται να του πλάσάρῃ άλλο.

Είναι μιά στολή γάλλου άξιωμα-

τικοῦ, μιὰ στολή μπλέ με κόκκινα σειρήνια πού ποῖος ξέρεῖ πῶς ἐξώκει-
λε στήν πλατεία Ἀβησσυνίας.

—Ἀμα τὸ φορέσω αὐτὸ θάμαι
σάν... γαϊτανάκι, διαμαρτύρεται ὁ
πελάτης.

—Ντὲν ἔχεις ντίκιος. Τελευταία μό-
δα ἐνεται.

—Εἶσαι βέβαιος;
—Τὸ κακό σου τέλω·
—Καὶ πόσο κάνει;
—Τέσσερα κατοστάρικα. Τζάμπα
πράγμα ἱπέρνεϊς.

—Δὲν κάνει δύο;
—Ἀντε, πάρτο τρακόσια ἐνενήντα.
—Διακόσιες.

—Τρακόσια πενήντα. Τριακόσια
σαράντα ἱκοστίζει, τζάνουμ.

—Διακόσιες οὔτε δεκάρα παραπά-
νω.

—Τρακόσιες τριάντα. Ἀντε πάρτο
γιὰ νὰ μὴ ἱπαζαρεύουμε.

Τέλος συμφωνοῦνε στὶς διακόσιες
δέκα.

—Τὰ τὸ φορέσεις;
—Θὰ τὸ φορέσω.

Καὶ σὲ λίγο ὁ πελάτης ἐνδεδυμέ-
νος με τὴν περίεργον στολήν βαδί-
ζει ὑπερηφάνως πρὸς τὴν οἰκίαν του
πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς «μαρίδας»
πού τὸν ἔχει πάρει ἀπὸ πίσω.

—ΣΣ—

Μέσα στὸν τόσο κόσμο καὶ στήν
τόση φασαρία προχωρεῖ δειλά ἕνας
χλωμός νέος. Τ' ἀκούρευτα μαλλιά
του καὶ τὸ μαρμαμένο παπιγιόν του
μᾶς πειθοῦν ὅτι πρόκειται περὶ ποιη-
τοῦ. Στὰ γέρια του κρατάει ἕνα παν-
τελόνι τυλιγμένο σ' ἐφημερίδες. Τὸ
πάει ἀσφαλῶς γιὰ «σκότωμα».

Οἱ ποιητὲς εἶναι ἀσφαλῶς οἱ καλύ-
τεροι καὶ οἱ πιὸ τακτικοὶ πελάτες
τῶν παλπατζήδων.

Ἄν εἴστε ρομαντικοὶ ἴσως νὰ κά-
νετε τὴν σκέψη ὅτι ὁ ποιητὴς που-
λάει τὸ πατελόνι του γιὰ ν' ἀγοράσῃ
γιασεμιά στὴ Μιμή του.

Ἄν εἴσθε ὅμως ἄνθρωπος θετικώ-
τερος θὰ καταλάβετε ὅτι τὸ παντε-
λόνι πουλιέται γιὰ ἕνα φτωχικὸ πιά-
το φασουλάδας.

Ὁ παλπατζὴς πλησιάζει ἐπιτηδι-
ως:

—Γιὰ πούλημα;
—Ναί.

—Εἰλάτε στὸ κατάστημα νὰ κυττά-
ξουμε τὸ πράγμα.

Στὸ «κατάστημα» τὸ δέμα ἀνοίγε-
ται καὶ ἐμφανίζεται δειλά - δειλά τὸ
ποιητικὸν παντελόνι.

Ὁ παλπατζὴς πού ξέρεῖ τὴν δου-
λειά του τὸ κυττάει προσεκτικὰ ἀπ' ὅ-
λες τὶς μεριές κι' ὕστερα λέει με
ῦφος περίλυπο:

—Δὲν κάνει γιὰ μᾶς ρέ φίλε... Εἶ-
ναι φαγωμένο στὰ ὀπίσθια, με τὸ
συμπάθιο. Ἀλλά, μιὰ κι' ἦρθες στὸ
κατάστημα πόσα θέλεις;

—Τρία κατοστάρικα.

—Θὰ σοῦ δώσω ξητὰ τάλληρα.

—Μά...

—Πήγαινε κι' ἄμα σοῦ δώσουν πε-
ρισσότερα ἐγὼ νὰ χάνω ἕνα πεντα-
κοστάρικο.

Καὶ πράγματι ὅπου κι' ἂν πάη δὲν
θὰ τοῦ δώσουν οὔτε τὰ ξητὰ τάλληρα.

Οἱ παλπατζήδες μεταξὺ τους, ἔ-
χουν μιὰ περίεργη ἀλληλεγγύη.

Δὲν συναγωνίζονται ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον.

Ἡ τιμὴ πούδωσε ὁ ἕνας διαδίδεται
ἀστραπιαίως στήν «πιάτσα» κι' ὅλοι
οἱ ἄλλοι προσφέρουν λιγώτερα.

Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐξυπνάδα τους πού
τοὺς βγαίνει 100% σὲ κέρδος.

Ἀγοράζουν γιὰ ἕνα κομμάτι ψω-
μὶ καὶ πουλᾶνε πανάκριβα.

Ὁ Ἐδβὶν καὶ ἡ Νανσὺ

Ἕνας μεσαιωνικὸς δρῦλος
τοῦ Βάλτερ Σκῶτ

Ἡ ξανθὴ κι' ὁμορφὴ Νανσὺ, θὰ
παντρευότανε τὴν ἄλλη μέρα
τὸν Ἐδβὶν, τὸν πιὸ ὁμορφο καὶ
πιὸ ἑξακουσμένο ἀπ' τοὺς το-
ξότες τοῦ Ντεβονσάιρ, καὶ οἱ νῆες
πλέκανε στεφάνια ἀπὸ ἄσπρα λου-
λούδια κι' οἱ νέοι λογάριζαν νὰ
ποῦν τὰ πιὸ ὁμορφα τραγούδια καὶ
νὰ χορέψουν τοὺς πιὸ καλοὺς χο-
ροὺς.

—Καλὴ νύχτα, Νανσὺ, εἶπε ὁ νέος
ἀφήνοντας τὴν ἀρραβωνιαστικιά του
ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι της. Ἀῦριο πιά δὲν
θὰσαι μνηστὴ μου... Ἀῦριο...

Δὲν πρόφτασε ὁ νέος ν' ἀποτελειώ-
σῃ τὸ λόγο του, γιὰτὶ ἡ νέα κόρη
τοῦκλεισε τὸ στόμα του με τὸ ἄβρο
τῆς χέρι.

Τότε ἐκεῖνος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι
καὶ τῆς τῶσφιξε φιλώντας τὸ με λα-
γτάρα.

Κι' ἡ Νανσὺ μῆκε κατακόκκινη
ἀπὸ ντροπὴ μέσα στὸ σπῆτι της.

Ὁ Ἐδβὶν τράβηξε κατόπιν γιὰ τὸ
σπῆτι του. Ἐκεῖ ὅμως πού πλησίαζε
νὰ μῆπὶ στὸ μικρὸ δασάκι πού γύρι-
ζε τὸ σπῆτι του ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς ἁ-
καμπμένης του, ἄκουσε νὰ γυτπᾷ ἡ
καμπάνα τοῦ ἐρημοκκλησιοῦ τῆς Ἀ-
γίας Μαρίας, ὅπου συνήθιζαν νὰ
πηγαίνουν οἱ παρθένες τὸ βράδυ τῆς
παραμονῆς τῶν γάμων των, γιὰ νὰ
προσευχηθοῦν.

Ὁ Ἐδβὶν ἔκανε λίγα βήματα ἀκό-
μα ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε τὸν πιστό-
τερό του φίλο τὸν Τόνι.

—Ἐδβὶν! Ἐδβὶν!... Ἐλα μιὰ στιγ-
μὴ ἐδῶ. Θέλω νὰ σοῦ δείξω τὴν ὁ-

μορφὴ φοράδα πού ἀγόρασα ἀπὸ τὸν
Τζάκ...

Ὁ Ἐδβὶν πῆγε κοντὰ στὸ φίλο
του, πού ἐκείνη τὴν ὥρα πότιζε τὰ
ἄλογά του.

Εἶδε, σάν ἄνθρωπος πού ξέρεῖ ἁ-
πὸ ἄλογα, τὴ φοράδα, τὴν καβάλλη-
σε, ἔτρεξε κάμποσο κι' εἶπε στὸ φί-
λο του:

—Εἶναι πρώτης γραμμῆς ἄλογο,
νὰ σοῦ ζήσῃ. Καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε.

Ὅταν ὁ Ἐδβὶν μῆκε μέσα στὸ
δασὸς εἶχε πιά νυχτώσει.

Ἐξαφνα ἐκεῖ πού περπατοῦσε βια-
στικά ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο ἁ-
νάμεσα στὰ κλαριά.

—Ὡ! ψιθύρισε, εἶναι περιστέρια...

Κι' ἔχοντας πεποίθηση στὸ γυναι-
κίνο χέρι του, πῆρε ἕνα βέλος μέ-
σα ἀπ' τὴ φαρέτρα του, τέντωσε τὸ
τόξο του καὶ σημάδεψε πρὸς τὸ μέ-
ρος, πού ἄκουσε τὸ θόρυβο.

Μερικὰ κλαριά ἀναταράχθηκαν
τότε καὶ δυὸ περιστέρια πέταξαν
τρομαγμένα.

Ὁ Ἐδβὶν δὲν μπόρεσε νὰ δῇ ἂν
ἦταν κανένα ἀπ' αὐτὰ πληγωμένο
κι' ἐπειδὴ εἶχε σκοτεινιάσει, σημά-
δεψε τὸ μέρος γιὰ νὰ περάσῃ τὴν
ἄλλη μέρα καὶ νὰ βρῇ τὸ βέλος του.

Κι' ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του
σφυρίζοντας ἕνα εὐθυμο καὶ πεταχτὸ
σκοπὸ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῆτι τοῦ ἔπεσε
νὰ κοιμηθῇ, χωρὶς νὰ φάῃ. Ἦταν
πολὺ συγκινημένος.

Μόλις ζύπνησε τὴν ἄλλη μέρα ὁ
Ἐδβὶν φόρεσε γρήγορα τὰ ναυμπριά-
τικα ρούχα του καὶ πήδησε στ' ἄλο-
γὸ του γιὰ νὰ φτάσῃ γρήγορα στὸ
σπῆτι τῆς Νανσὺ...

.....

Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατακάθαρος.
Οἱ παρθένες ἦσαν ἀσπροντυμένες,
τὰ παλληκάρια κρατοῦσαν στεφάνια
ἀπὸ τριαντάφυλλα κι' οἱ καμπάνες
σημαίνανε... σημαίνανε λυπητερά.

Οἱ παρθένες θρηνοῦσαν κι' οἱ νέοι
σκόρπιζαν ἄνθη πάνω στὸ φέρετρό
τῆς πιὸ ὁμορφῆς παρθένας τοῦ χω-
ριοῦ, τῆς ἄτυχης Νανσὺ. Ἡ Νανσὺ
ἦταν νεκρή, νεκρή... Τὴ σκότωσε ὁ
ἴδιος ὁ Ἐδβὶν τῆς τὴν ὥρα πού κα-
τηφόριζε πρόσχαρη ἀπ' τὸ ἐξοκκλήσι
τῆς Ἀγίας Μαρίας, ὅπου εἶχε πάει
νὰ προσευχηθῇ... Τὴ σκότωσε στὸ
δασὸς, τὴ στιγμὴ πού ῥιξε τὸ βέλος
του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὰ περιστέρια...

.....

Ἕνας τάφος ὑπάρχει κοντὰ στὴ
ἐξοκκλήσι τῆς Ἀγίας Μαρίας τοῦ
Ντεβονσάιρ, ἕνας τάφος σκεπασμέ-
νος με λουλούδια καὶ πρασιναδες,
κι' ἀπάνω στὸ σταυρὸ του εἶναι κρε-
μασμένα, ἕνα τόξο καὶ μιὰ φαρέτρα
γεμάτη βέλη... Εἶναι ὁ τάφος τοῦ
Ἐδβὶν καὶ τῆς Νανσὺ, πού ἔζησαν
στὸν οὐρανὸ αἰώνια ἀρραβωνιασμέ-
νοι...

Γιὰτὶ κι' ὁ Ἐδβὶν σκοτώθηκε σάν
ἔμαθε τὸ κακὸ ποῦχε κάνει.

—Φτωχὴ Νανσὺ!... Ἀτυχε Ἐδβὶν!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ἡ Ντίνα καὶ οἱ ἥρωες

Διήγημα τῆς Λουκιανῆς Πεβερέλλι

Πέντε ἄντρες καὶ ἕνα κορίτσι.
Ἡ νέα ἔφθασε στὸν ἀερολιμέ-
να φορώντας ἕνα μπερὲ στὰ
λυμένα μαλλιά της, ζωηρή,
εὐτυχισμένη, λάμποντας ἀπὸ χαρὰ.

Τὴ συνώδεε ὁ πατέρας της, ἕνας ἁ-
δύνατος λεβαντίνος με τὰ μάτια πε-
ταμένα ἐξω καὶ μελαγχολικά. Ρώτη-
σε ἂν θὰ ταξίδευε με τὸ ἴδιο ἀερο-
πλάνο καμιὰ ἄλλη γυναίκα. Ἦθελε
νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ τὴ μικρούλα του

πού πῆγαινε μόνη της ἀπὸ τὴν Ἀλε-
ξάνδρεια στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ βρῇ
τὴν μητέρα της πού ἦταν ἀρρωστή

στὸ Κάπρι. Δὲν ὑπῆρχε, ὅμως, καμ-
μιὰ γυναίκα παρὰ πέντε ἄντρες μόν-
οι. Τοὺς κύτταξε ὅλους προσεκτικά.

Ἦταν ἕνας Ἀγγλος, πού ἔρχόταν
ἀπὸ τὸ Χαρτούμ. Πρόσωπο αὐστηρὸ.

Ἕνας χοντρός Τσέχος, με μαλλιά
κομμένα σύριζα, ἕνας Ἰσπανὸς

τενόρος, με ἀσπρουδερό δέρμα. Ἕ-
νος Ἰταλὸς μηχανικός, πού φαίνοντα-
νε ἀσχημονεμένοι καὶ πολὺ ἀπασχολη-
μένοι κι' ἕνας πλούσιος τραπεζίτικὸς

ἀπὸ τὸ Κάπρι, με ἄσπρα μαλλιά καὶ
ῦφος ἐπιβλητικὸ.

Τὴν ἰδέα σου ἦρθε, τῆς ἔλεγε τὴν
τελευταία στιγμὴ, νὰ πᾶς με τὸ ἀε-
ροπλάνο; Δὲν περιμένεις νὰ φύγῃς
οὐρὸ ἡσυχᾶ—ἡσυχᾶ με τὸ βαπόρι;

Οἱ ἔλικες τώρα ἄρχισαν νὰ γυρί-
ζουν.

Ἄντιο μπαμπάκα. Μὴ μοῦ γκρι-
νιάξεις, τώρα μάλιστα. Ξέρεις πῶς
με πειράζει ἡ θάλασσα.

Ἦταν ἄλλως καπρίτσιο σου...
μὰ ἔχουμε καιρὸ ἀκούμ.

Ὁ πατέρας προσπάθησε νὰ κροτή-
σῃ τὴν μικρὴ τραβώντας τὴν ἀπὸ
μιὰν ἄκρη τοῦ πανωφοριοῦ της.

Ἄντιο, μπαμπάκα, ἄντιο. Καλὴν
ἀντάμωση.

Τὸ ὑδροπλάνο ἄρχισε νὰ κινῆται
κι' ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε ἀκίνητος.

Ἡ Ντίνα κάθισε στὴ θέση της καὶ
κύτταξε τριγύρω της με θριαμβευτι-
κὸ ῦφος. Τότε μόνο οἱ πέντε ἄνδρες
ἀντελήφθησαν πῶς ἀνάμεσά τους ἦ-
ταν ἕνα δροσερὸ κοριτσιότικο προσω-
πάκι.

Τὴν κύτταζαν καὶ τῆς χαμογέλα-
σαν. Κι' ἐκείνη ἐπίσης τοὺς χαμογέ-
λασε. Ὁ τραπεζίτικὸς ἄφησε τὴν ἐ-
φημερίδα καὶ τὴν ρώτησε με ἕνα νεύ-
μα ἂν ἤθελε νὰ διαβάσῃ. Ὁ τενόρος

τῆς ἔδωκε ἕνα χαρτάκι πού ἔγραφε:
«Ἄν ζολισθήκατε ἔχω ἕνα φάσμα-
κο». Ἐκείνη ἀπάντησε «ὄχι». Ὁ τε-
νόρος τὴν κύτταξε ἐπιμόνα. Ἐπειτα,

καθὼς ἡ πλάνη της θέσῃ ἦταν ἄδεια,
ἐπῆγε καὶ κάθισε κοντὰ της. «Πρώ-
τη φορὰ ταξίδευε με ἀεροπλάνο»;

Ὁ χοντρός Τσέχος βόηκε χυδαῖο
τὸν γελοῖο αὐτὸ κανταδῶρο, πού ἦ-
ταν ντυμένος σάν χωριάτη με τὰ
κυριακάτικα του, πού βρῆκε τὴν εὐ-
καιρία νὰ κάνῃ κόρτε σὲ ἕνα κορι-
τσάκι. Ὁ Ἀγγλος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν

τσέπη του μερικὲς καραμέλλες καὶ
τῆς πρόσφερε σιωπηλά. Μόνον ὁ Ἰτα-
λὸς μηχανικός δὲν ἐγύρισε νὰ τὴν
κύτταξῃ.

Ὅταν φθάνανε στὴν Ρόδο, τὸ ὑ-
δροπλάνο συνήντησε θύελλα. Ὁ πι-
λότος ἀνέβη σὲ μεγάλο ῦφος, ζη-
τώντας νὰ τὴν ξεπεράσῃ, με δὲν τὰ

κατάφερε καὶ κύτταξε νὰ τραβήξῃ
δυτικά, ἀνάμεσα ἀπὸ ἀστραπές, ἀνέ-
μους, σύννεφα, βροχή. Στὶς ἀρχές ἡ
Ντίνα διασκέδαζε με τὴν τρικυμία.

—Εἶναι ὠραῖο. Εἶναι τρομακτικὸ,
ἔλεγε.

Ὁ πλοῦσιος τραπεζίτης ἀπὸ τὸ
Κάπρι εἶπε πῶς συνήντησε πολλὰς
παρόμοιες τρικυμίες. Μὰ ὁ τενόρος

δὲν ἐκύτταξε πιά τὸ κορίτσι. Τὸν εἶ-
χε πιάσει νευρική κρίσις καὶ καθότα-
νε σιωπηλὸς κι' ἀκίνητος, σάν νὰ πε-
ρίμενε τὴ θύελλα νὰ ξεσπάσῃ στὸ ἀε-
ροπλάνο. Μιὰ στιγμὴ κύτταξε τὸ

ρολόι του καὶ εἶδε πῶς εἶχε περάσει
μιὰ ὥρα πέρα ἀπὸ τὴν ὥρα πού θὰ
ἔπρεπε νὰ εἶχαν φθάσει στὸ Μπρίντε-
ζι. Τότε σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ φω-
νάξῃ ἰσπανικά, παρακαλώντας ὅλους

τοὺς ἄγιους νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἡ μι-
κρὴ πού κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο,
γύρισε, τὸν εἶδε καὶ κιτρίνισε. Τότε

ὁ Τσέχος ἔγραψε σ' ἕνα χαρτάκι τὰ
ἑξῆς: «Σὰς παρακαλῶ νὰ μείνουμε
ἡσυχοί, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τρομά-
ξουμε τὴ μικρή». Τὸ χαρτάκι πέρασε

στὰ χέρια ὅλων.

Ὁ Ἀγγλος ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν
σάκα του ἕνα κουτί. Ἦταν σκάκι.

—Θέλετε νὰ παίξουμε, εἶπε στὴ
Ντίνα.

—Ἐχομε φόβο;
—Τώρα ὄχι πιά.

Ἀρχισαν νὰ παίξουν. Τώρα ὅμως,
ὁ ρυθμὸς τῆς μηχανῆς εἶχε παύσει νὰ
εἶναι σταθερὸς. Οἱ ἄνδρες ἐκυττά-
χθησαν τρομαγμένοι, ἀλλὰ κανένας

δὲν ἐτόλμησε νὰ πῇ λέξῃ ἢ νὰ δείξῃ
σημεῖο τρόμου. Τὸ ὑδροπλάνο ἔκλι-

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Γιαννακόπουλος Χρ.

Γαλερίδης Δημ.

Δόξας Ἀγγελος

Εὐαγγελίδης Δ.

Λάσκος Ὁρέστης

Λιδωρίκης Ἀλ.

Μπόγρης Δημ.

Μπουφίδης - Χάγερ Ν.

Παπαδόπουλος Παν.

Σακελλάριος Ἀλ.

Χαιρόπουλος Χρ.

Χρονόπουλος Δημ.

Ψαδᾶς Δ. (Μιμ. Ψαδ.)

ΚΑΛΛ. ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ:

Μ Ἀγγελόπουλος

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ:

Α. Βλασσόπουλος.

νε πρὸς τὰ δεξιά. Ὁ γέρος μόνον με
τὰ ἄσπρα μαλλιά ἔβαλε τὸ χέρι στὸ
λαϊμὸ του καὶ εἶδε τὴ σκιά τοῦ θα-
νάτου, αὐτὴ πού μόνο οἱ γέροι τὴν
βλέπουν.

—Τὶ συμβαίνει; ρώτησε ἡ Ντίνα,
πού ἐξακολουθοῦσε τὸ παίγνιδι.

—Τίποτα, κατεβαίνουμε, ἀπάντησε
ὁ Ἀγγλος. Ξαφνικά, ὅμως, τὸ σκά-
φος τινάχτηκε κι' ἔπειτα ἡ μηχανὴ ἐ-
σταμάτησε.

Ὁ πιλότος ἐφάνηκε στὸ κατῶφλι
τῆς καμπίνας. Τὸ πρόσωπό του ἦταν
ἀπαθές. Ἐκανε ἕνα νεύμα στὸ ἴτα-
λὸ, ὁ ὁποῖος τὸν πλησίασε.

—Ὁ ἄστυρμος, τοῦ εἶπε, ζητεῖ
βοήθεια. Τὸ πλησιέστερο σημεῖο εἶναι
ἡ Κρήτη. Τὸ σκάφος ὅμως κατὰ τὴν
προθαλάσσιον ἔπαβε ζημιές καὶ εἶναι
ζητήμα, ἂν μποροῦμε νὰ κρατηθοῦμε
μιὰ ὥρα.

Ἐξαφνα σβύσαν τὰ φῶτα.

—Ὡ! τί εἶναι; ρώτησε τὸ κορι-
τσάκι.

—Κάνουν

Το "αρωότο κρίνο"

Ένα άριστουργημα
ματικό μυθιστόρημα
έρωτος και
περιπετειών

Κεφάλαιον Ιον
Το σπιτάκι
με τους κισσούς

Από το απλό αλλά
λυμπαθητικό χω-
ριατόσπιτο, μέ-
τους κισσούς και τα
γιασεμιά, που άγκά-
λιαζαν τους γαμηλούς
τοίχους, φαινόταν η
μακρά κορδέλλα του
"Ιντρο, που άργα κυλού-
σε ανάμεσα στις ίτιές
και τα πλατάνια.

Ο ήλιος είχε βασι-
λέψει και το γλυκό
σούρουπο άρχισε να
σκορπίζει μια ευχάρι-
στη δροσιά, ύστερ' α-
πό το φλογερό αύγου-
σιάτικο απόγευμα.
Η Σαρλόττα Λαμάρς,
κουρασμένη από τις
δουλειές, κάθισε στην
ταράτσα του μικρού
της σπιτιού κι' έβγαλε
ένα βαθύ στεναγμό.
Στο πλάι της κάθισαν
και τα δύο καμάρια
της: Οί διδυμες θυγα-
τέρες της Λουίζα και
Κλαίρη, δύο γαριτω-
μένα κοριτσάκια, μό-
λις έξ' έτών, που άπο-
τελούσαν ένα θαυμά-
σιο κοντοάστρο. Η μιά
ήταν μελαγχρινή, η
άλλη ξανθή. Τα μεγά-
λα φωτεινά μάτια της
μιάς γαλανά, τα μά-

τια της άλλης καστανά.

—Μπορείτε να παίξετε, άγγελο-
δια μου, είπε η μητέρα στα δυο κο-
ριτσάκια.

Η Σαρλόττα ήταν είκοσι τεσσά-
ρων έτών. Το φωτεινό και καθαρό
της βλέμμα έδειχνε άμέσως τον κα-
λόκαρδο χαρακτήρα της και το κά-
πως πλατύ μέτωπό της, μαρτυρού-
σε ότι ήταν γυναίκα θελήσεως. Ο-
μορφη και μεγαλόσωμη καθώς ή-
ταν, έθymiζε τις χωριατοπούλες του
Ρέμπραντ με τα σφιγτοδεμένα κορ-
μιά, το ρωμαλέο στήθος, την άγνή
έκφραση.

Υπέφερε, όμως, η Σαρλόττα. Παν-
τοειμένη με τον πρακτικό μηχανικό
Ζώρζ Λαμάρς, είδε τον άνδρα της,
ύστερ' από δυο χρόνια εύτυχισμένης
ζωής, χωρίς δουλειά, να τρέχει από
έργοσάσιο σε έργοσάσιο, να γυ-
πάη πόρτες, να σπασαλάει τις δυνά-
μεις του σε άκαρπες αναζητήσεις με
τις όποιες ήταν αδύνατο βέβαια, να
χορτάσει τη γυναίκα του και τα δυο
του κοριτσάκια. Στο τέλος, ο άτυχος
βιοπαλαιστής αναγκάστηκε να έκ-
πατισθή. Πήρε τα μάτια του κι
τοάβηξε για την Αυστραλία, όπου
τον κάλεσε μια μεταλλουργική εται-
ρία. Η Σαρλόττα θέλησε πολύ να
τον ακολουθήσει, αλλά φοβότανε να
παρασύρει τα παιδιά της στους κιν-
δύνους ενός τόσο μακρινού ταξιδιού.
Έξ' άλλου, κατά τη σπαρακτική ώ-
ρα του χωρισμού, ο Ζώρζ της είχε
πη:

—Υπομονή, αγάπη μου! Τρία, τέσ-
σερα χρόνια το πολύ, θα υποφέροι-
με. Και θα ξαναγυρίσω κοντά σου,
κοντά στα παιδιά μας. Θέλω ν' ά-
γρυπνής επάνω στην εύτυχία μας...
Θαρραλέα έξ' ιδιοσυγκρασίας, η
Σαρλόττα προσπαθούσε να του κρύ-
ψη τα δάκρυά της, να καταπιή τους
λυγμούς της, να μην του καταστήσει
τον άποχωρισμό ακόμα πιο θλιβερό.

—Ναί, ναί, καρδούλα μου, όλες
μου οι σκέψεις θα είναι κοντά σου,
πάντοτε... Σου το όρκίζομαι...

Μόλις, όμως, ο άνδρας της γάθη-
κε στη στρόφι του δρόμου, που ώδη-
γούσε στο σταθμό, του Μόν, οι δυ-
νάμεις της την έγκατέλειψαν κι' έ-
πεσε κάτω λιπόθυμη.

—□□—

Δυο χρόνια είχαν περάσει από κεί-
νη τη μέρα. Ο Ζώρζ έγραφε φλογε-
ρά γράμματα, γεμάτα αγάπη, στορ-
γή και λατρεία. Η Σαρλόττα του ά-
παντούσε με όλο της το πάθος.

Τα γράμματα αυτά και το χαμό-
γελο των δυο κοριτσιών της, άποτε-
λούσαν τώρα τη ζωή της.

Ένα χρόνο, δυο χρόνια ακόμα και
ο Ζώρζ θα ξαναγύριζε.

Ω! Πόσο συλλογιζότανε αυτή
την έπιστροφή! Και η συλλογή αυτή
ήταν η αιτία, που είχε χαραχτεί στο
άγγελικό της πρόσωπο, η σφραγίδα
της μελαγχολίας.

Με το βλέμμα ύψωμένο στον ου-
ρανό, όπου ήδη άνοιξαν να λάμπουν
τ' άστέρια, ξαναζούσε τώρα η Σαρ-
λόττα την αξέχαστη στιγμή του γω-
ρισμού. Η καρδιά της γυποούσε δυ-
νατά. Έξαφνα, όμως, άντελήφθη ό-
τι τα παιδιά της σταμάτησαν το παι-
γνίδι κι' έμειναν άκίνητα, κυττάζον-
τάς την με άνησυχία.

γρήγορα, ματάκια μου θα έλθω.

—Και θα μάς φέρη παιγνίδια, δεν
είν' έτσι; Θα μάς φέρη κουκλές που
μιλούν και διηγούνται ιστορίες; Θα
μάς φέρη τη μαίμου, που μάς έγρα-
φε;

Η Σαρλόττα τράβηξε τα δυο κο-
ριτσάκια στην άγκαλιά της, τα χεί-
δεψε τρυφερά και τα φίλησε στα
μαλλιά.

—Θα σάς φέρη ό,τι ποθεί η καρ-
δούλα σας.

—Φίλησέ μας για το μπαμπαί!

—Να σάς φιλήσω, κουκλές μου, μ'
όλη μου την καρδιά, μ' όλη μου τη
λατρεία.

Και φίλησε τη Λουίζα και την Κλαί-
ρη στα άθωα τους ματάκια.

Την ίδια στιγμή ακούστηκαν βή-
ματα στο δρόμο. Ήταν δυο χωρι-
κοί, ο Λαγκερύμ και ο Κορμπλέ,
που δούλευαν σ' ένα καινούργιο γει-
τονικό άσβεστάδικο. Άγαπούσαν
πολύ την εικονένια Λαμάρς, κι' ύ-
ποτε περνούσαν γαίρετούσαν την
Σαρλόττα. Πολλές μάλιστα φορές έ-
γάριζαν στα κοριτσάκια της λουλού-
δια ή μικρά πουλάκια.

—Καλησπέρα, κυρά Σαρλόττα!
Έμεις είμαστε πάλι. Τελείωσε κι' η
σημερινή μέρα.

—Καλησπέρα, φίλοι μου. Στο κα-
λό!

Και οι δυο εργάται έσυνέγιζαν το
δρόμο τους. Σε λίγο, τα βήματά
τους έπαψαν ν' ακούγονται. Εξαιτίας
όμως, τα δυο κοριτσάκια έμπεξαν
κραυγές τρόμου...

—Μαμά! μαμά!

Η Σαρλόττα τινόγνηκε πάνω σαν
λέαινα, έτοιμη να υπερασπισθής τα
παιδιά της.

Κεφάλαιον 2ον

Ο σπαραγμός μιάς καρδιάς

Στην πεζούλα της ταράτσας ήταν
σκαρφισμένος ένας άνδρας. Και
μόλις η Σαρλόττα τον άνεγνώρισε,
το πρόσωπό της έπληρε μιά έκφραση,
γεμάτη σκληρότητα.

—Ματίς! Έσείς!... Πάλι έσείς!
Πήρε τα παιδιά της από τα νύγια
και τα ώδηγησε ως την πόρτα του
σπιτιού.

—Θα έλθω άμέσως, τους είπε...
Καθίστε μέσα, δεν θ' άρνησώ.

Και ξαναγύρισε κοντά στον πα-

Η ιστορία
ένδς μαρτυρικού
έρωτος
που τίθεται στην
πιθ' απρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.

ρεισάκτο, που έν τώ
μεταξύ είχε πηδήσει
μέσα στην ταράτσα
και την έκτύταζε με
πόθο.

—Η παρουσία σας
έδω πέρα είναι μια
βρυσά για μένα... Τι θέλετε, τέλος
πάντων; του είπε με φωνή που έπάλ-
λετο από άγανάκτηση.

Ήταν ένας ψηλός νέος, της ίδιας
ηλικίας με τη Σαρλόττα, με τετρά-
γωνους ώμους και με κομψό ντύσι-
μο. Στα γέλια του κρατούσε ένα μα-
στίγιο και στο λιγερό κορμί του φο-
ρούσε μια ωραία κυνηγετική ζώνη.
Κάτω από την ταράτσα, άκούγονταν
το γλιμντρίσμα ενός αλόγου.

Τον έλεγαν Ματίς, παρ' όλα δέ τα
κτήματά του — ήταν ιδιοκτήτης πολ-
λών γέσων χωραφιών — δεν είχε
καθόλου ρευστή περιουσία. Περνού-
σε τον καιρό του κυνηγώντας τα κο-
ρίτσια, παίζοντας χαρτιά, ξεφαντώ-
νοντας στις ταβέρνες, ανακατευόμε-
νος με μανιά σ' όλα τα σπόρ, τρέ-
γοντας από πύργο σε πύργο για να
έξυπηρετή ποικιλοτρόπως τους τυο-
γοδεσπότας, κυνηγώντας στα άπη-
γορευμένα δάση και σπαταλώντας
τα νειάτα του τεμπέλικα και χωρίς
σοβαρή δουλειά. Οί χωρικοί, παρ'
όλα αυτά τον άγαπούσαν και τον
συμπαθούσαν, άγνοώντας τον κάλπι-
κο χαρακτήρα του.

—Επέστρεψε από τον πύργο του
Φνεστρέλ, είπε στην Σαρλόττα με
φωνή που έτρεμε από τον άνομο πό-
θο του. Δεν ήθελα να σάς δω. Άφη-
σα ελεύθερο το άλογο μου να με
όδηγήσει στο σπίτι μου, άλλ' αυτό
μ' έφερε μόνο του έδω. Μόλις αντί-
κρισα το σπίτι σας, δεν μπόρεσα να
συγκρατηθώ... σάς άκουσα να μιλά-
τε στην ταράτσα με τα κοριτσάκια
σας... Θέλησα να σάς πω, για μιά
άκόμη φορά, πόσο σάς άγαπώ... Θέ-
λησα να σάς παρακαλέσω να με λυ-
πηθήτε...

Η Σαρλόττα έκανε ένα μορφασμό
αηδίας και το βλέμμα που του έρρι-
ξε ήταν γεμάτο περιφρόνηση.

Ο Ματίς ωχρίασε.

—Όταν τοιμήσατε, για πρώτη
φορά, να μου πείτε ότι με άγαπάτε,
του είπε, τέλος, η Σαρλόττα, σάς ά-
πήτησα με τοόπο που σάς απέκλει-
σε κάθε έλπίδα. Σας είχα πει ότι η
ζωή μου ήταν άφιερωμένη στον άν-
δρα μου και στα παιδιά μου και ότι
μέσα στην καρδιά μου δεν υπήρχε
θέση για την άνοιία που θέλατε να
διαπράξω. Φανταζόμουν ότι θα λη-
σιονούσατε το δρόμο που άδηνει σ'
αυτό το σπίτι. Σήμερα, σάς βλέπω
και πάλι μπροστά μου, με μάτια γε-

Γραμμένη
από τον
τρυφερώτατο
και άγαπημένο
τών γυναικών
συγγραφέα
Ίουλιό Μαρυ

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΟΟΟ

του άφδάστου
γαλλου συγγρα-
φέως
Ίουλιού Μαρυ

μάτα πονηρές σκέψεις και με πρό-
σωπο άπειλητικό... Ξέρετε ότι αυτό
που κάνετε είναι άτιμο;... Είμαι ο-
λουμόναχη... έκυεταλλεύεσθε τη μό-
νωσή μου και τη σιγαλιά που περι-
βάλλει το σπίτι μου...

—Τό ξέρω. Άλλ' έχω κάποια δι-
καιολογία. Σ' άγαπώ σαν τρελλός,
Σαρλόττα!

—Κι' έχω σε συχαίνομαι!

—Σαρλόττα! είπε τότε ο Ματίς με
υπόκωφη φωνή. Θάπρεπε να φοβά-
σαι... σου το όρκίζομαι!

Και την έπλησίασε, άνοίγοντας τα
χέρια του. Εκείνη όπισθοχώρησε,
σφίγγοντας τις γροθιές της. Ο άλ-
λος, όμως, την έπρόφθασε μ' ένα πη-
δημα και τη στιγμή που η άμοιρη
έτοιμαζόταν να κλεισθή στο σπίτι
της, την άρπαξε στην άγκαλιά του
και παρέλυσε κάθε προσπάθειά της
για να διαφύγει.

—Άτιμε! Άτιμε! φώναξε η Σαρ-
λόττα με απόγνωση.

—Σαρλόττα, σε ίκετεύω, μη με βρί-
ζης. Σε λατρεύω!...

Μέσα στην άπελπισία και τον τρό-
μο της, η άτυχη γυναίκα άρχισε να
τον δανκώνει στα χέρια, στους ώ-
μους, στο λαιμό. Κανέναν, όμως, δεν
μπορούσε να την άποσπάσει από την
άγκαλιά του Ματίς. Η γρήα Κατε-
ρίνα που την υπηρέτούσε, επέστρεφε
κάθε βράδυ στο σπίτι της, κοντά
στον άνδρα της. Και η Σαρλόττα
δεν τολμούσε να φωνάξει τα κορι-
τσάκια της, για να μη τα τρομάξει.

—Σ' άγαπώ! της ψιθύρισε ο Μα-
τίς, χαμηλόφωνα, με φωνή λαχανι-
σμένη.

Έξαφνα, μακριά, στο άνηφορικό
μονοπάτι, άκούσθηκε το τραγουδί έ-
νός άνδρός! Στο άκουσμα της γνώ-
ριμης αυτής φωνής, η Σαρλόττα έ-
σκίρτησε από χαρά. Και άμέσως έ-
κραύγασε:

—Ζάν!... Ζάν!.. Βοήθεια!... Βοή-
θεια, Ζάν!..

Ο Ματίς έχαλάρωσε την περίπτυ-
ξη του. Και η Σαρλόττα, έπωφελη-
θείσα, άπασπάσθη από τα χέρια του
κι' έτρεξε στην άλλη άκρη της ταρά-
τσας.

—Τώρα θα σου δείξω έχώ, αναν-
δρε! του είπε.

Την ίδια στιγμή, άκούσθηκαν βια-
στικά βήματα πάνω στα χαλίκια του
δρόμου. Κάποιος έτρεχε.

—Έδω! Έδω! Ζάν! φώναζε πάλι
η Σαρλόττα κι' έτρεξε στην άκρη
της ταράτσας, για να δει το σωτήρα
της.

Ήταν ένας άνδρας ψηλός, με ρω-
μαλέο σώμα, που μόλις έφθασε κά-
τω από την ταράτσα, βρέθηκε, μ'
ένα μεγάλο πήδημα, μπροστά στη
γυναίκα που τον κάλεσε.

—Ζάν! Σώσε με! Σώσε με απ' αυ-
τόν τον παληάνθρωπο, είπε.

Κι' έκανε να δείξει τον Ματίς.

Άλλ' ο άτιμος είχε εξαφανισθής.

—Τόν κτηνάνθρωπο! Τό δειλό!

Ήξερα καλά ότι δεν θα τολμούσε
να περιμένη το σωτήρα μου! ψιθύρι-
σε η Σαρλόττα.

Κι' έφτυσε με αηδία, προς τη δι-
εύθυνση που άκούγότανε ο καλπα-
σμός του αλόγου του Ματίς.

Υστερα, σωριάστηκε πάνω σε
μιά καρέκλα κι' αναλύθηκε σε λυγ-

μούς. Σε λίγο, όμως,
κατενίκησε την ταρα-
χή της, σηκώθηκε κι'
έδωσε το χέρι της
στον άνδρα, που στε-
κόταν εύλαβικά μπρο-
στά της, χωρίς να της
μιλάει.

—Σ' ευχαριστώ. Ζάν!

Ο Ζάν Μπερτελέν
φορούσε την κυνηγετι-
κή του στολή και το
καλοδεμένο σώμα του
έπαίρνε μιά άνεπα-
τη χάρη μ' αυτή τη
φορεσιά. Τα είκοσι έ-
πτά του χρόνια, μό-
λις φαινότανε στο έ-
μφηβικό ακόμα πρόσω-
πό του. Φίλος της Σαρ-
λόττας από τα παιδικά
τους χρόνια, γιός
φτωχών καλλιεργητών
έθεωρείτο, άργότερα,
σαν μεγάλωσε, ως τύ-
πος τεμπέλη και γα-
σομέρη. Όταν βγήκε
από το σεμινάριο του
Τούρ, άρχισε να σπα-
ταλάει τον καιρό του,
κυνηγώντας με πάθος
και άποφεύγοντας κό-
θε σοβαρή δουλειά. Η
ζωή αυτή κράτησε έ-
φτά - οχτώ χρόνια, μέ-
χρις ότου, ένα πρωί,
ο Ζάν Μπατελέν βρέ-
θηκε κληρονόμος ενός
μεγάλου δάσους. Άλ-
λά η κληρονομία αυτή
δεν μετέβαλε και πολύ
τη ζωή του.

—Ποιος σε πείραξε,
Σαρλόττα; Ποιος &

Το "αρρωστό κρίνο"

τιμος έτόλμισε νά...

Ήταν άκόμα τόσο συγκινημένη, ώστε δέν συλλογίσθηκε ότι με μία της λέξη, θά γίνονταν άφορμή φιλονικίας μεταξύ τών δύο άνδρων.
—Ο Μαρτίς! είπε.
—Δέν θέλω νά μάθω τι συνέβη! Τό μαντεύω! Ξ! Τόν παληάνθρωπο!... "Ωστε τά βήματα του άλλου του ήταν αυτά που άκουσα;

—Ναί.
—Ωραία. Θά τρέξω νά τόν προλάβω. Θά τού ζητήσω εξηγήσεις. Σου ύποσχομαι ότι δέν θά σέ πειράξη άλλη φορά.
Ή Σαρλόττα κατάλαβε τό λάθος της. Καί τρώαξε.
—"Οχι, όχι, είπε, σου τά άπαγορεύω.

—Θέλω νά τόν τιμωρήσω.
—Με ποιό δικαίωμα; "Αν σέ ρωτήση, τι θά τού άπαντήσης;
—Είναι αλήθεια, ψιθύρισε με πικρία, ό Ζάν.
Καί με φωνή γεμάτη συγκίνηση, πρόσθεσε:
—"Εστώ! Θά σέ ύπακούσω. Μήπως μπορώ νά σου άρνηθώ τίποτε;
"Εφεος τό γέρι του στά μαλλιά του καί τά χείλη. Τότε ή Σαρλόττα τόν πλησίασε, τοίπιασε τό γέρι καί τού σκούπισε τά δάκρυα που είχαν άναβλύσει στά μάτια του.
—Ζάν, τού είπε, θά σέ μαλώσω.

Κεφάλαιον 3ον

"Ενας παιδικός φίλος

"Ήξερε ότι ό Ζάν την άγαπούσε από μικρό παιδί. "Ήξερε ότι τή μέρα τού γάμου της με τόν Ζωρζ Λαμάρ, ό Ζάν θέλησε νά σκοτωθή. Τά ήξερε όλα αυτά, αλλά ποτέ της δέν θέλησε νά τού πη ότι τά ήξερε. Προς τί, άλλωστε;

—Ζάν, έξηκολούθησε νά λέγη ή Σαρλόττα, δέν σου άρκει ή φιλικία; "Η φίλια καί ή συμπάθεια πού σου προσφέρω;

—Είμαι ευτυχισμένος... δέν ζητώ τίποτε περισσότερο.

—Νομίζεις, λοιπόν, ότι δέν ξέρω την άνάπη σου; Καί από πότε με άγαπάς; Καί φαντάζεσαι ότι άν δέν είχα έμπιστοσύνη στην τιμιότητα σου, θά σε φώναζα νά με γλυτώσης από τά χέρια του Μαρτίς;

—Δέν πρέπει νάγης κανένα παρόνοιο από μένα, Σαρλόττα.

—Αυτό θέλω κι' εγώ, Ζάν. Καί νά γιατί μπορείς νά ύπολογίζης στη φιλικία μου, όπως ύπολογίζω κι' εγώ στη δική σου. Πήγαινε. Σ' ένωισα καί σέ λυπάμαι. "Η συμπάθειά μου γιά σένα είναι βαθεία, πολύ πιό μεγάλη από όσα φαντάζεσαι. "Αλλά έσύ ζητάς άλλα... Μπορώ, όμως, νά ξαναώσω τίς ύποχρεώσεις μου: Πίστεψέ με, Ζάν, μετά τόν άνδρα μου, μετά τά παιδιά μου, μόνον έσένα άγαπώ στον κόσμο.

—Είμαι ευτυχής, Σαρλόττα, πολύ ευτυχής, ψιθύρισε ό Ζάν με φωνή θλιμμένη.

"Εγώ την άναστέναξε καί είπε:
—"Ακουσε, Ζάν, λησθάνομαι τόν

εαυτό μου τελείως μόνον, χωρίς οικогένεια, χωρίς προστασία. "Η μητέρα τού άνδρός μου είναι σθεδόν κατάκοιτη κι' εγώ είμαι όρφανή από γονείς. "Ο Ζωρζ βρέθηκε τόσο μακριά, ώστε, πολλές φορές, νά τρομάζω από τή μοναξιά μου. Περιμένοντας τόν άνδρα μου νά ξαναγυρίση, κλεισθήκα σ' αυτό τό σπιτάκι καί δέν θέλησα νάχω σχέσεις με κανένα. Με όνομάζουν "ή έγκλειστη". Αυτό με κάνει νά περιφανεύομαι. "Ωστόσο, πολλές φορές φοβάμαι, γιά τά παιδιά μου, γιά τόν ίδιο τόν εαυτό μου. Καί όποτε με κυριεύει αυτός ό φόβος, ό νους μου πετάει σέ σένα, πού ξέρω ότι είσαι έτοιμος νά με προστατεύσης. Καί ότι θά προστατεύσης τά παιδιά μου, άν συμβή καμιά μέρα τίποτε.

—Σαρλόττα, τι φοβάσαι;
—Τίποτε, σου τό όρκίζομαι, Ζάν. Είμαι λίγο νευρισμένη, αυτό είναι όλο. Καί οι λυγμοί μου είναι πάντοτε θλιβεροί. "Απάντησε μου... Είσαι πρόθυμος νά με προστατεύσης, άν ποτέ μου συμβή τίποτε;

"Ο Ζάν άπήντησε:
—"Όταν παντρεύτηκες, Σαρλόττα, θέλησα νά πεθάνω. Σήμερα, είμαι έτοιμος νά δώσω τή ζωή μου γιά σένα. Δέν θέλω νά φαντασθής ότι πρόκειται περί θυσίας. Πές μου μία λέξη μονάχα...

—"Οχι... ποτέ γιά τόν εαυτό μου... γιά τά παιδιά μου, όμως, θέλω νά μου ύποσπεψής. Παιός ξέρει...

Κι' ύστερ' από βραδυλέπη σιγή:
—Τώρα πήγαινε, Ζάν... άφσέ με. Είμαι πιό ήσυχη κι' άκούω τά παιδιά πού με φωνάζουν... "Απόψε μοί φαίνεται πώς βοσκομαι πιό κοντά σου από κάθε άλλη φορά...

"Εκείνος εκούνησε τό κεφάλι του καί ψιθύρισε:

—"Εσύ είσαι πολύ κοντά μου, είναι αλήθεια, άλλ' ενώ βοσκομαι πάντοτε πολύ μακριά σου...

"Η Σαρλόττα δέν άκουσε τό δειλό αυτό παρότιπο καί είπε:

—"Ακουσε: "Όταν έρόνόσωνα, τραγουδούσες... Τώρα πού θά φύγης, θέλω νά συνεχίσης τό τραγούδι σου, Ζάν.

—Δέν θά μπορέσω. "Εγώ ένα βάρος στην καρδιά. "Ωστόσο, θά προσπαθήσω, Σαρλόττα.

—"Ορβουά, καλέ μου Ζάν.

—"Ορβουά, Σαρλόττα.

Καί άπομακρύνθηκε. "Η Σαρλόττα έμεινε υφρεϊκές στιγμές στην τσράτσα. Καί ότταν σέ λίγο άκουσε τό τραγούδι τού, ένα τραγούδι πονεμένο, παθητικό, λυπητερό, μπήκε μέσα ψιθυρίζοντας:

—Φτωγέ μου φίλε!

Κεφάλαιον 4ον

"Η Μπεκρού

Τήν επαύριον, έξύπνησε άδιάθετη. Τό κεφάλι της ήταν βαρύ καί τό στομάχι της άνακατωμένο. Τής έρχόταν νά κάνει έμετό. Βγήκε στον κήπο γιά νά πάρη λίγο άερα καί σέ λίγο ή άδιαθεσία της ύπεχώρησε.

Μέχρι τό βράδυ δέν δοκίμασε άλλη ένόληψη. Τή νύκτα, όμως, τής ήρθε σάν λιγοθυμία. Σηκώθηκε, άν-

νοιξε τά παράθυρα καί είδε ότι ή νυκτερινή δροσιά της έκανε καλό. Κοιμώτανε μόνάχη σ' ένα μεγάλο δωμάτιο με τέσσερα παράθυρα, έκ τών οποίων τά δύο πρós τό δρόμο.

Τά παιδιά κοιμώονταν στο έπάνω πάτωμα, σ' ένα δωμάτιο τού οποίου οι τοίγοι δέν στηριζόντανε στον πορτά-δη βράχο τού βουνού, όπου ήταν τό άσβεστάδικο.

"Η άδιαθεσία αυτή συνεχίσθηκε όλη τή βδομάδα. "Εκεί πού περπατούσε ή Σαρλόττα, τής έρχότανε σάν σκοτοδίνη κι' άναγκάζονταν νά στηριχθί σ' ένα δέντρο, γιά νά μή πέση. Τά πόδια της έλύγιζαν. Καί άργισε νά φοβάται γιά τά παιδιά της. Τί θά γινόντανε άν έπεφτε στο κρεβάτι από αυτή την άνεξηγητή εξάντληση;

Πέρασε ένας δλόκληρος μήνας έτσι... κι' ύστερα, άλλος ένας κι' άκόμα ένας.

"Ο Λαγκερώμ τή ρωτούσε πότε - πότε:

—Πώς πάει ό υγεία κυρία Σαρλόττα;

—Τά ίδια, κύριε Λαγκερώμ. Δέν μπορώ νά πάσω έπάνω μου.

Γιά μία βδομάδα, τό άσβεστάδικο δέν δούλεψε.

Χωρίς νά τό προσέξη ή Σαρλόττα, καθ' όλο αυτό τό διάστημα, οι ζάλες τής είχαν έγκαταλείψει. Μόλις, όμως, ξανάναψαν τό καμίνι, οι ναυτίες καί οι σκοτοδίνες έπανήλθαν.

Είχε χάσει πλέον τελείως τή θέλησή της ή άτυχη γυναίκα. Θέλοντας ν' άναπνεύσει καθαρόν άέρα, πήγαινε στο δάσος τρικλίζοντας, έπεφτε, σκόνταφτε στα δέντρα, έκανε έμετούς, παραμιλούσε, χειρονομούσε σάν τρελλή, γελούσε, έκλαιε, τραγουδούσε καί σφραγιζε τά νεύρα της σέ πολύωρη σιωπή. "Αλλοτε πάλι έπεφτε σ' ένα ληθαργικό ύπνο, σάν νά είχε πάθει συγκοπή τής καρδιάς.

Πολλές φορές, οι καρροτσέρηδες τού χωριού τήν βρήκαν έαπλωμένη καταμεσής στο δρόμο. Καί γιά νά περάσουν, τήν έβριγναν, άναίσθητη όπως ήταν, μέσα στα χανδάκια.

Όυτε τό άντελήφθη καί αυτό ή Σαρλόττα. Οι άνδρες γελούσαν έκανον γοντρά άστεία την κύτταζαν με πονηρό μάτι. "Όλο τό χωριό άρχισε νά μιλά γι' αυτήν.

Στην άρχή, όλοι έαφνιάσθηκαν από την παράξενη συμπεριφορά της. Σιγά - σιγά άρχισαν νά ψιθυρίζουν διάφορους ύπαινιγμούς. "Η Σαρλόττα στενοχωριότανε χωρίς άνδρα... Καί παρηγοριότανε με τό κρασί!

"Ήταν όλοφάνερο, καλέ! Περπατούσε τρικλίζοντας καί ούτε πρόσχε τά πειράγματα τών χαμινιών.

—Είμαι τάβλα στο μεθύσι! είπε ένας εργάτης.

Καί ή λέξη έκανε τό νύχο τού χωριού. "Ωστόσο, πολλοί έδίσταζαν νά τό πιστέψουν. "Ήταν δυνατόν; "Ήταν δυνατόν ή καλή αυτή νοικοκυρά, πού δέν κύτταζε παρά τό σπιτί της καί τά παιδιά της, νά τό ρίξη στο ποτό; "Αδύνατον!...

"Ήταν ψέμμα... "Η κακομοίρα ήταν άρρωστη, αυτό ήταν όλο...

"Αλλ' ή διαγωγή της Σαρλόττας καθήντησε νά γίνεται σκανδαλώδης. Μία μέρα στην εκκλησία, άρχισε νά χειρονομεί, νά φωνάζει καί νά διαταράσσει τό εκκλησίασμα με τούς περιέργους τρόπους της. "Υστερα τό

έβαλε στα πόδια καί βγήκε έξω. Τη βρήκαν τό άπόγευμα στα πόδια τού λόφου άποκοιμισμένη. Μερικοί πονόψυχοι τή μετέφεραν στο σπιτί της. Καί ό Μαρτίς, μόλις τώμασε, ξεστόμισε μία λέξη, πού άμέσως έκανε τό γύρο όλης της περιφέρειας.

—Τή μπεκρού!

Αυτό ήταν. Καί ή συκοφαντία άρχισε νά ριζώνη, ν' άπλώνη τούς συχαμερούς πλοκάμους της καί νά σπαράξη τό όμορφο κρίνο τού άγρού, τήν άγνή χωριατοπούλα, πού έχασε τήν υγεία της καί τά λογικά της.

—Καλημέρα, κυρία Σαρλόττα, τής είπε ένα πρωί ό Παγκερώμ. Σήμερα θά σταματήσουμε τή δουλειά, γιά καμιά δεκαπενταριά μέρες.

Τήν επαύριον, πράγμα περίεργο, ή Σαρλόττα αισθάνθηκε τόν εαυτό της καλλίτερα. Σηκώθηκε άδύνατη, αλλά με τό κεφάλι έλαφρό. Όυτε ύποπτεύονταν καν τι έκανε κατά τις ώρες τής παράδοξης άρρώστειας της. "Ήξερε, βέβαια, ότι ήταν άρρωστη, άλλ' άγνοούσε όλες τις λεπτομέρειες, άγνοούσε τά σκάνδαλα πού διέπραττε, δέν θυμότανε τίποτε άπολύτως...

—Τί έχω, λοιπόν; Μου φαίνεται πώς έχω δυό ζωές... ψιθύριζε. "Η μία είναι ζωή, θλιβερή, γεμάτη άγωνίες καί μυστήρια πού μου διαφεύγουν... ή άλλη είναι ήσυχη, γαλήνια καί μου φαίνεται πώς έαναβρίσκω τόν εαυτό μου... Μήπως άρχίζω νά τρελαίνωμαι; "Αλλοίμονο, Θεέ μου!

Πλησίασε στον καθρέφτη, κυττάχτηκε κι' έμεινε σάν μαρμαρωμένη.

Αυτή ήταν ή Σαρλόττα. Αυτό τό γύναιο* με τά πλαδαρά μάγουλα, με τά θαυλωμένα μάτια, ή τό ρυτιδωμένο πρόσωπο, τά χλωμά γείλη καί τό σβυσμένο βλέμμα; Τί είχε γίνει τό όμορφο άνθος τού βουνού, ό λευκός καί μυρωμένος κρινός, με τό λιγερό μάγο καί τήν άσπλην λευκότητα; Πού ήταν ή Σαρλόττα τής παλιάς εποχής, πού τήν καμάρωνε όλο τό χωριό;

Κι' ένθ' τά δύο κοριτσάκια έπαιζαν έξω στην αύλή, ή άμοιρη Σαρλόττα σωριάστηκε στον καναπέ κι' άρχισε νά κλαίη μ' άναφυλλήτα.

Στις ήσυχες αυτές στιγμές της όποτε έβγαينه στο δρόμο με τά κοριτσάκια της, άκουγε συχνά κάτι παράξενους ύπαινιγμούς, πού δέν μπορούσε νά καταλάβη τό νόημά τους.

—Πώς τώπαθε καί στέκεται σήμερα στα πόδια της ή Μπεκρού!

—Φαίνεται πώς δέν θά τώτσουε σήμερα τό πρωί...

Γύριζε νά δη γιά ποιά τό λέγανε, άλλ' έμεινε άτάραχη. Δέν ήταν, βέβαια, δυνατόν νά μιλούσανε γι' αυτήν. Όυτε της πέρασε καν από τό νού τέτοιο πράγμα. Βρισκότανε τόσο μακριά από τήν τραγική αλήθεια... Καί τά λόγια άκόμα τού νιατρού πού πήγε καί τόν συμβούλευσε, δέν στάθηκαν ίκανά νά της άνοίξουν τά μάτια. Τού είχε διηγηθί όλα τά παράξενα συμπτώματα της άδιαθεσίας της. Τις ναυτίες, τις λιγοθυ-

μίες, τό ληθαργικό ύπνο, τή σκοτοδίνη... Καί ό δόκτωρ Ρεννεβίλ της άπήντησε αόστηρά:

—Ένα μόνο γιατρικό ύπάρχει, γιά νά γίνης καλά. "Αρκει νά μ' άκούσης.

—Μιλήστε, γιατρέ, μιλήστε! Γιατί με τρομάζει αυτή ή κατάσταση.

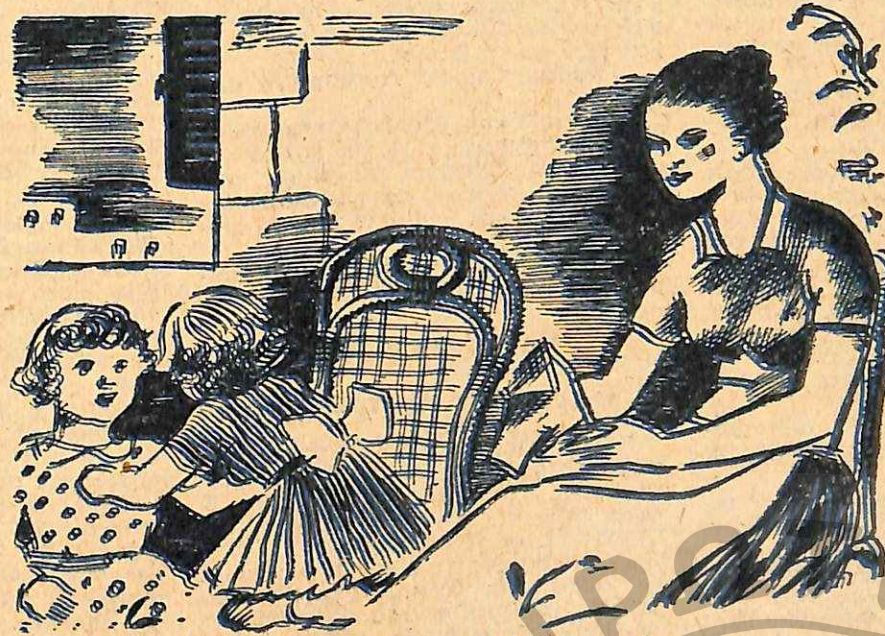
—Νά πίνης λιγώτερο!

Καί ή ταλαίπωρη Σαρλόττα — τό όραίο άρρωστο κρίνο — δέν είχε καταλάβει.

—Νά πίνω λιγώτερο; Τι θέλετε νά πητε;

"Επινε όπως όλες οι γυναίκες, ένα δαχτυλάκι κρασί μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Καί νόμισε ότι ό γιατρός γι' αυτή τήν «κατάχρηση» τής μιλούσε. Κατήργησε λοιπόν καί τό έλάχιστο αυτό κρασί κι' έπινε μονάχα νερό.

"Η δίαίτα αυτή συνέπεσε με τήν άγνία τού άσβεστάδικου. Καί ή Σαρλόττα νόμισε ότι ή δίαίτα αυτή τήν γιάτρεψε κάπως.

Δέν πρόσχε πιά τά παιδιά όπως πρώτα.

Κεφάλαιον 5ον

"Ενας μι-ρος άπροσκλητός

Στους δρόμους, όμως, παντού όπου περνούσε, ή κακολωσία έπαιρνε κι' έδινε: "Η Μπεκρού! "Τ' άκουγε ή φτωχή Σαρλόττα καί δέν μπορούσε νά καταλάβη: "Γιά ποιά μιλούσαν; Ποιά ήταν ή Μπεκρού; Καί γιατί αυτή ή λέξη άκούγεται όποτε παρουσιαζόταν αυτή;

Καθώς κυττάζονταν μία μέρα στον καθρέφτη, με τά μάτια κατακόκκινα, είδε κάποια σκιά νά δροβάνεται πίσω της. "Εστράφη καί είδε τόν Μπερτελέν.

—Ζάν! Ζάν! φώναξε με φωνή γεμάτη γαρά, θυμό κι' έλπίδα μαζί. "Εσύ θά μου τά πής όλα, επί τέλους, δέν είναι έτσι;

"Ο Ζάν ήταν περίλυπος καί συντετριμμένος.

—Δέν ξέρω... "Εργόμουνα νά σε ρωτήσω, Σαρλόττα, γιατί δέν θέλω νά πιστέψω αυτά πού λένε. Είναι, όμως, τρομερά όσα άκούω νά ψιθυρίζονται...

Δέν τόλμισε νά συνεχίση. "Αλλ' ή Σαρλόττα με τό βλέμμα φλεγόμενο από τόν πυρετό:

—Θά μου πής, τουλάχιστον, τι λένε;

—Ναί. "Αλλά δέν άκουσες καί σύ; Δέν έτυχε ν' άκούσης πώς σε φωνάζουν; Ξ! Σαρλόττα!... Δέν θά τολμούσα νά έπαναλάβω αυτή τή λέξη... σου ζητώ συγγνώμη...

—Ζάν είσαι ό μόνος φίλος πού έχω στον κόσμο... Ζάν, λυπήσου με!

"Εκείνος τήν έτρωγε με τό βλέμμα του κι' έλεγε μέσα του: "Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν τά άθώα αυτά παιδικά μάτια, τά γεμάτα θλίψη καί μελαγχολία ν' άκούνε τέτοιες συκοφαντίες; Καί όμως τήν είχε δη ό ίδιος με τά μάτια του νά τρικλίζει στους δρόμους, νά ξεστομίζει άκατάλυπτες φράσεις! Τήν είχε δη έαπλωμένη άναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' είχε μείνει ώρες δλόκληρες κοντά της, γιά νά τήν προτατήση από τούς άθλίους! Τό είχε δη αυτό τό φριχτό θέαμα... Καί τώρα πού τήν κύτταζε, τόσο τρυφερά, τόσο θλιμμένα, άμφέβαλλε γιά ό,τι είχε δη! Καί αυτό πού ήταν τώρα πιά έτοιμος νά πη, έπαναλαμβάνων τις συκοφαντίες τού δρόμου, τού θάνηκε τόσο τρομερό, τόσο πρόστυχο, ώστε ξεκίνησε νά φύγη φωνάζοντας:

—"Οχι, δέν είναι αλήθεια!... Δέν είδα τίποτε... Δέν πιστεύω τίποτε, τίποτε, τίποτε!

"Από κείνη τή μέρα, ή Σαρλόττα άπέφυγε νά βγαίνη έξω κι' έμεινε κλεισμένη μέσα, βυθισμένη στις μαύρες σκέψεις της. Όυτε προσχε τώρα τά παιδιά της, πού έπαίζαν μόνα τους, γεμάτα χάρη καί παιδική άφέλεια. "Εβλεπε συχνά τόν Μαρτίς νά τριγυρίζει έξω από τό σπιτί, με μάτια έγκληματικά, αλλά δέν έδωσε καμιά σημασία, βυθισμένη άποχαύνωση...

Τό μόνο πρόσωπο πού τήν πλησίαζε, ήταν ή γρηά Κατερίνα. "Η τελευταία αυτή δέν τολμούσε νά βγί στον κόσμο. "Όλοι τήν πολιορκούσαν με χίλιες δυό άδιάκριτες ερωτήσεις.

—Με τί μεθαίει ή Μπεκρού;

—"Εγώ τή βλέπω νά πίνη μονάχα νερό, άπαντούσε ή υπηρέτρια.

—"Ελα δά! Μας τήν κρύβεις!

—Ποτέ!... Μονάχα τό πρωί τή βρίσκω ζαλισμένη... Δέν πιστεύω νά ημερώνεται κάτω από τήν κάνουλα!

"Υστερ' από δεκαπέντε μέρες, τό άσβεστάδικο ξανάρχισε τή δουλειά.

Καί τήν επαύριον, ή Σαρλόττα έαναπηρε πάλι τούς δρόμους, τρικλίζοντας, παραμιλώντας, γελώντας χωρίς λόγο, οδρλιάζοντας... "Υστερα, μπήκε μέσα στο δάσος τού Βιλαντρώ, περιπλανήθηκε άνάμεσα στο πυκνά δέντρα καί σωριάστηκε σ' ένα σκιερό μονοπάτι, όπου βυθίστηκε σ' ένα βαρύ, νεκρικό ύπνο.

Τήν ώρα, όμως, πού έπεφτε, τής φάνηκε μέσα στη ζάλη της ότι είδε μιάν εφιαλτική όπτασία. Νόμιζε πώς είδε νά σκύβη από πάνω της ένας άνδρας με βλέμμα σκληρό με χαμόγελο δημίου... ό Μαρτίς!

"Όταν έύπνησε, ήταν νύχτα. Σηκώ-

Το "αρρωδίο κρίνο"

Θηκε με κόπο, ξαναβρο-
κε το δρόμο της κι' επέ-
στρεψε στο σπίτι με το
κεφάλι αδειο, με την καρ-
διά σφιγμένη. Μέσα, ο-
μως, στίς σκοτεινές της
σκέψεις, ξεχώριζε μια φω-
τεινή ακτίνα. Τη στιγμή
που είχε σωριασθή ανά-
μεσα στους θάμνους, θυμόταν ότι εί-
χε δη τον Μάτις!... Ήταν αλήθεια;
"Η μήπως είχε γλασθί;"

Στο σπίτι της τα βρήκε όλα, εν τά-
ξει. "Η Κατερίνα είχε φροντίσει για
τά παιδιά της, τα είχε ταίσει και τα-
βαλε στο κρεβάτι. Μόλις έφθασε η
Σαρλόττα, η γρηά υπηρέτρια της
ξορίζε ένα άσχημο βλέμμα κι' έφυ-
γε.

Πέρασε πάλι κάμποσος καιρός,
χωρίς η Σαρλόττα να δη καμμία
βελτίωση. "Ένα πρωί, ο Λαγκερώμ,
της είπε:

— "Ωρβουάρ, κυρία Σαρλόττα. Χει-
μώνισες. Σβύσαμε το καμίνι. Την ά-
νοιξη πάλι θα ξαναρθούμε.

"Από τη μέρα εκείνη, σιγά - σιγά,
ο άρρωστος κρίνος άρχισε να ξανα-
ζωντανεύει, να ξαναβρίσκει τη δρο-
σιά του, ν' ανακτά τα γλυκά του
γρόμματα. Το βλέμμα της Σαρλότ-
τας ξανάγινε καθαρό και η θολού-
ρα του μυαλού της έφυγε. "Άρχισε
πάλι να γράφει στον άνδρα της τρυ-
φερά γράμματα, φροντίζοντας, ο-
μως, να μην του πη τίποτε για την
περίεργη άρρώστειά της.

Μια μέρα, όμως, έκανε μια τρο-
μερή ανακάλυψη. Αισθάνθηκε ότι θα
γινόταν μητέρα!

Της είχαν έρθει, βέβαια, κάτι τέ-
τοιες υποψίες κι' από πρίν, αλλά
δεν θέλησε να δώσει σημασία. Τώ-
ρα, όμως, τα συμπτώματα ήταν κα-
θαρά. Κι' έτρεξε άμέσως στο για-
τρό, για να βεβαιωθεί. Είχε την ιδέα
ότι κάποιος άλλος την είχε πλησιά-
σει σε μια στιγμή άνασθησίας της
και διέπραξε την ατιμία.

Ο γιατρός δεν θέλησε να πιστέψη
στην ατιμία. Τα συμπτώματα, όμως,
ήταν καθαρά και η Σαρλόττα έφυ-
γε από το ιατρείο του απολύτως βε-
βαία.

Με το βήμα βαρύ και το κεφάλι
κατεβασμένο, επέστρεψε στο σπίτι
της... Ποιος θα πίστευε την άθωότη-
τά της;... Κανένας!... Και ιδίως ο
άνδρας της, που έλειπε διάμηση όλο-
κληρη χρόνια στην Αυσταλία!

Και απέφασε να πεθάνη η Σα-
λόττα!

"Έβαλε τα κοριτσάκια της να κοι-
μηθούν και στα μάτια της δεν υπήρ-
χαν καθόλου δάκρυα. Γιατί πράγμα
να κλάυη; Δεν ήξερε τίποτε. Ποιόν
να βρίση, ποιόν να κατηγορήσει για
να ξεπλύνει τη ντροπή της;
Φίλησε τ' αποκοιμισμένα της παι-
δάκια, πάνω στα άγγελικά τους
βλέφαρα και είπε:

— "Αντίο, αγαπημένα μου παιδιά!

"Αντίο!
"Ένας τρομερός πόνος της έσφιγ-
γε την καρδιά. Θάχε το θάρρος να
σκοτωθή;

— "Να πεθάνω! να πεθάνω! Πρέπει...
Το θέλει ο Θεός!

Κατέβηκε στο δρόμο κι' άρχισε να

τρέχει. Μόλις, όμως, έφθασε σε μια
μεγάλη βελανιδιά, σταμάτησε. Μέ-
σα στής νύχτας τη σιγαλιά, άκουσε
μια φωνή:

— "Μαμά! μαμά!

Δεν ήταν δυνατόν. Θα την είχαν
γελάσει τ' ατία της. "Η Κλαίρη και
η Λουίζα κοιμόνταν... Σε λίγο, ο
μως, άκουσε πάλι την ίδια φωνή:

— "Μαμάκα! που είσαι;

Δεν είχε γλασθί. Ήταν η φωνή
των παιδιών της. "Η καρδιά της δεν
άνθεξε. Κι' επέστρεψε στο σπίτι, ο-
που είδε τα δυο της κοριτσάκια, να
την περιμένουν μισόγυμνα στην τα-
ράτσα και να φωνάζουν:

— "Μαμά! μαμά! μαμά!

Τα κακόμοιρα είχαν ξυπνήσει. Ζή-
τησαν τη μητέρα τους. Δεν τη βρή-
καν! Και τρομαγμένα, σηκώθηκαν
από τα κρεβατάκια τους και βγή-
καν έξω να τη βρουν.

— "Παιδάκια μου! "Αγαπημένα μου
παιδιά!

"Η Σαρλόττα έτρεξε κοντά τους,
τα πήρε στην άγκαλιά της και τα γέ-
μιζε φιλιά. "Υστερα τα πήγε στα
κρεβατάκια τους, τα πλάγιασε, τα
ξαναφίλησε και περίμενε όσο να κοι-
μηθούν.

— "Κοιμηθήτε, αγγελούδια μου, κοι-
μηθήτε. Δεν σας αφήσω πιά!

Κεφάλαιον δον

"Η κατακραυγή του χωριού

Κι' εξηκολούθησε να ζή, περιμένον-
τας καρτερικά τη μέρα της μεγάλης
ντροπής. Στο τέλος του χειμώνα, έ-
φερε στον κόσμο ένα αγοράκι: Τον
"Ανρύ. "Έτσι τον άνόμασε.

Ούτε άκουσε τι είχε πη ο κόσμος
γι' αυτό τον άνομο τοκετό. Είχε
παύσει να βγαίνει από το σπίτι της.
— "Μια μέρα, όμως, ήλθε ο Ζαν
Μπερτέλέν.

— "Σαρλόττα!

Δεν μπόρεσε να προχωρήσει. "Η
συγκίνησης έπνιγε τη φωνή του.
— "Ζάν, μη μου λές τίποτα! Μη με
ρωτάς τίποτα! Πήγαινε!... Να θυ-
μάσαι, όμως, πάντοτε αυτό που θα
σου πώ. Είμαι άθώα, τελείως άθώα,
από όλα!...

"Από κείνη τη μέρα δεν τον ξανα-
είδε.

"Η άνοιξη ξανάρθε γλυκιά, μυ-
ρωμένη γεμάτη άνθους και πράσι-
νους κλώνους. Κι' ένα πρωί, η Σαρ-
λόττα ξανάδε τον Λαγκερώμ.

— "Καλημέρα, κυρία Σαρλόττα!

"Ηρθαμε πάλι! "Ο χειμώνας τελείω-
σε... Θα ξαναγίνουμε πάλι το άσβε-
στάδικο.

Την ίδια ημέρα ήλθε κι' ο ταχυ-
δρόμος μ' ένα γράμμα από την Αύ-
στραλία. "Η Σαρλόττα το άνοιξε με
τρέμοντα χέρια. Και διάβασε:

«Είμαι η τελευταία φορά που σου
γράφω, αγαπημένη μου γυναικού-
λα... Με το έπομένο βαπόρι, αναχω-
ρώ, επιστρέφοντας κοντά σου, κοντά
στα παιδιά μας!... Τι χαρά!... Δεν
τολμώ να το πιστέψω!... Δεν τολμώ
να το σκεφθώ!... Μια τόσο μεγάλη
εύτυχία με τρομάζει... "Ω! Σαρλότ-
τα, αγαπημένη μου Σαρλόττα, σ' α-
γαπώ, σ' αγαπώ!...

"Ήταν το τελευταίο
γράμμα που της έ-
στειλε ο ξενιτευμέ-
νος άνδρας της. Και
τώρα βρισκόταν στο
δρόμο... Σε λίγες
μέρες, θα έφθανε

στο χωριό...

"Η είδησις αυτή, που την περιμέ-
νε με τόσο χαρά, πρίν από λίγους
μήνες, η Σαρλόττα, την έκανε τώ-
ρα να τρομάξη. Χτύπησε τα μηλίγ-
για της με τις γροθιές της κι' άρχι-
σε να γελάει νευρικά.

— "Να τρελλαθώ! Να τρελλαθώ!

Θεέ μου, κάνε με να τρελλαθώ!

"Έμειναν ακόμα μερικές έβδομά-
δες μέχρι της επιστροφής του
Ζώρζ. "Έβδομάδες, γεμάτες άγω-
νία, τρόμο, ταραχή, εφιάλτες.

— "Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγα-
πώ», της έγραφε ο Ζώρζ.

Μια μέρα, η Σαρλόττα έέχασε το
γράμμα πάνω στο τραπέζι. "Η Κα-
τερίνα το βρήκε και το διάβασε.

— "Α! Τώρα καταλαβαίνω, είπε.
"Ο σύζυγός επιστρέφει... Θα γίνη με
γάλο γλέντι...

Και η Σαρλόττα περίμενε τη μέ-
ρα αυτή...

"Ο μικρός "Ανρύ έπρεπε άρρωστος.
Είχε κάτι παράξενα συμπτώματα.
Τον περιποιήθηκε με πόνο και οίκτο,
όσο μπορούσε καλλίτερα. Τί έφταγε
κι' αυτό το άθωο πλύσμα;

"Από που έρχόταν; Δεν τώξερε η
Σαρλόττα. Και όμως, το μωρό αυτό
ήταν η ατία όλου του κακού. Το ά-
θωο αυτό νήπιό θα δημιουργούσε
την καταίγδα. Μέσα στα μικροσκο-
πικά του χεράκια, ο μικρός "Ανρύ
κρατούσε τον κεραυνό.

Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, τον ά-
γαπούσε η Σαρλόττα.

Μέσα στίς μητρικές καρδιές, κρύ-
βοιται πάντοτε θησαυροί τρυφερό-
τητας και συγγνώμης.

"Από τη μέρα που άρρώσθηκε ο
μικρός "Ανρύ, η Σαρλόττα δεν απο-
μακρύνθηκε από κοντά του. Είχε φέ-
ρει την κούνια του στο μεγάλο της
κρεβάτι και τον εθίλαξε, όπως εί-
χε θηλάσει άλλοτε και τα δυο της
δίδυμα.

"Η περίεργη άρρώστειά της, όμως,
έχάλασε το γάλα της και γι' αυτό
το παιδί δεν έτρέφετο καλά. Στα-
μάτησε, λοιπόν, το θηλάσμα κι' άρ-
χιζε να τρέφει το παιδί με το μη-
τερόν.

"Αρρώσθηκε ακόμα πιο βαρεία.
Και η Σαρλόττα έκάλεσε το για-
τρό Ρεννέβελ. "Εκείνος έφθασε με
ύφος άυστηρό, με βλέμμα γεμάτο
σκληρότητα. Ούτε καταδέχτηκε και
να κυττάξη τη μητέρα. Της είπε
μονάχα:

— "Τί έπαθε το παιδί,

— "Δεν ξέρω... Είναι πολύ άρρωστο,
γιατρέ...

— "Και δεν θέλεις να πεθάνη, ε; Τί
καλή μητέρα!

Πλησίασε στην κούνια του μω-
ρού, έβαλε το χέρι του στο μέτω-
πό του και είπε:

— "Παιδί μις αλκοολικής!

Στραφείς έπειτα προς την Σαρ-
λόττα, της είπε άγρια:

— "Ξεντύστε το. Πρέπει να το ξε-
τάσω.

"Η μητέρα εγγύμνωσε το μωρό κι'
ο γιατρός άρχισε να το εξέταξη με
μια μεγάλη προσοχή. "Υστερα ρώτησε
τη Σαρλόττα, για τα διάφορα συμ-
πτώματα της παιδικής άσθενείας
και όσο πήγαινε, η έκπληξις του
μεγάλωνε. "Υπέβαλε διάφορες έρω-
τήσεις, για να εξακριβώσει καλλίτε-
ρα αυτά που άκουσε. "Ο "Ανρύ είχε
συχνούς έμετους, δύσπνοια, πόνους
τρομερούς στην κοιλιά.

Μια τραγική ύποψια άρχισε να
περνάει από το μυαλό του γιατρού.
Ήταν, όμως, τόσο τρομερά, ώστε
δισταζε να την παραδεχθή. "Έγρα-
ψε μια συνταγή και την ώρα που έ-
φευγε με ύφος συλλογισμένο, ψιθύ-
ρισε:

— "Θα ξανάρθω αύριο.

Και βιάστηκε να βγή έξω. Πνιγό-
τανε. Είχε ανάγκη από καθαρόν ά-
έρα.

"Ο άερας του έκανε καλό. "Αλλ' η
παράξενη αυτή δυσφορία που δο-
κίμασε και που δεν την είχε δο-
κίμασε άλλοτε, νόμισε ότι προήρ-
χετο από το άξιοθρήνητο θέαμα του
άρρωστου παιδιού. Την απέδωσε έ-
πισης στην άοριστη εκείνη ύποψια
που του πέρασε από το μυαλό. Μιάν
ύποψια περί ενός άλλου έγκλήμα-
τος, πολύ πιο σοβαρού...

Στο δρόμο, συνήνησε τον άσθε-
στά Λαγκερώμ, που τον χαιρέτησε
με σεβασμό.

— "Καλημέρα, γιατρέ... Πάω να σού
σω το καμίνι.

— "Καλημέρα, Λαγκερώμ. "Άμε στο
καλό!

Την επάυριον, ο γιατρός ήρθε πά-
λι στο σπίτι της Σαρλόττας. Ήταν
το καθήκον του.

Το παιδί φαινότανε καλλίτερα. Το
έξήτασε προσεκτικά, αλλά δεν πα-
ρέτρησε τίποτα το καινούργιο. Ού-
τε ο ίδιος δοκίμασε την παράξενη
δύσπνοια, που είχε δοκίμασει την
προηγούμενη μέρα.

Τα άσθεστοκάμνια ήταν σβυσμέ-
να. "Ο Λαγκερώμ, άνύποτος για
τον όλθρο που έσπερνε, ξαναπέρα-
σε για ν' άναψη πάλι τις άσβεστα-
ριές.

"Εν τώ μεταξύ, η άρρώστειά του
μικρού "Ανρύ άρχισε να σχολιάζεται
εύρύτατα στο χωριό και να δίνη λα-
θή σε καινούργιες συκοφαντίες.

"Ο δόκτωρ Ρεννέβελ δεν είχε άνα-
κοινώσει σε κανένα τις ύποψεις του.
"Επεφύλασσε να παρακολουθή ά-
γρύπνως το άρρωστο παιδάκι και
να μελετᾷ τα συμπτώματα της άρ-
ρώστειας του, έτοιμος να ελδοποιή-
ση τη δικαιοσύνη, μόλις θ' άποκτού-
σε την βεβαιότητα ότι η μητέρα εί-
χεν άποπειραθή να δηλητηριάσει τον
παράνομο καρπό των έρώτων της.

"Εν τούτοις, καίτοι μέχρι της
στιγμής είχε κρατήσει άπόλυτη σι-
ωπή, στο χωριό ο κόσμος μιλούσε
ελεύθερα για το έγκλημα της δη-
λητηριάσεως. Μήπως δεν τώξεραν ά-
πό την Κατερίνα, ότι ο Ζώρζ Λα-
μάρς, ο άνδρας της Σαρλόττας έ-
πέστρεφε από την Αυστραλία και ά-
νεμμένο από τη μια μέρα στην
άλλη;

Να γιατί η Σαρλόττα θέλησε να
ξεκάνει το παιδί της άμαρτίας. Ή-
ταν, φως φανερό! Για να ριξη στά-
χη στα μάτια του άνδρός της.

— "Θα το σκοτώση η άτιμη! φώνα-
ζαν όλοι... Το παιδί λιώνει μέρα με
την ημέρα. Το ποτίζει με φαρμά-
κι...

"Η Σαρλόττα δεν είχε ιδέα της
καινούριας αυτής συκοφαντίας. Δεν
έέβαινε καθόλου έξω και δεν συν-
αντούσε κανένα. "Η σκέψις της ήταν
συγκεντρωμένη σ' ένα μονάχα ση-
μείο... έέλεπε στη θάλασσα ένα με-
γάλο βαπόρι, που προχωρούσε γορ-
γᾷ προς την Γαλλία... Και μέσα σ'
αυτό το πλοίο ήταν ένας άνδρας,

που δεν κρατιότανε από την άδη-
μονία, να ξαναγυρίση στο σπίτιάκι
του.

Τώρα πλέον η Σαρλόττα δεν με-
τρούσε τις μέρες. Μετρούσε της ώ-
ρες... "Ήξερε καλά τις ημερομηνίες
του Αυστραλιανού ταχυδρομείου...
"Έτσι, ένα πρωί, είπε με στεναγμό:

— "Σήμερα το βαπόρι μπαίνει στο
λιμάνι της Μασσαλίας... αύριο, ο
Ζώρζ θα είναι δώ...

Κεφάλαιον ζον

"Η επιστροφή του συζύγου

Το έξπρες Παρισίων - Μπορντώ
έφθασε στο μικρό σταθμό του Σαίν
Πιέρ - ντε - Κόρ, στίς δωδεκάμιση
το μεσημέρι. Και από το βαγκόν-
ρεστωράν κατέβηκε ένας άνδρας, ι-
σαμε τριανταπέντε χρονών, κομψός,
γελαστός, με μικρή γενειάδα. Δεν
είχε καθόλου άποσκευές. Ούτε μια
βαλίτσα. Για να μη δυσκολευθῇ στο
ταξίδι, είχε φορτώσει τα μπαγκάζια
του στη Μασσαλία, στη μικρά ταχύ-
τητα.

"Ήταν ο Ζώρζ Λαμάρς.

Διέσχισε τη μικρή πλατφόρμα του
σταθμού και σε λίγο πηδούσε στο
μικρό τοπικό τρέινο, που σε πέντε
λεπτά, τον μετέφερε στο Τούρ. "Υ-
στερα πήρε άλλο τρέινο μέχρι του
Σάμπλ - ντ' - Ολόν και από κεί τρά-
βηξε με άλλη πάλι τοπική άμαξο-
στοιχία προς την κοιλάδα του
"Ιντρ, όπου θα ξανάβλεπε τη γυναι-
κούλα του και τα δυο του κοριτσά-
κια.

Μόλις έφθασε στο σταθμό του
Ντρουύ, έβρασε να βρή την Σαρλότ-
τα. Φανταζόταν ότι θα είχε κατέβη
να τον προίπαντήσει. Το "Αζαί, το
χωριό τους, δεν άπείχε παρά μόνο
έξ-έφτα χιλιόμετρα.

"Αλλ' η Σαρλόττα δεν είχε φανή.
«Δεν θα μπορούσε ν' άφίση τα παι-
διά», συλλογίστηκε ο Ζώρζ, άνυπο-
πίος. Και ξεκίνησε πεζός, για να
φθάση στο χωριό.

— "Τόσο το καλλίτερο, συλλογιζό-
τανε. Θα με δούν εαφνικά. Τί εύτυ-
χία!

Πέρασε από το δάσος του Βελαν-
τρώ, και πήρε το δρόμο του Σασέ.

"Ήξερε καλά που πήγαινε. Μόλις θα
έφθανε στον πύργο του Σεβριέρ, θα
έστριβε άριστερά, θάμπαινε στον
δρόμο του "Αζαί και από κεί, γραμ-
μή, θα τραβούσε για το σπίτιάκι με
τους κισσούς.

Στο δρόμο συναντούσε διαφόρους
χωρικούς. "Ένας μυλωνάς πέρασε
με το κάρρο του.

— "Καλημέρα, Σεβρόν! του έλεγε ο
Ζώρζ γελαστός.

"Ο άλλος έστράφη, τον κύτταξε,
είπε μια βιαστική «καλημέρα», άλ-
λά δεν άνεγνώρισε τον Λαμάρς.

— "Αλλάξα, λοιπόν, τόσο πολύ; εί-
πε ο «αυστραλιανός» γελώντας.

Και απέφασε να σταματήσει τον
πρώτο γνωστό που θα συναντούσε.
Σε λίγο, διασταυρώνεται μ' ένα χω-
ριανό του, που πήγαινε με τη γυναι-
κα του στο γειτονικό παζάρι.

— "Καλημέρα, Λεωμέλ! του φώναξε
χαρούμενα ο Ζώρζ.

"Ο Λεωμέλ, παλλής συμμαθητής
του Ζώρζ, τον κύτταξε με περιέρ-
γεια και εαφνικά φώναξε:

— "Ω! Ο Ζώρζ!... Ο Ζώρζ Λα-
μάρς! Γυναίκα, έλα να γνωρίσης
τον Ζώρζ... "Έλειπε χρόνια στην Αύ-
στραλία... Τώρα επιστρέφει...

"Ο Ζώρζ έγινε κόκκινος σαν πα-
παρούνα.

"Η γυναίκα κύτταξε με περιέρ-
γεια τον νεοφερμένο και το βλέμ-
μα της πήρε μιάν έκφρασι οίκτου.
— "Είνε όλοι καλά στο σπίτι μου;
ρώτησε ο Ζώρζ. "Η γυναίκα μου, τα
παιδιά μου;...

— "Ναί... ναί, όλοι είνε καλά, ά-
πληντησε ο Λεωμέλ στενωχωρημένος.
"Ωστε ξαναγύρισε, λοιπόν!... Και
δεν είδοποίησε τη μη... δεν είδο-
ποίησε τη γυναίκα σου, ε; "Ηθελες
να της κάνης έκπληξι;

— "Ναί. Φαντάσου πώς θα της φα-
νώ!

— "Ναί, ναί... φαντάζομαι... ωστό-
σο όμως...

Και ο χωρικός ξερόθηκε. Δεν είχε
το θάρρος να πη την αλήθεια στον
Ζώρζ. Προς τί; Πρώτα-πρώτα, δεν
τον ένοιδερε. "Έπειτα, σε μια ώ-
ρα, ο Λαμάρς θα τώξερε όλα.

— "Ωστόσο, τί θέλεις να πής; ρώ-
τησε ο Ζώρζ, που άντελήθη την ά-
μηχανία του Λεωμέλ.

— "Να... θέλω να πώ... ότι θάκα-
νες καλλίτερα να έγγραφες στη γυ-
ναίκα σου... "Η έκπληξη, έξερεις,
προκαλεί πολλές φορές μεγάλη συγ-
κίνησι... "Ας είναι!... Χάρηκα πολύ
που σε ξαναείδα...

Δεν άφησε τον καιρό στον Ζώρζ
να του κάνει άλλες έρωτήσεις. "Εξη-
κολούθησε βιαστικός το δρόμο του.
Πρίν, όμως, άπομακρυνθῇ πολύ, ο
Ζώρζ άκουσε τη γυναίκα να ρωτάη
τον άνδρα της:

— "Είναι ο άνδρας της Μπεκρούς;
«Τί θέλει να πής;» συλλογίστηκε ο
Ζώρζ. Μπεκρού; Ποιά είναι η μπε-
κρού;

Κι' εξηκολούθησε το δρόμο του.
"Αλλά στο μυαλό του άρχισαν να
τριγυρίζουν χίλιες δυο σκέψεις...
Γιατί ο Λεωμέλ φάνηκε τόσο στενο-
χωρημένος που τον είδε;

— "Δεν βαρύνεται... συλλογίστηκε.
"Η φαντασία μου άρχισε να κάνη
φερέα... Σε λίγο θα φθάσω στο σπι-
τάκι μου, θα σφίξω στην άγκαλιά
μου τη γυναικούλα μου, θα ξαναδώ
τα παιδιά μου...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

Εξυπνα 50%)

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ!

Η σύζυγος.— Όστε δέν με ζηλεύεις λοιπόν; Καί αν καμιά φορά εξαπατήσεις κανένα άνώνυμο γράμμα, ποδ νά λέν ότι σε άπατώ;
 Ο σύζυγος.— Άνώνυμο γράμμα; Ούτε θα τό άνοιξα ποτέ μου.

— — —

ΓΙΑΤΙ ΤΙΣ ΦΟΡΟΥΣΕ ΑΝΑΠΟΔΑ...

— Γιατί φοράς τις κάλτσες σου από την άνάποδη;
 — Γιατί είναι τρύπιες άπ' την καλή!

— — —

ΣΟΒΑΡΟΝ ΚΩΛΥΜΑ

— Λοιπόν θα παντρευτούμε Μπεμπέκα;
 — Όχι Μπέμπη.
 — Γιατί;
 — Γιατί δέν είμαστε συγγενείς. Στο σπίτι μας, ό μπαμπάς μου πήρε την μαμά και ό παππούς τη γιαγιά!..

— — —

ΠΟΥ ΗΤΑΝ

Κυρία.— Κύτταξε, Μαρία, τό βαρόμετρο είναι στη βροχή;
 Μαρία.— Όχι, ήσυχάστε, κυρία. Στην τραπεζαρία είναι!

— — —

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΣΗΜΑΣΙΑ

— Δόστε μου ένα ψωμί.
 — Άσπρο ή μαύρο;
 — Δέν έχει σημασία!... Είναι για έ-
 γαν τυφλό!

— — —

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ!!

— Εύχαριστήθηκα πολύ πού σε είδα, φίλε μου, έπειτα από τόσον καιρό. Θέλεις νά φάμε μαζί, τό μεσημέρι;
 — Εύχαρίστος.
 — Τότε, τρέξε γρήγορα στο σπίτι σου και πές νά προσθέσουν ένα σεοβίτσιο και για μένα.

— — —

ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ ΘΑ ΠΡΟΣΕΧΗ!

Πρόεδρος.— Για πρώτη φορά σε άθώωνω. Άλλά κύτταξε νά μήν ξαναμπλέξης με παληανθρώπους!..
 Κατηγορούμενος.— Μάλιστα κύριε πρόεδρε, δέν θα με ξαναδώθε μπροστά σας!

— — —

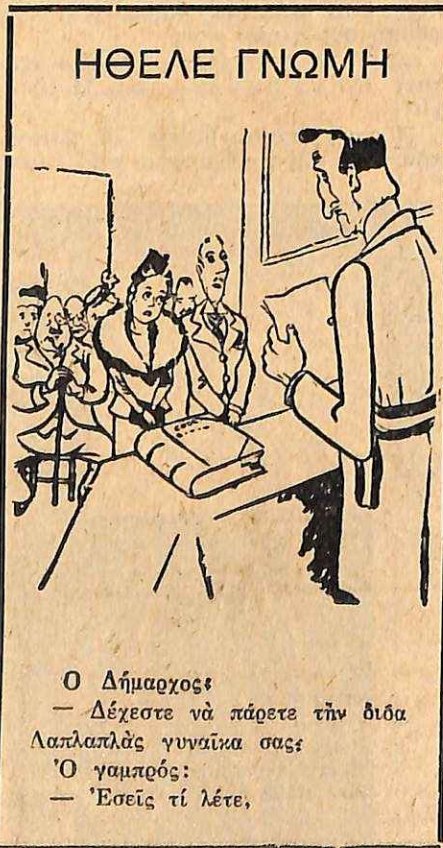
ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ

Κώστας.— "Αν ό προϊστάμενός μου, δέν άποσύρη τά λόγια πού μου είπε τό πρωί, θα παραιτηθώ χωρίς άλλο.
 Γιάννης.— Καί τί σου είπε;
 Κώστας.— Μού είπε ότι... με διώχνει.

— — —

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ!

Κύριος.— Μαρία, κάνε μου δυό αυγά.
 Μαρία.—... Δέν μπορώ, κύριε. Στο χωριό μου τ' αυγά τά κάνουν οι κόττες!

Ο Δήμαρχος

— Δέστεσε νά πάρετε την διδα-
 Λαπλαπλάς γυναίκα σας;
 Ό γαμπρός:
 — Έσείς τί λέτε,

Τό φίλημα

Στόν ύπνο μου Άργίτισσα
 σε είδα καί σου ζήτησα
 ένα γλυκό φιλή.

Μά συ δέν με έσίμωσες
 κι' από μακριά μ' έθύμωσες
 Άργίτισσα τρελλή.

"Ωρα πολλή μ' έλίγω, ει
 καί στην καρδιά μ' έπλήγωνας
 με χίλια δυό γινάτια
 "Αχ! μά εγώ δέν κράτησα
 α' έμπρός σου εγονάτισα
 με δακρυσμένα μάτια.

Καί σ' είπα: "Ελα σώσε με
 κι' ένα φιλάκι δόσε με
 Άργίτισσα γλυκό.
 Χάρι μικρή σου ζήτησα
 καί τό φιλή, Άργίτισσα
 μήν τό θαρρής κακό.

Σ' αυτά τά λόγια έμεινα
 κι' έξύπνησα κι' απέμεινα
 χωρίς φιλή στο στόμα.
 "Αχ! άκριβά σάν χρήματα
 τά έχεις τά φιλήματα
 καί σ' όνειρο άκόμα.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ανέκδοτα

ΕΝΔΕΙΞΙΣ...

Ό άκαδημαϊκός.— Έπαθα μι-
 μεγάλη καταστροφή, φίλε μου. Ό μι-
 κρός μου γυιός μούριξε τά χειρόγραφα
 μου στη φωτιά.
 Ό φίλος.— Μά έμαθε από τώρα...
 νά διαβάξη ό μικρός;

— — —

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟ!!

— Πώς άνοίγει αυτό τό κουτάκι;
 — Θα βρήτε μέσα τις οδηγίες.

— — —

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ό σύζυγος.— Μπράβο σου, πά-
 λι άργησες... Καί μούχες δώσει τό λόγο
 σου πώς δέν θ' άργούσες άλλη φορά..
 Ό σύζυγος.— Άφού σου τόν εί-
 χα δώσει πώς ήθελες νά τόν... κρατήσω;

— — —

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΑΝΗΣΥΧΗ

— Δυστυ-ία μου! Έχασα τό ρολόι
 μου!
 — Έπήγαινε πούος ή πίσω;
 — Πήγαινε πίσω!
 — Τότε μείνε ήσυχος, θα γύρισε σπί-
 νι μοναχό του!...

— — —

ΘΑ ΖΗΛΕΥΕ..

Ό δασκάλα.— Γιαννάκη, αν δέν
 άρχισης νά μελετάς, θα στείλω ένα
 γραμματάκι στον μπαμπά σου!
 Γιαννάκης.— Σας συμβουλεύω,
 κυρία, νά μήν τό κάνετε αυτό, γιατί ή
 μαμά μου είναι πολύ ζηλιάρα.

— — —

ΨΕΥΔΟΣ

Ό ύπνωτιστής.— Κυρία, τό
 πνεύμα του συζύγου σας, θέλει νά
 σάς μιλήσει.
 Κυρία.—Ψέμματα! Ποτέ του ό σύ-
 ζυγός μου, δέν είχε πνεύμα.

— — —

ΦΥΣΙΚΑ!...

— Θέλω νά χωρίσω με τη γυναίκα
 μου.
 — Νά χωρίσης; Καί γιατί;
 — Ρωτάτε γιατί; Τί έρώτησις! Γιατί
 είμαι... παντρεμένος!

— — —

ΙΔΙΩΣ...

— Κύτταξε τόν Γιάννη καί τό Γιώργο
 πόσο πολύ μοιάζουν.
 — Ναί, πράγματι. Ίδιως ό Γιάννης.

— — —

ΤΗΣ ΗΤΑΝ ΑΔΥΝΑΤΟ

Ό παππας (στην μέλλουσα σύζυ-
 γο).— Κόρη μου, ή γυναίκα πρέπει ν'
 ακολουθή πάντα τόν άντρα της,
 Έκείνη.— Αυτό, παπά μου, νά
 με συγχωρής, μά δέν μπορώ νά τό κά-
 νω!
 Ό παππας.— Γιατί, κόρη μου;
 Εκείνη.— Ό άντρας μου είναι
 ταχυδρομικός υπάλληλος!..

Περίεργα

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Στην Άγγλία οι δικασταί δέν άστει-
 εύονται προκειμένου νά δικάσουν πλημ-
 μελήματα οδηγού αυτοκινήτου. Τελευ-
 ταιώς, ένας σωφέρ υπέπεσε σε κάποιο
 έλαστρο παράπτωμα. Φοβερός κριτής του
 παρεκ-επομένου βολάν, ό Άγγλος δι-
 καστής κατεδίκασε άψε-σβύσε τόν άτυ-
 χή σωφέρ σε εξαήμερο φυλάκιση.
 Ό δικηγόρος του... παθόντος κατε-
 ξανέστη, αλλά κατά τόν άγγλικόν τρό-
 πον: Είπε δηλαδή.
 — Δέν συζητώ την άπόφασή σας κ.
 δικαστά, αλλά ό πελάτης μου έχει νά
 διαβείνη γυναίκα καί έξ παιδιά.
 Ό Άγγλος δικαστής σκέφθηκε λίγο
 καί έπειτα βρήκε σάν άλλος Σολομών
 την λύση:
 — Θα έκτίση την ποινή του έξ Κυρι-
 αές συνέχεια!...

— — —

ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Γά περιθώρια του χρόνου όσο πάνε
 στενεύουν, προκειμένου για την εξέλιξη
 καί την πρόοδο της ανθρωπότητας. Άλ-
 λοτε είχαμε τις εποχές: εποχή του λί-
 θου, εποχή του ξύλου καί κατόπι οι έ-
 ποχές ένιναν αιώνες: ό χρυσός αιών
 του Περικλέους, ό αιών του ήλεκτρι-
 σμού, σήμερα έχουμε μόνον τά έτη. Έ-
 ται έχουμε τό έτος της τηλεόρασης, καί
 θάναί αυτό τό 1938. Οι σοφοί μας ύ-
 πόλογονται ότι τό 1938 ή τηλεόρασις θα
 είναι πιά κτήμα του καθενός. Σχετικές
 δοκιμές άρχισαν ήδη στην Άγγλία, ι-
 δίως καί έλέτυχαν πληρέστατα. Οι πρω-
 τοι σταθμοί μεταβιβάσεως καί λήψεως
 εικόνων έξ άποστάσεως, δέν θ' άργή-
 σουν νά ίδουθούν, όποτε θα κληθούν οι
 θεαταί της νέας εφευρέσεως νά το-
 ποθετήσουν δίπλα στο ραδιόφωνόν τους
 καί τό... τηλεόραμά τους.

— — —

ΤΟ ΦΡΑΚΟ

Όπως είναι γνωστό, τό φράκο είναι
 τό μόνο ρούχο πού δέν μπορεί νά φορεθί
 παραπάνω από 6 ή 7 μήνες, όχι... γιατί
 τρυπά τό παντελόνι του, ή πρασινίζει,
 αλλά γιατί περνάει ή μόδα του. Έτσι
 ό μακαρίτης πρόεδρος της Γαλλικής Δη-
 μοκρατίας Ντεσανέλ, πού ήταν ένας ά-
 πό τούς κομψότερους παρισινούς, είχε
 αλλάξει στη ζωή του 67 φράκα!
 Ήδη, όμως, γίνεται στην Εύρώπη
 μεταξύ τών κύκλων της άνδρικής μόδας
 μιá ζαρωά κινήσις για την τροποποίηση
 του καθιστώτος αυτού. Ένα φράκο
 στοιγίζει σήμερα ένα δάβολο καί ή έπο-
 χή δέν σηκώνει αυτό τό κάθε τόσο πέτα-
 γμα ένός ολοκαίνουργιου κοστούμιού
 στο μπαούλο τών άποφορών. Προτείνε-
 ται λοιπόν ή σταθεροποίησις της μόδας
 του φράκου για μιá διατία.

— — —

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ένας καινούργιος πόλεμος άρχισε τώ-
 ρα τελευταία, στο Παρίσι. Οι πο-
 τικοί έχουν κατακλύσει όλα τά δημόσια
 κτίρια, καί ιδιαιτέρως... τό δικαστικό
 μέγαρο καί δέν αφήνουν φάκελλο για
 φάκελλο!
 Ούτε οι φάκες ούτε τά διάφορα πο-
 ντιοφόρα καί άλλα τέτοια. Οι πο-
 τικοί φάνηκαν... άδυσώπητοι καί πού
 παντός άτελείωτοι. Τώρα τούς έξοντώ-
 νουν όσο μπορούν με δηλητηριώδη άέρια
 καί άστυβιογόνα! Δηλαδή σωστός γη-
 μινός πόλεμος.

Ιστορίες

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

Ό κ. Σολομών χαρούμενος.
 — Όστε δέν υπάρχει ίχνος λευκόμα-
 τος στα ούρα μου, γιατρέ;
 — Όχι κύριε Σολομών. Μπορείτε νά
 είσαστε ήσυχος.
 — Μού επιτρέπετε, σάς παρακαλώ,
 νά τηλεφωνήσω;
 — Όρίστε.
 Κι' ό γιατρός άκούει κατάπληκτος τό
 έξης τηλεφώνημα:
 — Έμπρός... Σ' είσαι Ρεβέκκα!...
 Μάθε λοιπόν την ευάριστη είδηση. Ού-
 τε ένώ, ούτε συ ούτε ό Ίακώβ, ούτε ή
 Γιουδήθ, ούτε ή έμπρέτρια ούτε ό φίλος
 μας Λευή έχουν λεύκομα!!

— — —

ΤΙ ΤΟΝ ΕΜΠΟΔΙΣΕ

Ό κ. Κλεομένης επιστρέφει από τα-
 ξίδι με τό σιδηρόδρομο. Οι δικοί του
 τόν υποδέχονται στο σταθμό. Άλλ' αυ-
 τός είναι τρομερά ξαλιμένος.
 — Μά τί έσπες κι' είσαι έτσι;
 — Με πειράζει πολύ νά πηγαίνω ά-
 νάπεδα. Καί ήμουν σ' όλο τό τεξέδι
 έτσι.
 — Καλά καί δέν παρακαλούσε τόν ά-
 πέναντί σου νά καθίση στη θέση σου, ά-
 φού τόξερες ότι ξαλίζεσαι;
 — Τό σκέφτηνα κι' εγώ αυτό. Καί θα
 τό έκανα... Άλλά δέν καθόταν κανείς
 στο άπέναντι κάθισμα για νά τόν παρα-
 καλέσω.

— — —

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΣΤΑΝΑ

— Τό βιβλίον σου κατεδικάσθη νά
 καί, είτε κάποιος εις τόν Βολταίον.
 — Κούτερα, απάντησε. Τ' βιβλία
 μου μοιάζουν με τά κάστανα, όσον πε-
 ρισσότερον ψήνονται, τόσον περισσότε-
 ρον πολούνται.

— — —

ΤΟ ΕΙΧΕ ΠΗ

— Πατέρα, τί είναι αυτά αι προβο-
 λαί σκεπτινόν εικόνων;
 — Σου τό είπα προχθές.
 — Ναί, μού είπες πώς δέν ήξερες.
 — Αί, λοιπόν, αυτό είναι!...

— — —

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΣΗΜΑΣΙΑ

Έπισκέπτης.— Λέγουν, ότι σκε-
 δώνει κομμάτια νά νά μελάνων εις τό
 οργανισμό άνθρώπου, πού δέν είναι
 τρελλοί.
 Διευθυντής.— Ναί, αί... αί...
 δέν έρει σημασία, μετά μιάν εβδομάδα
 τρελλώνονται...

— — —

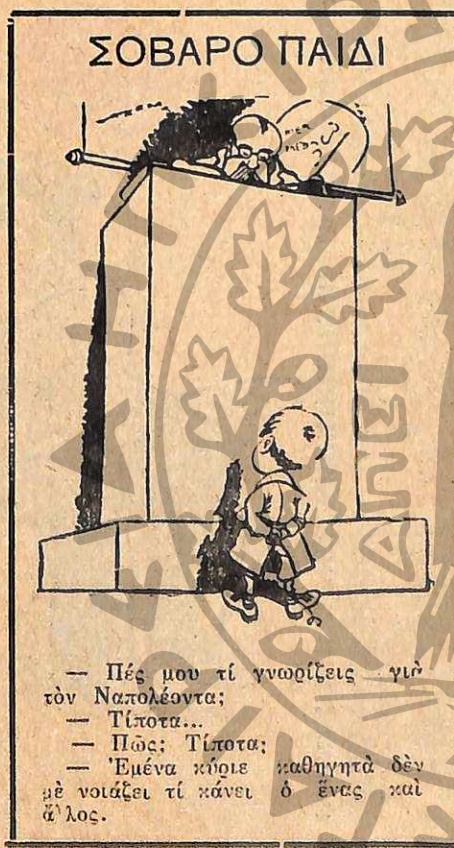
ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΠΟΡΙΑ

— Πάσας άδελφάς έχετε, κύριε μου;
 — Μίαν.
 — Μόνο μίαν;
 — Μάλιστα!
 — Περιέργον! Χθές έρωτεύσθ τόν ά-
 δελφόν σας καί μού είπε πώς έχει δυό
 άδελφάς.

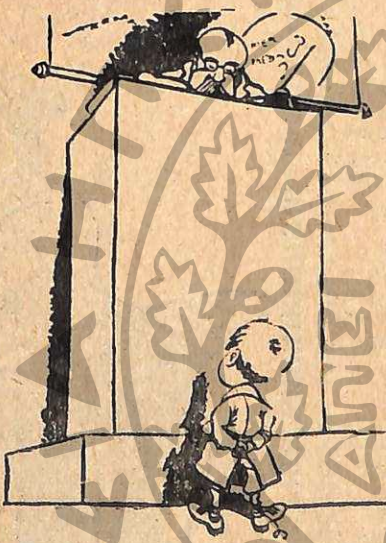
— — —

ΑΝΑΛΟΓΩΣ

Ό δάσκαλος.— Αφήνεις Πη-
 νά... Πώς γράφεται με ένα ή
 δύο «Π»;
 Ό μαθητής.— Κιτά τις προτά-
 σεις. "Αν βιάζομαι μέ, ένα, αν έγω και-
 ρό, με δύο.

ΣΟΒΑΡΟ ΠΑΙΔΙ

— Πές μου τί γνωρίζεις για
 τόν Ναπολέοντα;
 — Τίποτα...
 — Πώς; Τίποτα;
 — Έμένα κύριε καθηγητά δέν
 με νοιάζει τί κάνει ό ένας καί
 άλλος.

Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Οι αναγνώστες της «Εβδομάδος» θα αντιληφθούν από το φύλλον αυτό κάποια μεταβολή. Η μεταβολή αυτή, που γίνεται χωρίς... «σάλπιγγας και τυμπανοκρουσίες» είναι μία άρχη μόνον ουσιαστικής καλλιτερεύσεως του περιοδικού το όποιον μετά δεκαετή ζωήν εισέρχεται εις νέαν περιόδον.

Οι εκδόται της «Εβδομάδος» οι οποίοι είναι φυσικόν να αγαπούν ιδιαιτέρως το περιοδικόν αυτό από τας στήλας του οποίου προήλθαν όλοι σχεδόν οι σήμερον γνωστοί και φημισμένοι λογοτέχνη, νομίζουν ότι έχουν καθήκον απέναντι της ιστορίας του, να του δώσουν νέαν ζωήν.

Εξ άλλου την Διεύθυνσιν της «Εβδομάδος» αναλαμβάνει, εν συνεργασία μετά του αρχισυντάκτου της κ. Βάσου Σαμπά, ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας και διηγηματογράφος κ. Αλέκος Σακελλάριος. Ο κ. Σακελλάριος ενεφανίσθη διά πρώτην φοράν από των στήλων της «Εβδομάδος» πρό πενταετίας. Έσημειώσεν εν τώ μεταξύ αξιολόγους επιτυχίας εις τὸ θέατρον, τὸ διήγημα καὶ τὸ εὐθυμογράφημα, καὶ ἤδη ἡ «Εβδομάς» τοῦ ἐμπιστεύεται τὴν Διεύθυνσίν της.

Από τὸ φύλλον αὐτὸ ἐπανέρχονται τακτικῶς εἰς τὰς στήλας τῆς «Εβδομάδος» γνωστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ συγγραφῆται τῶν «παλαιῶν ἡμερῶν» ὁ κ. Ἀγγελος Δόξας καὶ ὁ κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδης. Ὁ ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ εἰς τὸ διήγημα τοῦ πρώτου καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ δευτέρου — εἰδικῶς γραφέντα διὰ τὴν «Εβδομάδα» — σελίδες ἐκλεκτές, ἀπὸ τῆς σπάνιες τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας.

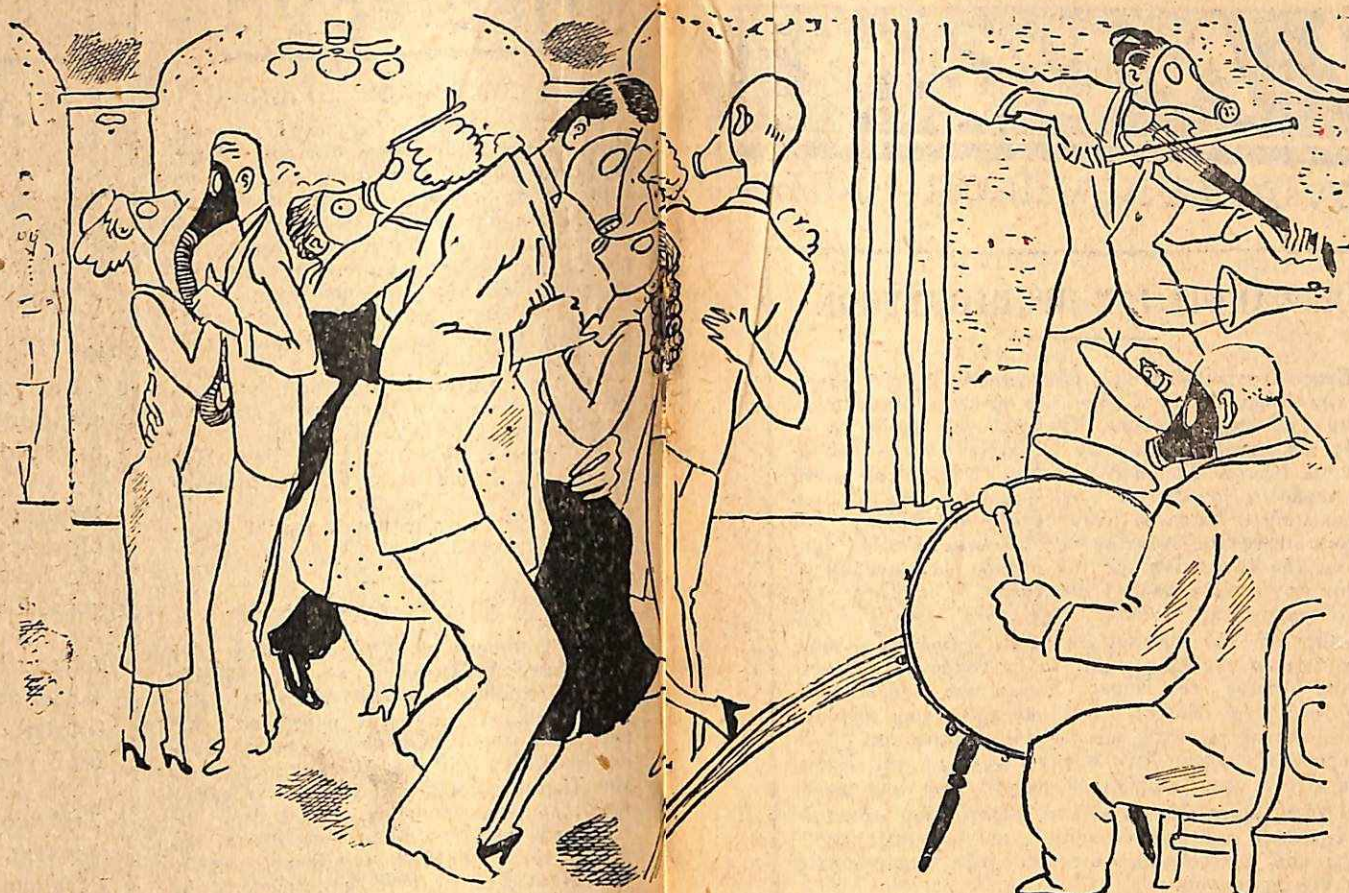
Από τὸ προσεχές φύλλον ἐγκαινιάζομεν νέας τακτικὰς σελίδας παρακολουθήσεως τῆς κινήσεως τῶν Σχολείων, τῶν Ὁδείων, τῶν Γενετιστηρίων, τῆς Ἑργαζομένης Γυναικός, Ἑπίσης εἰς τὸ προσεχές φύλλον θ' ἀναγγελλομένη μίαν ἐξαιρετικὴν πραγματικῶς ἐπιτυχίαν τῆς «Εβδομάδος».

Ὁ νέος περὶ Τύπου νόμος καταγύρῳσε μὲ σοβαρὰς διατάξεις τὸ δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα. Ὡς γὰρ κάθε Νεοέλληνας ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ κἀν ἐγίνετο δημοσιογράφος! Ἐπαινε καὶ μίαν ταυτότητα λαθροβίου φύλλου καὶ ἐνεφανίζετο εἰς τὰ θεατρικὰ παρασκήνια καὶ τὰ δημόσια μέρη μὲ ἀκαμπτὸν μέσση καὶ ὕφος κωμικῆς σπουδαιοφανείας.

— Ὁ κύριος;
— Δημοσιογράφος!

Τώρα πᾶνε αὐτά! Δημοσιογράφος, ποὺ δὲν εἶναι... δημοσιογράφος, δίδεται ἐπὶ ἀντιποίσει ἐπαγγέλματος καὶ ὁδηγεῖται μὲ πολλὰς τιμὰς εἰς τὸ φρέσκο. Δόξα τῷ Θεῷ!

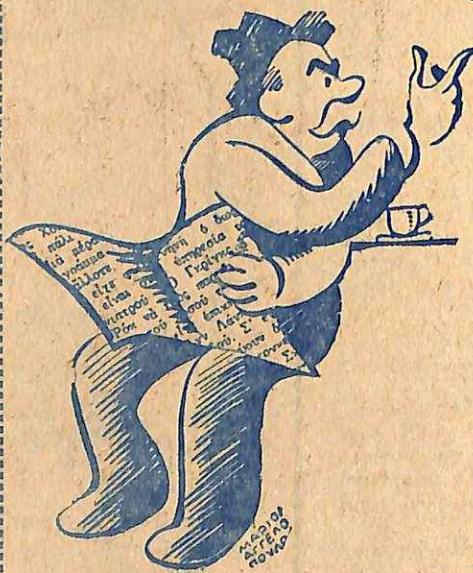
Ἐλήθη — διαβάζομεν — Ἀγγλος ὀργανωτῆς τοῦ ποδοσφαίρου! Μὲχρι σήμερον ἐγνωρίζαμεν ὅτι διὰ κάθε τέχνην εἶναι δυνατόν νὰ ἐχωμεν τὴν ἀνάγκη τῶν ξένων φώτων. Ἀλλὰ ἡ τέχνη τῆς... κλωτσιᾶς εἶναι ἐκτάκτως ἑλληνική! Τὸ ἑλληνικὸν «μπόξ» εἶναι ἡ κλωτσιά! Μὲ αὐτὴν λύονται ὅλαι αἱ μικροδιαφοραὶ τῶν Νεοελλήνων. Εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν βαθμίδα ἔρχεται... ἡ «μάχαιρα». Καὶ αὕτη πλέον δὲν ἔχει ἀνάγκη κανενὸς ξένου ὀργανωτοῦ. Μποροῦμε νὰ μάθομε νὰ κλωτσᾶμε... ἀγγλοπρεπῶς. Ἀλλὰ θὰ μοχαιρώνομε... ἑλληνοπρεπῶς. Ἐπ' αὐτοῦ δὲν δεχομένη συζήτησιν.

ΜΠΑΛ - ΜΑΣΕ ΣΤΗΝ... ΚΙΝΑΙ

(Πρωτότυπη γελοιογραφία τῆς «Εβδομάδος»)

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

— Τι τρέχει Ζαχαρία μου;
— Εὐχάριστα μαντάτα. Διαβάζω πῶς θὰ κάνουν ξανά τὰ κομιτάτα κ.' ἔτσι στὶς Πλάκας τὰ στεῖα θὰ ξαναζήσῃ πάλι. Τ' ὥραϊο κι' ἀλησμόνητο εἶναι καρναβάλι. Ὅλοι θὰ εὐθυμήσουμε καὶ τὰ γλεντήσουν πάντες. Θὰ τραγουδήσουμε ξανά καντάδες....
— Καλὲ ἄντες!

Πᾶν, οἱ καντάδες π' ἀκούες τὴ νύχτα στοὺς («Αἰρήδες»)
Τώρα ὑπάρχουνε «ντιζέξ» ὑπάρχουνε «ντιζέρηδες» ποὺ λέν ταγκὸ αἰμοχαρῆς ὀνήθως στὸ τριώδιον. Τραγουδῖα μὲ τραυματισμὸς μὲ γάζες καὶ... ἰώδιον «Σφάξε με» «θὰ σ' ἐκδικήσω» ἢ «θὰ σοὺ πιῶ τὸ αἷμα»
— Τὰ παραλές κυρ-Νεοκλή;
— Τί; Μήπως λέω ψέμμα.
«Ὅσα τραγουδῖα ἀκούσαμε ἀπὸ τῶν μεγαφώνων ἦτανε ὅλα αἱματηρά καὶ πλῆρη φόνων. Πάει ἡ καντάδα ἡ παλιά. Μὲ τις κιθάρες, τὰ βιολιά. Καὶ τὶς «ἀβόζες» τὶς φωνές τὸ γλυκὸ τους τεμπο. Εἶναι, βρέ Ζαχαρία μου, ἡ ὁρχή τῆς Βέμπο. Πού τὴν Ἀθήνα συγκινεῖ. Μὲ τὴ γοντρή τῆς τῆ φωνῆς.
— Μὰ τραγουδάει τοῦ λόγου τῆς ἡ... φτύνει πασατέμπο!

ΝΙΚΗΘΗΚΕ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ,

αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς καινούργιου βιβλίου τοῦ κ. Κ. Καλαντζῆ. Τὸ βιβλίο ρεκλαμάρεταί εἰς τὸ γνωστὸν περιοδικὸν τῆς οἰκογενείας Φωτιάδης μὲ βαθυστόχαστην γνώμην τοῦ κ. Χατζῆ (ποῖος εἶναι αὐτός;)

«Ὅποιος ἐγνώρισε τὸ προσωπικὸ δόγμα τοῦ κ. Καλαντζῆ διαβάζοντας τοὺς στίχους αὐτοῦς θὰ σταματήσῃ μπροστὰ σὲ σπαρακτικὰς κραυγὰς ἢ σὲ μαρτυρικὰς ἀγωνίες».

Αὐτὰ λέει ὁ κ. Χατζῆς (ποῖος εἶναι αὐτός;) γιὰ τὸ «Νικήθηκε ὁ Θάνατος» τοῦ συναδέλφου κ. Καλαντζῆ τοῦ οὐλοῦ ἡ μόνη ἀτυχία ἦταν ὅτι ἔδωκε ἐπ' αὐτοῦ τὴ γνώμην του καὶ ὁ κ. Χατζῆς (ποῖος εἶναι τέλος πάντων αὐτός;)

ἔνουμε διαβάσει βλακειῖες καὶ καὶ καὶ ἀλλὰ σὰν κι' αὐτὲς ποὺ δανειζόμεθα ἀπὸ τὸ γνωστὸν περιοδικὸν τοῦ γράψαι τὸν Πλάυτον. δὲν εἴχομε ξανασημαντήσῃ.

Ὁ στιχοῦργος — περὶ στίχου πρόκειται — ἀπὲρ θυνόμενος πρὸς τὸν ἥλιον λέει τὰ ἑξῆς:

Γιατί, πέσ' μου μ' ἐκείνη
τὴ στραβουοῦρα κάποτε, τὴν κρύα τὴ Σελήνη
μὰς βάζετε καταμεσίς κι' ἀργίζετε μιά πάλιν,
ποὺ τὸ καρπούζι πάντα σπᾷ στῆς Γῆς μας τὸ κεφάλι;
Ἄς εἶναι ὅμως, ὦ ἄστρον λαμπρόν, ποὺ πάντα
ἴσπ' τὰς νεφέλας
καμμιά φορά σὰν ξεαστεῖς ρίχνεις τὸ βάρεόν
Ἰσέλος!

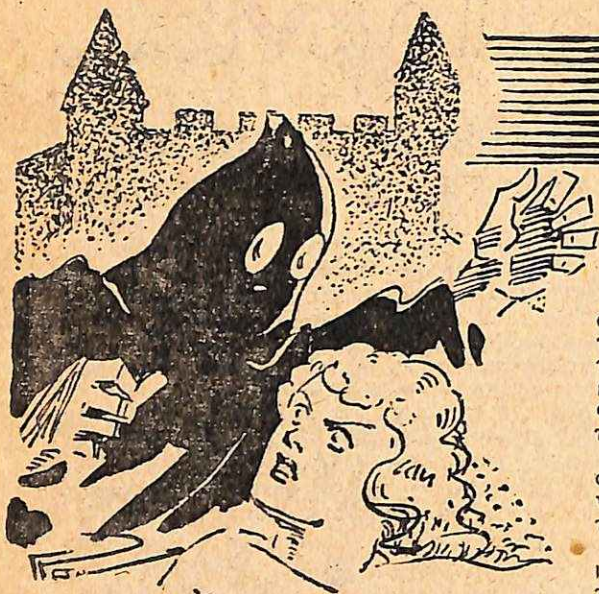
Κι' αὐτὸ λέγεται σατυρικὸς στίχος.
Ἔλα Χριστέ καὶ Παναγία!

Ἐνας περίεργος θεατρικὸς καινῶς συνέβη ἀπὸ τῶν στήλων τοῦ «Ἐθνικοῦ». Ὁ συγγραφέας τοῦ «Α—μπε—σέ—ντε» κ. Τίμος Μοραϊτίνης ἔδωσε συνέντευξιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπετίθετο δριμύτητα κατὰ τὸ θιάσου Κοταπούλη καὶ ἀπεκόλυπτεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ «Α—μπε—σέ—ντε» κατεβιάσθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Ρέξ» μολοῖντι εἶχε μέσση εἰσπραξίαν δραχ. 20.250. Καὶ τοῦτο ἔγινε λόγω τῶν κεδοσκοπικῶν διαθέσεων τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀντιθέτως ὁ κ. Γ. Χέλιος ἐπιχειρηματίας τοῦ «Ρέξ» ἐδημοσίευσεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐτόνιζεν ὅτι τὸ ἔργον ἀπέτυχε καὶ ὅτι μόνον συγγραφεὺς ἀποτυγχόνων ἔρνοι ἐτίθετο κατὰ τοῦ θιάσου. Εἰμεθα σύμφωνοι. Ἀλλὰ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἔχομεν μίαν ἀπορίαν: Ἄν τὰ ἔρνα ποὺ ἀποτυγχάνουν ἔχουν μέσση ἡμερησίαν εἰσπραξίαν 20.000 δραχ. τότε τὰ ἔρνα ποὺ ἐπιτυγχάνουν τί εἰσπραξίαν ἔχουν; Σαράντα χιλιάδες;

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ «Εβδομάδος» ἀπὸ τοῦ δέλου γίνεται λόγος εἰς σχετικὸν ἀρθρίδιον περὶ τῶν μεγάλων τζακιῶν καὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὄρου.

Καὶ μὰς πληροσορεῖ ὁ γράφων ὅτι «μεγάλα τζάκια» ἀπεκλήθησαν τὰ παλαιὰ ἀρχοντικά τῶν Ἀθηνῶν, γιὰτὶ εἶχαν πραγματικῶς μεγάλα τζάκια καὶ τὰ εἶχαν μονάχα αὐτά.

Ὁ χαρακτηρισμὸς, ὅμως, ἐξακολουθεῖ νὰ δίδεται ἀκόμη καὶ σήμερον, εἰς ἐποχὴν δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχουν πλέον τζάκια στὶς οἰκίας, οὔτε μεγάλα οὔτε μικρά. Προτείνομεν, λοιπόν, νὰ ἐκμοδερνισθῇ ὁ ὄρος. Δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ λέμε πιά «εἶνε ἀπὸ μεγάλο τζάκι» ἀλλὰ «ἀπὸ μεγάλο... καλοριφέρ!».

110N

Η πόρτα σ'έ λίγο άνοιξε. 'Ο κατάσκοπος την έικλεισε άθόρυβα πίσω του και έμεινε γιά λίγο άκίνητος.

Άκρα σιωπή βασιλευε στο σπίτι. 'Ο Γερμανός έβγαλε τότε ένα μικρό κλεφτοφάναρο και προχώρησε. Άνέβηκε μιά σκάλα και ύστερα από λίγο βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα. Κάτω από μιά πόρτα εξέφευγε λίγο φως.

— Κάποιος είναι μέσα... σκέφθηκε ο φόν Βατάιμ. "Άς δούμε.

Και πλησιάζοντας άθόρυβα κόλλησε το μάτι του στην κλειδαρότρυπα. Καί είδε όσα περιγράψαμε ήδη.

Χωρίς νά χάση καιρό ο Γερμανός άνοιξε άπότομα την πόρτα.

— 'Ο άλλος τ'ά έχασε.

— Σ'έ πάνω λοιπόν σ'ά πράσα, νεαρέ μου!... φώναξε ο Γερμανός.

— 'Ο άλλος τόν κύτταζε άποβλακωμένος.

— "Ελα, λοιπόν, μ'ην κάνης έτσι, είπε πάλι ο κατάσκοπος. Δέν πρόκειται νά σ'έ παραδώσω στην άστυνομία...

— Μά... μά... πώς μπήκατε εδω μέσα!... ψιθύρισε ο ύπνρής.

— Τί σ'έ νοιάζει; Πρόσεξε μονάχα στο μέλλον, έταν λαμβάνης γνώση της άλληλογραφίας του κυρίου σου, νά προφυλάγεις καλλίτερα...

— Ποιός είσθε λοιπόν;

— Σοϋ είπα: συνάδελφος! γέλασε ο φόν Βατάιμ. Θά συνεννοηθούμε, λοιπόν, θαυμάσια! "Ελα, τώρα δώσε μου αυτό το γράμμα.

Ο ύπνρής δέν τολμούσε νά άρνηθ'ή και έδωκε το γράμμα.

Ο βαρώνος έβγαλε τ'ά γάντια του, τ'ά άφησε επάνω σ' ένα τραπέζι και άνοιξε το γράμμα με προσοχή. 'Η κόλλα ήταν άκόμη ύγρη και δέν βρήκε καμιά δυσκολία σ' αυτό.

Ο Γερμανός διάβασε το περιεχόμενο.

— Χμ... Έκανε χαμογελώντας, δέν σοϋ λείει λοιπόν τίποτε αυτό;

— Μά την πίστη μου δ'χι!

— Είσαι λοιπόν βλάκας. Πρόκειται γιά ένα γράμμα συμβολικό. Μένει νά βρούμε την άληθινή του έννοια. Τό αναλαμβάνω αυτό έγώ.

Και ύστερα από μικρή σιωπή:

— "Ακούσε εδω νεαρέ μου, είναι μεγάλη ανάγκη νά με πληροφορήσης πόσο σ'έ πληρώνει. "Αν μου π'ης την

αλήθεια σοϋ ύπόσχομαι νά σ'έ πάρω στην ύπνρσία μου και νά σοϋ δώσω τ'ά διπλά...

Ξαφνικά ακούσθηκε το κουδούνι της έξωπόρτας.

— 'Ο κύριός μου! φώναξε τρομαγμένος ο κίτρινος ύπνρής. Γιά όνομα του ουρανού, κύριε, κρυφθήτε!...

Ο βαρώνος έρριξε ένα βλέμμα γύρω του κι' ύστερα έτρεξε και κρύφθηκε πίσω από την κουρτίνα ενός παραθύρου. Τό μέρος εκείνο ήταν τόσο μιά καλή κρυψώνα, όσο και ένα περίφημο παρατηρητήριο. Μ'ην βία, όμως, πού έτρεξε πρός πρός το παράθυρο, ο φόν Βατάιμ είχε ξεχάσει τ'ά γάντια του επάνω στο τραπέζι.

Σ'έ λίγο έμπαινε ο Γκράχαμ.

Τυχαίως το μάτι του έπεσε σ'ά γάντια. "Ο νέος σ'άθηκε άμέσως επί τόπου. Τ'ά είχε γνωρίσει άμέσως. Μήπως δέν τ'ά είχε δ'η πρό όλίγης μόλις ώρας σ'ά χέρια του φόν Βατάιμ; "Ωστε ο βαρώνος είχε έλθει σπίτι του! "Ισως, μάλιστα, νά ήταν άκόμη εδω... "Εκανε όμως τόν άτάραχο και στρεφόμενος πρός τόν ύπνρτή του είπε άδιάφορα:

— Μ'έ ζήτησε, μήπως, κανείς;

— "Οχι κύριε;

— Γράμματα ύπνρζουν;

— Αυτό μονάχα...

Παίονοντας το φάκελλο σ'ά χέρια του ο Γκράχαμ, έκαμε μιά άκόμη διαπίστωση. Τό γράμμα εκείνο είχε παραβιασθ'ή. 'Η κόλλα του ήταν άκόμη ύγρη!...

— "Αλλά και πάλι δέν φανέρωσε τίποτε.

— Έβγαλε μόνο από την τσέπη του το μικρό κόκκινο καρνέ και τό συμβουλεύθηκε.

Και ίδου τί διάβασε με την βοήθειάν του ο Χάρβεϋ:

«Κύριε Χάρβεϋ Γκράχαμ,

»Μέχρι πλήρους έκτελέσεως συμβολαίου Αρμόνδου δ'ε Καρκεζέκ, έπι βλέπετε προσεκτικώς τόν φόν Βατάιμ, είναι κατάσκοπος έκ τών έπικινδυνδεστέρων».

'Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας μυστηριώδης και άδυσώπητος έχθρος κυνηγά την Νόρα Γώλτον, κόρη του μεγάλου όπλοδημηγάνου Γουίνθωρπ Γώλτον. 'Ο άγνωστος αυτός, ο όποιος κυκλοφορεί μέσα στον Κόκκινο Πύργο πού έχουν οι Γώλτον έξω από την Νέα 'Υόρκη και κοντά σ'ά τεράστια έργοστάσια των, φορώντας ένα ντόμινο με κουκούλα, δολοφονεί τόν πατέρα της Νόρας και κατόπι στρέφεται εναντίον της θέλοντας με κάθε τρόπο νά την εξαφανίση, με τόν σκοπό νά περιέλθ'η σ' αυτόν τόν όποιον θεωρεί άδικημένο, ή κυριότης και διαχείρισις της μεγάλης περιουσίας τών Γώλτον.

Εκτός από τόν μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο, διεκδικηται και συγκυρίαρχοι γιά τό εργοστάσιο εμφανίζονται ο θετός της Νόρας, Έρζα, και οι εξαδελφοί της Νοεμ'ή και Χάινες. Καί οι τρεις των προσπαθούν καθένας χωριστά και γιά τόν εαυτόν του νά επιτύχουν την περιπόθητη συγκυριαρχία με την Νόρα, ή και την ολοκληρωτική έκ μέρους των κυριαρχία. 'Η Νόρα, όμως, δέν έννοει νά παραχωρήση σ'ε κανένα την θέση πού έχει ως άμεσος και φυσικός κληρονόμος του πατέρα της, ούτε και την συγκυριαρχία πού της προτείνουν.

Στην έπιμονή της αυτή δέν την κλονίζουν οι άλλες πάλληλες άπόπειρες κατά της ζωής της, έκ μέρους του άνθρώπου με την κουκούλα. Στο καφάλαιο αυτό έχει πολύτιμο προστάτη και σύντροφο τόν χημικό του εργοστασίου, Χάρβεϋ Γκράχαμ, ένα νέο πού την αγαπά μυστικά και πού κι' αυτή τόν συμπαθεί ιδιαιτέρως. Οι τρεις άλλοι συγκληρονόμοι άνησυχούν με την παρουσία αυτή του Γκράχαμ, και προσπαθούν με κάθε τρόπο νά τόν θέσουν έκ ποδών. Σ' όλες όμως τις άπόπειρές των νά τόν έκθέσουν σ'ά μάτια της νέας, παρουσιάζοντάς τον άκίνητο και ως συνένοχο του ανθρώπου με την κουκούλα, άποτυγχάνουν. Τελευταίως, προσεταιρίζονται κάποιον Γερμανό πράκτορα, τόν δαρώνο φόν Βατάιμ, πού προσπαθεί νά αγοράση ένα νέο μυδραλλιοβόλο τού οίκου Γώλτον. Βρισκόμαστε στον Παγκόσμιο πόλεμο και τό όπλο αυτό θά είναι πολύτιμο γιά την Γερμανία. 'Ο φόν Βατάιμ, ύποπτεύεται τόν Γκράχαμ και κατά ένα άλλον τρόπο: ότι είναι πράκτορ τών έχθρών της Γερμανίας. Πηγαίνει λοιπόν κατά την άπουσία του Γκράχαμ στο σπίτι του με την άπόφαση νά εξαχνίση τό μυστήριο πού περιέβαλε τόν νεαρό χημικό. Φθάνοντας μπροστά στην πόρτα του θνάζει ένα δέμα με κλειδιά, διαλέγει ένα και τό χώνει στην κλειδαριά.

Ξανάβλε το καρνέ στην τσέπη του μαζί με τό γράμμα και γυρνώντας πρός τόν ύπνρτή του:

— 'Ετοιμάσε μου άμέσως τό σμόκιν, διάταξε, θά πάω άπόψε στο «Μετροπόλιταν»...

Ο άλλος, όμως, έγινε κατάχλωμος, ένω ψυχρός ιδρώς φάνηκε στο μέτωπό του.

Είχε άντιληφθ'ή και αυτός τ'ά γάντια του βαρώνου. Άμέσως πήρε την άπόφασί του.

Φεύγοντας γιά νά έκτελέση την διαταγή, πλησίασε τό τραπέζι όπου θωχωνόταν, πήρε τ'ά γάντια με τρόπο και τό έβαλε στην τσέπη του.

Ο Χάρβεϋ όμως τόν είχε ιδ'η με την άκρη του ματιού του, αλλά δέν είπε τίποτε. «Όλοι λοιπόν με κατασκοπεύουν» σκέφθηκε.

Τ'Ο ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

-ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ ΣΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΪ

Σ'έ λίγο ο θαλαμηπόλος του επέστρεψε:

— Τό σμόκιν του κυρίου είναι έτοιμο, είπε.

Ο Γκράχαμ έτοιμάσθηκε νά β'η, αλλά κατόπιν σάν νά θυμήθηκε κάτι, ξανάβγαλε τό κόκκινο καρνέ από την τσέπη του και χάραξε λίγες γραμμές. 'Εκείνη άκριβώς την στιγμή ακούσθηκε τό τηλέφωνο. Ο Χάρβεϋ άφ'ηκε τό καρνέ επάνω στο τραπέζι και πήγε στο άκουστικό. Φαίνεται δέ ότι ή συνομιλία πού είχε ο χημικός με τό πρόσωπο πού του είχε τηλεφωνήσει ήταν πολύ ενδιαφέρουσα γιάτί κράτησε αρκετά και όταν τελείωσε, ο Γκράχαμ, άφ'ηκε άφηρημένος τό άκουστικό και β'ηκε έξω, ξεχνώντας επάνω στο τραπέζι τό μυστηριώδες καρνέ.

Μετά πέντε λεπτά ήταν ντυμένος. Π'ηρε από τό συρτάρι του γραφείου του τό περιστρόφο του, τό έβαλε στην τσέπη του και άφ'η άσύστησε στον ύπνρτή του νά μ'ην άνοιξη σ'ε κανέναν κατά την άπουσίαν του, β'ηκε.

Όταν ο Γκράχαμ έφυγε ο ύπνρής έτρεξε πρός τόν φόν Βατάιμ και πετώντας του τ'ά γάντια του του είπε:

— Φύγετε! Καταλαβαίνετε τί θά γινότανε, αν σ'ας έπαρνε μυρωδιά...

Ο φόν Βατάιμ, όμως, του είπε άποφασιστικά:

— Δέν φεύγω προτού ξεετάσω τό μικρό εκείνο κόκκινο καρνέ πού ξεγασε φεύγοντας ο κύριός σου στο τραπέζι.

— "Οχι! "Οχι! Έκαμε θυμωμένος ο ύπνρής. Αυτό π'εί πολύ. 'Εργασθήτε γιά λογαριασμό σας, αν θέλετε, εγώ όμως δέν άνακατεύομαι σ'ε τίποτε. Καί... σ'ας παρακαλώ νά φύγετε, νά φύγετε τό γρηγορότερο μάλιστα, άλλ'οιώς φανάζω την άστυνομία!...

Ο κατάσκοπος χαμογέλασε και πλησιάζοντας τόν νέο, του είπε χτυπώντας τον στην πλάτη:

— "Ελα, δ'χι. Μ'ην κάνεις τώρα τόν άγριο!... Θά προδίδούσαν και συ αν προδίνες έμένα!... "Αφησε λοιπόν τώρσι τις ιστορίες κατά μέρος και άφησε με νά δω τό καρνέ αυτό!

Ο ύπνρής όμως δέν έννοούσε νά ακούση τίποτε. Στάθηκε άνάμεσα στον κατάσκοπο και στο τραπέζι γιά νά τόν έμποδίσ'η νά πάρη τό καρνέ. Ο φόν Βατάιμ πήγε τότε νά τόν σπρώξ'η αλλά ο άλλος ήταν γερό παιδί. "Ηταν έτοιμοι όπωσδήποτε νά τσακωθούν, όταν ακούσθηκε τό κουδούνι του τηλεφώνου.

Ο νεαρός ύπνρής έσπευσε στο άκουστικό.

Ο φόν Βατάιμ, θέλησε νά έπωφεληθ'ή γιά νά πλησιάση τό τραπέζι με τό καρνέ. Ο ύπνρής όμως δέν ήταν διατεθειμένος νά τόν άφήρη νά κάμ'η αυτό πού ήθελε. Ταχύς σάν άστραπή β'γάξε από την τσέπη του ένα μικρό πιστόλι και έτοιμάζεται νά πυροβολήση κατά του Γερμανού. Άλλ, αυτός τόν βλέπει μέσα από τόν καθρέπτη και ταχύτερος άκόμη, β'γάξε και αυτός τό πιστόλι του στρέφεται και πυροβολεί 'Η σφαίρα β'ηκε τόν

νεαρό ύπνρτή κατάστηθα και τόν έκύλισε κάτω.

Από τό άλλο άκρο του σύρματος ή Νόρα — γιάτί αυτή είχε τηλεφωνήσει στον Γκράχαμ — είχε ακούσει τόν πυροβολισμό και έμεινε σάν κεραυνόπληκτη. Δέν είχε προφθάσει νά ακούση την φωνή του συνομιλητού της και δέν ήξερε ποιός ήταν στο άκουστικό και τί είχε συμβεί.

— Αρχισε λοιπόν νά φωνάζ'η:

— 'Εμπρός! 'Εμπρός! 'Αλλό...

Ποιός είναι αυτός;

Καμιά, όμως, άπάντησις.

Η άγωνία της Νόρας ήταν άπερίγραπτη. Δέν ήξερε τί νά υποθέσ'η. 'Εκείνη την ώρα ώρμησε μέσα στο δωμάτιο ή καμαριέρα της Τζέννυ φωνάζοντας:

— Κυρία! Κυρία!... Όλες ο τουαλέττες σας είναι κομμάτια μέσα στην ντουλάπα...

Η Νόρα κρέμασε τό άκουστικό και χωρίς νά ζητήση καμιά εξήγηση γ' αυτό πού είχε ακούσει, είπε της καμαριέρας της:

— Τζέννυ, γρήγορα τό αυτοκίνητο!...

— "Υστερ' από λίγο έτρεχε όλοταχώς πρός την Νέα 'Υόρκη.

Εν τω μεταξύ, ο φόν Βατάιμ, άδιανοώντας γιά τόν άτυχο ύπνρτή πού ήταν έσπλωμένος κάτω, μέσα σ'ε λίμνη αίματος, ώρμησε πρός τό τραπέζι όπου ύπ'ηχε τό κόκκινο καρνέ, τό πήρε σ'ά χέρια του και άρχισε νά τό φυλλομετρώ. Τ'ά χέρια του έτρεμαν και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή άγωνία.

Σ'έ λίγο, όμως, κραυγή λύσεως ξεφυγε μέσα από τό δόντια του.

Στην πρώτη σελίδα του καρνέ είχε διαβάσει τις λίγες αυτές γραμμές:

«'Εξακολουθήστε την δουλειά σας, άναπαύτε μου βαρώνε. Σ'ας ζητώ δέ συγγνώμη, πού δέν μπορώ νά σας βοηθήσω σ' αυτό. Είμαι όμως ύποχρεωμένος νά πάω στο θέατρο απόψε και θά ήμουν άσυγχώρητος αν σ'ας ύποχρέωνα μιά ώρα νά με περιμένετε!...»

— "Ωστε ο χημικός είχε άφήσει θέ-

λοντας τό σημειωματάριό του επάνω στο τραπέζι. Μόνον πού δέν ήταν τό καρνέ με τις πολύτιμες σημειώσεις, αλλά ένα άλλο όμοιο του, πού είχε πάντα μαζί του.

Ο φόν Βατάιμ πέταξε κάτω τό καρνέ με πείσμα αλλά ο έκνευρισμός του δέν κράτησε πολύ. Συνήλθε σχεδόν, άμέσως και έψιθύρισε:

«'Επί τέλους, στο διάβολο αυτό τό παλιοκαρνέ. Τό ευτύχημα είναι ότι ξεφορτώθηκε τό παλιόπανδο αυτό και τώρα θά άσχοληθώ άνενόηλτος με μιά μικρή έρευνα. Δέν θά χάσω την βραδείά μου...»

Και πηγαίνοντας πρός την πόρτα:

— "Ας άρχίσουμε από την κρεββατοκάμαρα. ποόσθεσε.

—

Ε'.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΤΩΜΑΤΑ

Την ώρα πού τό αυτοκίνητο της μ'ε Γώλτον διευθύνετο όλοταχώς στο σπίτι του Γκράχαμ, αυτός πήγαινε στον πύργο γιά νά συναντήση την νέα. Στο δρόμο τ'ά δυο αυτοκίνητα διασταυρώθηκαν, χωρίς όμως ή Νόρα νά άντιληφθ'ή μέσα στην ταραχή της τόν νέον. Ο Γκράχαμ έν τούτοις την είδε.

— Έσκυψε άμέσως πρός τόν σωφέρ και διάταξε:

— Γρήγορα πίσω! 'Θ' άκολουθήσης αυτό τό αυτοκίνητο.

Και έξανατέφτοντας στο κάθισμά του, σκέφθηκε:

«Πού νά πηγαίν'η, άραγε, ή μ'ε Γώλτον;»

Η Νόρα έφθανε σ'έ λίγο μπρός στο σπίτι του χημικού, κατέβηκε και έτρεξε πρός την πόρτα. "Ηταν μισάνοικτη.

Η Νόρα έσπρωξε και μπήκε μέσα. Διευθύνθηκε κατ' ευθείαν στο σαλόνι. Στο κατώφλι όμως έμεινε σάν κεραυνόπληκτη. Είχε ιδ'η τό άψυχο σώμα του ύπνρτή, με τό ρεβόλβερ στο χέρι.

— Χάρβεϋ! φώναξε γεμάτη φρίκη. Καμιά όμως άπάντησις.

— 'Εξάλλη, τότε, από τόν φόβο και την άγωνία έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο, πού ήταν ή κρεββατοκάμαρα του χημικού. Άλλά άλλο ρεκικαστικό θέαμα την περίμενε εκεί: λίγο π'έρα από την πόρτα ένα δεύτερο πτώμα ήταν έσπλωμένο μπρούμυτα. 'Η νέα άνηλθόρισε, κοτάληκτη σ' αυτό τόν βασάνο φόν Βατάιμ.

Ποιός λοιπόν είχε σκοτώσει τ'ά δυο αυτά πρόσωπα;

— Αν ή Νόρα μπορούσε νά βρισκότανε λίγη ώρα προτίτερα στο σπίτι του χημικού θάβλεπε νά εμφανίζεται εξαφνικά ο άνθρωπος με την κουκούλα.

Η πάλι δέν ύπ'ηρε μακρά.

Τό κάκου ο κατάσκοπος προσπάθησε νά άμυνθ'ή.

— Ένας πυροβολισμός ακούσθηκε, εξαφνικά και μιά σφαίρα μπρούμυτα έάπλωνε σ'έ λίγο κάτω τόν Γερμανό πράκτορα.

— "Υστερ' απ' αυτό ο άνθρωπος με

την κουκούλα έσπευδε νά εξαφανισθῇ.

Ἡ Νόρα κύτταξε μέ τά μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν φρίκη καὶ τὸν τρόμο. Τὸ μυαλό της εἶχε σταματήσει καὶ τὰ μέλη της εἶχαν παρалуσει.

Στὴν κατάσταση αὐτὴ τῆς ἀποχαλῶσεως πού βρισκότανε, δὲν ἀντελήφθη ὅτι κάποιος τὴν πλησίαζε ἀπὸ πίσω.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μέ τὴν κουκούλα!

Ξαφνικά, ὅμως, σάν νά τὴν εἶχε ἀπρῶξε τὸ ὑποσυνειδητό της, γύρισε ἀπὸτομα τὸ κεφάλι πίσω καὶ εἶδε τὸν φοβερό διώκτη της.

Ἐβγαλε μιά κραυγὴ φρίκης καὶ ἄρχισε νά τρέχει σάν τρελλὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ διαμερίσματος, φωνάζοντας, «Χάρβεϊ! βοήθεια...»

Ὁ ἄνθρωπος μέ τὴν κουκούλα τὴν κατεδίωξε. Ἡ Νόρα τρέχοντας, ἔφθασε στὸ ἐργαστήριό τοῦ χημικοῦ ὅπου καὶ κλειδώθηκε.

Ὁ μυστηριώδης ὅμως κακοῦργος, μέ μιά σπρωξιά, παραβίασε τὴν κλειδαριά καὶ μπῆκε μέσα. Ὁρμησε ἐπάνω στὴν νέα. Τὴν εἶχε κιόλας ἀγκαλιάσει περιβάλλοντάς της μέ τὰ χυλὸβδὶνα δάχτυλά του τὸν λαϊκὸ της, ὁπότε ξαφνικά κάποιος βρέθηκε σκαοφαλωμένος σάν αἴλουρος στοὺς ὤμους του.

Ἦταν ὁ Χάρβεϊ. Εἶχε παρακολουθεῖ, ὅπως εἴπαμε τὴν νύκτα καὶ ἔφθανε σὲ λίγο ἑοπίσω της σπιτί του.

Ἐφθανε ἀκριβῶς στὴν ὥρα.

Ὁ ἄνθρωπος μέ τὴν κουκούλα ἀφῆκε τότε τὴν νέα καὶ στράφηκε πρὸς τὸν ἄνθρωπο πού τοῦ ἔσφιγγε τώρα, μέ δύναμη τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του, σ' ἓνα φοβερό ἀγκάλιασμα. Μ' ἓνα δυνατὸ τίνισμα τῶν ροιμαλέων ὤμων του, πέταξε κάτω τὸν Χάρβεϊ. Αὐτὸς ὅμως, φρόντισε, πέφτοντας νά μὴν τὸν ἀφήσῃ. Ἔτσι, βρέθηκαν καὶ οἱ δύο ἀγκαλιασμένοι πάνω στὸ χαλί.

— Πάρτε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη μου, δεσποινίς! φώναξε ὁ Χάρβεϊ τῆς νέας.

Ὁ ἄνθρωπος μέ τὴν κουκούλα, μπρὸς στὸν κίνδυνο πού διέτρεχε, διπλασίασε τὴν προσπάθειά του καὶ δίνοντας μιά δυνατὴ γροθιά κατὰ πρόσωπο στὸν Χάρβεϊ, τὸν ἀνάγκασε νά τὸν ἀφήσῃ. Κατόπιν ὠρθώθηκε μ' ἓνα πηδήμα, ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίξε καὶ χωρὶς νά διστάσῃ, πήδησε ἔξω.

Ὁ Γκράχαμ καὶ ἡ Νόρα ἔτρεξαν ἀπὸ πίσω του, ἀλλὰ δὲν πρόφθασαν παρὰ μόνον νά τὸν ἰδοὺν ἑξαφανιζόμενον στὴ γωνία τῆς λεωφόρου.

Τὸ μικρὸ ὄψος τοῦ παραθύρου εἶχε σώσει καὶ τὴν φορὰ αὐτὴν τὸν κακοῦργο.

Ἀποκαρδιωμένοι οἱ δύο νέοι ἐπέστρεψαν στὸ δωμάτιο. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Γκράχαμ ἦταν νά τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὴν ἀστυνομία.

Σὲ λίγο κατέφθσαν δύο ἀστυνομικά αὐτοκίνητα. Καὶ ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχίζαν τὴν ἑρεύνηση, ὁ Γκράχαμ πήρε κατὰ μέρος τὴν Νόρα καὶ τῆς ἔδινε ὅλες τὶς ἐξηγήσεις πού ἦσαν ἀπαραίτητες γιὰ νά καταλάβῃ τί συνέβαινε.

— Πάρ' ὅλα αὐτὰ συμπεράνε ἡ νέα, ἑξακολουθεῖ πάνταν νά ἀννοοῦμε ποιοὺς εἶναι ὁ φοβερός αὐτὸς ἄνθρωπος....

— Πραγματικά... ἐξηθύρισε ὁ Χάρβεϊ.

Ξαφνικά ὅμως εἶπε χτυπώντας τὸ μέτωπό του:

— Ἀκοῦστε, δεσποινίς, νομίζω ὅτι πρέπει νά τηλεφωνήσετε ἀμέσως στὸν

Ἡ ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

πύργο καὶ ἦσαν καθισμένοι ὁ ἓνας σὰς καὶ ὁ Χάινες εἶναι ἐκεῖ. Ἄν εἶναι, ὅλα πηγαίνουν καλά, ἂν ὄχι.... Ἡ Νόρα τὸν ἱτύταξε μέ ἀπορίανι — Τί θέλετε νά πῇτε Χάρβεϊ! — Θὰ δῆτε....

ΣΤ'.

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Ἦταν ὁ Χάρβεϊ ἀπὸ μιά ὥρα, ὁ Χάρβεϊ καὶ ἡ Νόρα εἶχαν ἐπιστρέψει στὸν πύργο καὶ ἦσαν καθισμένοι ὁ ἓνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, σιωπηλοί.

Οἱ ἴδιες σκέψεις βασάνιζαν καὶ τοὺς δύο.

Ὁ Τζὼν εἶχε ἀπαντήσῃ ἀπὸ τὸν πύργο τῆς κυρίας του:

— Ὁ κ. Ἐρζά καὶ ὁ κ. Χάινες ἐφυγαν πρὸ ἀρκετῆς ὥρας μέ αὐτοκίνητο καὶ δὲν ξαναγύρισαν ἀκόμη.

Τί συμπεράσμα ἔπρεπε νά βγάλουν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή αὐτή;

Νάταν ἄραγε ὁ ἓνα ἀπ' αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος μέ τὴν κουκούλα;

— Χάρβεϊ! φώναξε ξαφνικά ἡ νέα.

Δὲν πρόφθασε, ὅμως, νά συνεχίσῃ γιὰτὴν ἴδια στιγμή ἀκούσθηκε τὸ τηλεφῶνο.

Ἡ Νόρα σηκώθηκε, ἄρπαξε τὸ ἀκουστικό:

— Ἀλλο! ἔκαμε ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο μιά τραχειὰ φωνή. Εἰσαθε σείς, Νόρα! Μοῦ ξεφύγατε καὶ πάλι, ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι πὼς αὐτὴ εἶναι ὀριστικῶς ἡ τελευταία φορὰ!...

Ἡ Νόρα ἔγινε κατάχλωμη.

Ὁ Χάρβεϊ βλέποντάς τὴν ἔτσι, σηκώθηκε καὶ ἔτρεξε κοντά της:

— Τί ἔχετε, δεσποινίς; φώναξε.

Ἡ νέα, ὅμως, ἔμεινε ἀφωνή, μέ τὸ ἀκουστικό στὸ χέρι. Ὁ Γκράχαμ τότε πήρε τὸ ἀκουστικό καὶ φώναζε:

— Ἀλλο! Ποιὸς εἶναι αὐτοῦ;

Ἐνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος:

— Δὲν με γνωρίζετε κ. Γκράχαμ, εἶπε ὁ μυστηριώδης συνομιλητὴς γιὰτὴν ἀκούτε πρῶτὴ φορὰ τὴν φωνή μου. Λοιπὸν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος πού βρισκεσθε καὶ πού θὰ βρισκεσθε πάντα μπροστά σας, ἐνῶς ἐξακολουθεῖτε νά τοῦ δημιουργήτε ἱστορίες. Σὰς προειδοποιῶ, ὅμως, ὅτι τὰ ψέμματα πὰ τέλειώσαν μετὰξὺ μας, καὶ ὅτι οἱ μέρες σας εἶναι μετρημένες!...

Ὁ Χάρβεϊ, ὅμως, δὲν συνεκινήθη διόλου:

— Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσαι, ἀπῆλθες, οἱ ἀπειλές σου δὲν με τρομάζουν διόλου. Θὰ λογαριασθῶμε σύντομα οἱ δύο μας καὶ τότε θὰ ἴδῃς ἂν σὲ φοβοῦμαι. Πάντως μπορεῖς ἐν τῷ μεταξύ ν' ἀφήσῃς ἡσυχία τὴν διδα Γῶλτον, γιὰτὴν δὲν σὲ τιμᾷ, ὡς ἄνδρα, νά τὰ βάζῃς ἔτσι ὑποῦλα μέ μιά γυναῖκα.

Καὶ χωρὶς νά περιμένῃ ἀπάντησιν, ὁ Χάρβεϊ, ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό καὶ γυρνώντας πρὸς τὴν νέα:

— Μὴν ταράζεσθε δεσποινίς. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ ἀγρυπνῶ πάνταν γιὰ σὰς. Σὰς παρακαλῶ, ὅμως, πολὺ νά

Καὶ χωρὶς νά περιμένῃ ἀπάντησιν, ὁ Χάρβεϊ, ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό καὶ γυρνώντας πρὸς τὴν νέα:

— Μὴν ταράζεσθε δεσποινίς. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ ἀγρυπνῶ πάνταν γιὰ σὰς. Σὰς παρακαλῶ, ὅμως, πολὺ νά

Καὶ χωρὶς νά περιμένῃ ἀπάντησιν, ὁ Χάρβεϊ, ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό καὶ γυρνώντας πρὸς τὴν νέα:

— Μὴν ταράζεσθε δεσποινίς. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ ἀγρυπνῶ πάνταν γιὰ σὰς. Σὰς παρακαλῶ, ὅμως, πολὺ νά

Καὶ χωρὶς νά περιμένῃ ἀπάντησιν, ὁ Χάρβεϊ, ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό καὶ γυρνώντας πρὸς τὴν νέα:

— Μὴν ταράζεσθε δεσποινίς. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ ἀγρυπνῶ πάνταν γιὰ σὰς. Σὰς παρακαλῶ, ὅμως, πολὺ νά

Καὶ χωρὶς νά περιμένῃ ἀπάντησιν, ὁ Χάρβεϊ, ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό καὶ γυρνώντας πρὸς τὴν νέα:

— Μὴν ταράζεσθε δεσποινίς. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ ἀγρυπνῶ πάνταν γιὰ σὰς. Σὰς παρακαλῶ, ὅμως, πολὺ νά

προσεχετε τώρα περισσότερες.

— Μὰ ποίος, λοιπὸν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Ἡ φωνή του δὲν μοῦ φάνηκε καὶ τόσο ἀγνωστὴ, δὲν μπορῶ, ἐν τούτοις νά βρῶ ποίος εἶναι.

— Καὶ σὲ μένα ἡ φωνή αὐτὴ δὲν φάνηκε τόσο ἀγνωστὴ, ἔκαμε ὁ Γκράχαμ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ νά θυμηθῶ πού τὴν ἔχω ἀκούσει.

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψη:

— Εἶναι παράδοξο... πολὺ παράδοξο....

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ὁ Τζὼν:

— Ὁ κ. ντὲ Καργκεζέκ, εἶπε, ἐπιθυμῶ νά συναντήσῃ τὴν δεσποινίδα.

Ἐκπληκτὴ ἡ Νόρα γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐπίσκεψιν, ρώτησε τὸν Χάρβεϊ μέ τὸ βλέμμα.

Ὁ νέος τῆς ἔνευσε νά τὸν δεχθῇ.

— Φέρε τὸν κύριο ἐδῶ, Τζὼν, ἔκαμε ἡ Νόρα στρεφόμενη πρὸς τὸν ὑπηρέτη.

Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς μπῆκε.

— Μὲ συγχωρεῖτε δεσποινίς, εἶπε, κάνοντας μιά βαθεῖα υπόκλιση, ἀλλὰ ἔπρεπε νά σας δῶ, ἔστω καὶ τὴν ἀκατάλληλη αὐτὴ ὥρα. Ἐμαθα γιὰ τὸν θάνατο τοῦ βαρὼνου φὸν Βατάιμ καὶ ἐφόσον δὲν ὑπάρχει πιά κα- νένας ἄλλος πού νά ζητᾷ τὸ μυδραλλιοβόλο σας, ἦλθα γιὰ νά κλείσωμε, ἂν θέλετε, ὀριστικῶς τὴν συμφωνία μαζί....

— Εὐχαρίστως κ. Γαρχε, ἔκαμε ἡ μὲς Γῶλτον. Θὰ τηλεφωνήσω στὸ ἐργοστάσιο νά ἐτοιμασθοῦν ὅλα γιὰ τὴν τελεωτική δοκιμή. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κ. Γκράχαμ, θὰ ἔχη τὴν καλὴ σὺνιν νά σας ἐξηγήσῃ τὸ μηχανισμό.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ νέα, διευθύνθηκε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο, τὸ ἀνοίξε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὴν μικρογραφία τοῦ μυδραλλιοβόλου.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ θεὸς Ἐρζά.

Εἶχε τὸ ἓνα χέρι του δεμένο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀντελήφθη ἀμέσως ἡ Νόρα.

Μιά φρικτὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς νέας καὶ κύτταξε τὸ θεῖο της μέ τρόπο.

Ἐκείνος ἀντελήφθη τὸ βλέμμα της καὶ χωρὶς νά χάσῃ τὴν ψυχραιμία του:

— Κυττάζεις τὸ δεμένο χέρι μου, ἀντιφύλα μου; Εἶναι πάλι αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος ὁ ρευματισμός μου. Γερνοῦμε, παιδάκι μου, γερνοῦμε κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ δυσάρεστο!...

Πραγματικά — καὶ τῷδε αὐτὸ ἡ Νόρα — ὁ θεὸς Ἐρζά ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμούς. Νάταν, ὅμως, αὐτοί, τώρα;

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γαρχος ντὲ Καργκεζέκ, ἀκούε μέ προσοχὴ τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Γκράχαμ, χειριζόμενος ἐκ παραλλήλου καὶ τὸ νέο ὕψλο.

— Εἶναι τέλειο, εἶπε στὸ τέλος....

Ἐκείνη τὴν ὥρα μπῆκε στὸ γραφεῖο καὶ ὁ Χάινες.

Ὁ Γαρχος στράφηκε καὶ στοὺς δύο καὶ εἶπε:

— Ἐλπίζω, κύριοι, νά συγκατατεθῇτε νά παραστήτε καὶ σεῖς στὶς ἀρριανές δοκιμές τοῦ μυδραλλιοβόλου.

Ὁ θεὸς Ἐρζά ὅμως ἀπήντησε μέ ὕψος ψυχρό, ἀφοῦ πρῶτα ἀντήλλαξε βλέμμα συνεννοήσεως μέ τὸν ἀνελψό του.

— Λυπόμαστε πολὺ κ. Γαρχε, ἀλλὰ νομίζουμε ὅτι δὲν ἔχουμε καμιά δουλειὰ σὲ πράξεις καὶ ἐνέργειες γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν συμφωνοῦμε κι' ἐμεῖς.

Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο!

Ἡ ἐπιστῆμη ἐκλαϊκευμένη

Τὸ μυστήριον τοῦ ὑποσυνειδήτου

Τὰ μέντιουμ, μ' ὅλη τὴν ἄγρια πολεμικὴ τῆς ἐπιστήμης ἐπιστήμης, ἀπεδείχθη σήμερὰ ὅτι εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας καὶ σοβαρῆς προσοχῆς. Καὶ τοῦτο, χάρις στὰ πειράματα τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων. Μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς μικροῦ τραπέζιου, τοῦ ὁποῖου τὰ πόδια βρίσκονται εἰς ἐπαφὴν μὲ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, ὁ Κοῦντερ καὶ ὁ Γιούρεβιτς κατέδειξαν ὅτι τὸ φαινόμενο τῶν ἱπταμένων τραπέζιων, ὑπάρχει, ἀρκεῖ νά βρίσκεται, κάπου ἐκεῖ κοντά, ἓνα καλὸ μέντιουμ.

Ὁ δόκτωρ Ὁστὺ ἐπανέλαβε τὰ περίεργα αὐτὰ πειράματα μ' ἓνα μοντέρνο ἐπιστημονικὸ ἐργαλεῖο, τὸ «ἡλεκτρικὸ μάτι», πού τὸ ξέρουν πολλοὶ καλὰ ὅλοι οἱ μηχανικοὶ τῆς τηλεοράσεως. Τὸ ἡλεκτρικὸ αὐτὸ μάτι, πού «βλέπει» ὅτι δὲν μποροῦν νά δοῦν τὰ δικά μας μάτια, ἀπεκάλυψε τὴν ὑπαρξὴ μιάς ἀστρικῆς, ἀερῶδους ὕλης, τὴν ὁποῖαν παράγει τὸ μέντιουμ ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἱκανὴ νά μετακινήσῃ ἑπιπλά καὶ νά πετάξῃ στὸν ἀέρα διάφορα ἀντικείμενα.

Τέτοια μέντιουμ, δυστυχῶς, ὑπάρχουν πολὺ λίγα. Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι καθόλου πρακτικὰ ὀφέλιμα καὶ χρήσιμα. Ὑπάρχει, ὅμως καὶ ἄλλη μιά κατηγορία μεσαζόντων (μέντιουμ) τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν εὐχέρεια νά διαβάξουν μέσα στὴ σκέψη τοῦ ἄλλου, νά μαντεύουν τὸ μέρος ὅπου εἶναι κρυμμένα διάφορα πράγματα καὶ νά προφητεύουν ἀκόμα τὸ μέλλον.

Ὁ δόκτωρ Ὁστὺ, μέ τὰ μέντιουμ πού συνεκέντρωσε, προβαίνει εἰς τακτικὰς δημοσίας ἐπιδείξεις, πού καταπλήσσουν τὸν κόσμον. Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ἀπέδειξε ὅτι ἡ δύναμις αὐτῆς τῶν μέντιουμ δὲν εἶναι ἀποκλειστικῶς προνόμιον ὀρισμένων μόνον ἀνθρώπων. Ὁ καθένας μας — ἄλλος λίγο, ἄλλος πολὺ — ἔχουμε μέσα μας κάποια δόση διαισθησεως, πού θὰ μᾶς ἐπέτρεπε μέ μιά εἰδικὴ ἐξάσκηση, νά γίνουμε πρῶτης τάξεως μεσαζόντες.

Τὸ ἀνθρώπινον «ἐγὼ» δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τὴ διανοή μας σκέψη καὶ ἀπὸ τὶς γνωστὲς αἰσθήσεις μας. Κάτω ἀπὸ τὴ φωτεινὴ αὐτὴ ἐπιφάνεια, κρύβεται μιά μεγάλη κι' ἐνεργὴ περιόχῃ, ὅπου ἔχουμε ἀποθησαυρισμένο ἀφθονώτατο ὕψλο. Στὴν μυστικὴ αὐτὴ ἀποθήκη τοῦ ἐγὼ μας πρωτεύοντα ρόλο παίζει ἡ μνήμη καὶ τὸ ὑποσυνειδητόν. Ἐκεῖ μέσα κρύβονται καὶ κινούνται, χωρὶς ἐμεῖς νά τὸ ὑποπτευόμεθα, οἱ ἐρωτῆς μας, τὰ μέσα μας. οἱ πεποιθήσεις μας, οἱ ἄνομες ἐπιθυμίες μας, πού κυβερνοῦν ἀπὸ τὸ σκότος τῆ ζωῆς μας.

Ἐνα περίεργο καὶ κλασσικὸ πείραμα, τὸ «ἐγκλημα τοῦ ἐργαστηρίου», ἀποδεικνύει ὅτι μποροῦμε νά

ἐμφυσήσουμε στὸ ὑποσυνειδητό μας ἐγκληματικώτατες προθέσεις. Βάζουμε στὸ χέρι ἐνὸς μέντιουμ ὑπνωτισμένου ἓνα ἀκίνδυνο χαρτοκοπτήρα καὶ τοῦ λέμε: «Πᾶρε αὐτὸ τὸ στίλετο. Μέσα σὲ ἐννέα λεπτά τῆς ὥρας, πρέπει νά σκοτώσῃς τὸν τάδε. Πρέπει, ὅμως, νά ξεχάσῃς αὐτὸ πού σοῦ εἶπα».

Μετά τὴν ἄμεσον ἀφύπνισή του, τὸ μέντιουμ παρουσιάζει τὸ φυσιολογικὸ τοῦ ὕψος. Πρίν, ὅμως, παρέλθουν τὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, γλωμιάζει καὶ ὀρμα κατὰ τοῦ ὑποδειχθέντος προσώπου χτυπώντας τὸ μέ τὸν χαρτοκοπτή. Ὅταν κατόπιν τὸ πιάνουν καὶ τὸ ρωτοῦν τί ἔκανε ἀδυνατεῖ νά σας δώσῃ τὴν παραμικρὴ ἐξήγησιν!

Τὸ πρῶτο αὐτὸ «πάτωμα» τοῦ ὑπο-

συνειδήτου, τὸ ἔχουν μελετήσει πολλοὶ ὁ Φρόυντ καὶ οἱ λοιποὶ ὁπαδοὶ τῆς ψυχαναλύσεως, ἐπιτυχόντες θαυμαστάς θεραπείας ψυχοσθενῶν. Μέσα στὶς σκοτεινὲς γωνίες τοῦ ὑποσυνειδήτου μας, ὑπάρχουν παράξενα τέρατα, πόθοι ἀνομολόγητοι, φόβοι τρομεροὶ ντροπῆς περίεργες πού δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ μας, χωρὶς ἐμεῖς νά τὸ αἰσθανόμαστε. Ἀνεβάζοντας ὅλα αὐτὰ στὸ φῶς, τὰ σκοτίζουμε καὶ γιαιτρενοῦμαστε.

Προγυρώντας πρὸς βαθεῖα στὸ ὑπόγειο τοῦ ἐγὼ μας, φθάνομε σ' ἓνα εὐρύχωρο σῆμα, γεμάτο παρὰδόξες λάμψεις, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένες οἱ ὑπερφυστικὲς μας γνώσεις. Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ μᾶς ἔρχονται ὅλες ἐκεῖνες οἱ προειδοποιήσεις πού δημιουργοῦν τὰ ὄνειρα, τὶς διασκεδάσεις, τὶς ἐξασπινεὲς προβλέψεις, τὴν τηλεπάθεια. Φαίνεται ὅτι μιά μυστηριώδης δύναμις σκέψεως, πού τὴν κρατοῦμε σὶνιγμάλωτῃ στὰ βάθη τοῦ ἐγὼ μας καὶ ἡ ὁποία εἶναι χίλιες φορές πρὸ καλὰ πληροφορημένη ἀπὸ μᾶς, καταβάλλει προσπάθειες γιὰ νά τὴν ἀντιληφθοῦμε καὶ νά τὴ νοιώσουμε.

Ἴδου ἓνα περίεργο, ὅσο καὶ ἀληθινὸ, παράδειγμα μαντικῆς δυνάμεως: Ὁ Πασκάλ Φορτονί, ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μέντιουμ τοῦ Παρισιοῦ, σταματᾷ ἀνάμεσα σὲ πενήντα πρόσωπα καὶ λέγει, ἀποτεινόμενος σὲ κάποιον ἀγνωστὸ του:

—Βλέπω μιά φωτογραφία τῆς πόλεως τῆς Ἀμβέρσας. Βλέπω τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας «Ματέν» τοῦ Παρισιοῦ... Κύριε, προσθέτει, εἰσθε Βέλγος δημοσιογράφος καὶ στέλλετε ἀνταποκρίσεις στὴν παρισινὴ «Ματέν».

Δὲν εἶχε πέσει καθόλου ἔξω. Πολλὰς φορές, ὅμως, ἡ ἐσώτερη αὐτῆς σκέψιν, ἀναγκασμένη νά γίνῃ ἀντιληπτὴ μέ συμβολικὰς παραστάσεις, καταλήγει σὲ κωμικὰ πράγματα:

—Κυρία, εἶπε ὁ Φορτονί σὲ μιά γυναῖκα. Δὲν βλέπω τίποτε ἀπολύτως γιὰ σὰς, ἀλλὰ μοῦ ἔρχεται μιά μυρωδιά γλυκάνισου!

Λοιπὸν: Ἡ κυρία αὐτὴ ὀνομάζετο Μαντὰμ Περνὸ. Καὶ ὡς γνωστόν, «Περνὸ» εἶναι μιά μεγάλη μάρκα οὔζου!

Μετά τὸ θάνατο τοῦ συναδέλφου μου Λουὶ Ντελαπρέ, πού σκοτώθηκε πέρυσι στὴν Ἰσπανία, ἐπεσκέφθην τὴν δεσποινίδα Λαπλάς, ἓνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα μέντιουμ καὶ τῆς ἐδεῖξα μιά γραββάτα τοῦ πολυκαλύπτου φίλου μου. Ἐκείνη πῆρε τὸ λαμοδέτη στὸ χέρι της, μοῦ ἔκανε τὴν περιγραφή τοῦ Ντελαπρέ, μοῦ ἔδωκε τὴ διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ του, ὕστερα ἄρχισε νά βλέπῃ ἀεροπλάνα καὶ ν' ἀκούῃ κρότους πολυβόλων...

Βεβαίως, τέτοιου εἶδους καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες, δὲν μποροῦν νά τις κάνουν μέντιουμ δευτερευούσης κατηγορίας. Τὰ μέντιουμ αὐτὰ, γιὰ νά ἐπιτύχουν κάτι τὸ σοβαρὸ ἔχουν ἀνάγκη τῆς βοηθείας διαφόρων ἀντικειμένων, ἐκ τῶν ὁποίων ἴδου τὰ σπουδαιότερα:

Το Σανανγύρισμα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΟ

Ο Ζάν-Ζάκ Ούρντεριέ καθόταν μέσα στο κομψό γραφείο του, με τις πανύψηλες και κατάφορτες βιβλιοθήκες. Μπροστά του είχε ανοιγμένο ένα βιβλίο, αλλά δεν διάβαζε. Με το αυτί τεντωμένο άκουγkραζότανε.

Τέλος, άκουστηκε κάποιος κρότος. Ή μεγάλη πόρτα της εισόδου ξανάκλεινότανε.

Ή Γενεβιέθ είχε βγή έξω. Τινάχθηκε άμέσως από τη θέση του ο Ζάν Ζάκ κι έτρεξε στο παράθυρο. Σκύβοντας μπροστά στο τζάμι, είδε τη Γενεβιέθ, που είχε σταματήσει στην άκρη του πεζοδρομίου. Περίμενε ένα ταξί.

Ήτανε κομψή και χαριτωμένη.

Ήταν ο Ζάν Ζάκ δεν το πρόσεχε αυτό. Έκείνο που τράβηξε την προσή του, ήταν ένα ταξί που σταμάτησε μπροστά στη γυναικεία του. Ή Γενεβιέθ μπήκε μέσα και καθώς ανέβαινε, φάνηκε η τορνευτή της γάμπα. Ήταν ο Ζάν Ζάκ δεν την είδε.

Το ταξί ξεκίνησε.

Και ο Ζάν Ζάκ μ' ένα περίεργο χαμόγελο στα χείλη, άπομακρύνθηκε από το παράθυρο, πήγε στην άλλη άκρη του δωματίου και χτύπησε το κουδούνι.

Στη στιγμή, σχεδόν, παρουσιάστηκε μια καμαριέρα.

— Εύτυχία, πήγαινε, σε παρακαλώ, να δώσεις αυτό το τηλεγράφημα της είπες.

Ήτανόγινε ότι η υπόθεσις αυτή, δεν θα τούδινε για ένα τέταρτο της ώρας, έλευθερία κινήσεως.

Άκουσε την πόρτα της υπηρεσίας να κλείνει.

Ή εύτυχία είχε φύγει κι' αυτή.

Τώρα έμεινε τελείως μόνος μέσα στο σπίτι. Έτρεξε άμέσως στο δωμάτιο των μπαούλων, πήρε μια σκοινισμένη βολίτσα κι' έτρεξε στην κρεβατοκάμαρά του. Έρριξε μέσα λίγα ασπρόρουχα και το σμόκιν του, ύστερα πήγε στο γραφείο του για να πάρη κάτι χαρτιά και το διαβάτηρίο του και τέλος έβγαλε από τη τσέπη του ένα σφραγισμένο γράμμα, που το είχε ετοιμάσει από πριν.

Για μια στιγμή έμεινε αναποφάσιτος, μη ξέροντας πού να το βάλει. Στο γραφείο του; Στην τραπέζια; Καλλίτερα στην κρεβατοκάμαρα, σκέφθηκε, πάνω στο κρεβάτι της.

Κι' αφού τελείωσε κι' αυτή τη διατύπωση, πήρε τη βολίτσα του και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Όπως έδω και λίγη ώρα η Γενεβιέθ, έτσι κι' αυτός στάθηκε στο χείλος του πεζοδρομίου. Ήταν η γυναίκα του είχε πάρει ένα ταξί, για να πάη στη μοδίστρα της. Αυτός πήρε ένα άλλο ταξί και είπε στον σωφέρ:

— Στο σταθμό της Λυών, γρήγορα

Μέσα στην αίθουσα της αναμονής τον περίμενε μια νέα γυναίκα.

— Ωμορφη;

Για σας και για μένα ίσως όχι. Για τον Ζάν Ζάκ όμως, ασφαλώς ναι. Δεν είχε σωστό αυτό που λένε ότι ο έρωας είναι τυφλός. Μονάχα που οι άνδρες χάνουν καμιά φορά τα υποθετικά τους γυαλιά.

Με την όραση άσθενη και θαμπή, μένουν έκστατικοι κι' ένθουσιάζονται μπροστά σε μια οποιαδήποτε γυναίκα, που θα βρεθί μπροστά τους. Ύστερα, όταν ξαναφορούν τα γυαλιά τους, διαπιστώνουν με απογοήτευση:

— Μπα! Πώς γελάστηκα; Δεν το φανταζόμουν έτσι!

Ο καθένας μας συναντά κάποτε στο δρόμο της ζωής του μια γυναίκα, που του στέλλει τα γυαλιά περίπατο. Έτσι και η Ζοζέττα με τον Ζάν Ζάκ. Ποιος ξέρει τώρα τι της εύρισκε αυτός ο άνθρωπος, για να θαμπωθεί κι' εγκαταλείψει για χάρη της τη γυναίκα του.

Για τους άλλους, για όλους εκείνους, που εξακολουθούν να φορούν τα γυαλιά τους, η Ζοζέττα ήταν απλώς μια νοστιμούλα.

Ξέρετε πως ονομάζουν τους τρελούς στην Προβηγκία; Μ' ένα χαριτωμένο όνομα: Τους λένε «ήλιοχτυπημένους»!

Μ' αυτό το όνομα θα έπρεπε ν' αποκαλούμε και τους έρωτευμένους, που δεν υποφέρουν στην πραγματικότητα, παρά από μια παροδική τρέλα. Τους έχει χτυπήσει ο ήλιος.

Ο Ζάν Ζάκ Ούρντεριέ ήταν, έξαιτίας της Ζοζέττας, ήλιοχτυπημένος. Όταν κυττάζει κανείς τον ήλιο κα άμματα — όλος ο κόσμος δά το ξέρει — δεν διακρίνει κατόπιν τίποτε τριγύρω του. Όλα του φαίνονται μαύρα. Αυτό έπαθε κι' ο Ζάν Ζάκ, που ξαφνικά έπαψε να βλέπει, τι άλλοτε του ήταν ευχάριστο, γελαστό, διαφανές: Τη ζωή του, το σπίτι του, τους φίλους του, τη γυναίκα του...

Και τα εγκατέλειψε όλα. Κι' έφυγε. Πάντως, προσπάθησε να φερθή κατά τη φυγή του, όσο μπορούσε πιο αξιοπρεπώς. Μέσα στο γράμμα που είχε αφήσει πάνω στο κρεβάτι, έδινε στη Γενεβιέθ τη μισή του περιουσία, μια περιουσία που δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητη.

Τη Ζοζέττα δεν νόμιζε ότι θα την ευχαριστούσε με τα πολλά λεφτά. Σας είπα: Ήταν ήλιοχτυπημένος...

Πρέπει όμως να έχετε υπ' όψιν σας ότι εκείνοι που καταστρέφονται δεν είναι αυτοί που συντηρούν πλουσιοπάροχα μια γυναίκα. Οι τελευταίοι αυτοί ξέρουν καλά τον λογαριασμό

τους, σύμφωνα με τον προϋπολογισμό τους. Αυτούς δεν θα τους πούμε σπάταλους. Πραγματικοί σπάταλοι δεν είναι όσοι πληρώνουν, όσο ακριβά κι' αν πληρώνουν, άλλ' όσοι δίνουν.

Ο Ζάν Ζάκ ήταν σίγουρος ότι η Ζοζέττα τον αγαπούσε, γιατί απλώς ήταν ο Ζάν Ζάκ. Και όταν έδινε, το έκανε για να την ευχαριστήσει! Άλλω δίνοντας κανείς σε τέτοιες περιπτώσεις, δίνει πολλά περισσότερα.

Άρχισαν να ταξιδεύουν παντού, όπου τους έρχότανε. Και παντού βρισκανε θιτρίνες με μπιζού και σπάνια μπιμπλό.

Στη Ρώμη, στη Βιέννη, στη Βουδαπέστη, στο Άμστερνταμ.

— Σου άρέσει; Σου το προσφέρω!..

Μια μέρα, ο Ζάν Ζάκ αισθάνθηκε την ανάγκη να πάη στο Μόντε Κάρλο. Ναι, ήταν αναγκασμένος να το κάνει.

Είχε φθάσει στη μοιραία εκείνη στιγμή που αναγκάζει τους ανθρώπους να ζητήσουν την οικονομική τους ανόρθωση στις αίθουσες του παιγνιδιού. Ένα βλέμμα στο καρνέ των τσέκ, μια πρόσθεσις σ' ένα χαρτάκι, ένα μικρό ρίγος στην πλάτη...

Έτσι, ύστερ' από ξεγνοιασιά τριών χρόνων, το ζευγάρι έφθασε στο Μονακό. Άλλά το θαύμα που περίμενε ο Ζάν Ζάκ δεν έγινε. Κι' ένα θράδυ, επιστρέφοντας από το Καζίνο, βρήκε πάνω στο κρεβάτι του ένα γράμμα:

«Αγαπούλα μου το έγραφε ο Ζοζέττα, που είχε μαντεύσει την καταστροφή του. Δεν ήθελε να κάνει τρέλες για χατήρι μου. Καλλίτερα να φύγω. Σε φιλώ γλυκά. Δεν θα με ξαναδής».

Ο Ζάν Ζάκ έφερε τα χείλια του στα μάτια. Κι' ήταν σαν να ξαναφορούσε τα γυαλιά που είχε χάσει. Πάνω στο τραπέζι βρισκότανε μια φωτογραφία της Ζοζέττας. Δεν την άνηγνώρισε.

Επέστρεψε στο Παρίσι. Άλλά σχεδόν απένταρος.

Παράδοξη σύμπτωσης! Φορούσε το ίδιο κοστούμι που φορούσε πριν από ένα μήνα — όταν ήταν άμεριμος και σίγουρος — και μέσα στην τσέπη του βρισκότανε το καρνέ των τσέκ. Τώρα όμως έπρεπε να προσέχη πολύ τα ποσά που θα έγραφε μέσα στο καρνέ αυτό.

Και το κοστούμι του, έπρεπε να το προσέχη κι' αυτό σαν τα μάτια του. Ήτανε μονάκριβο.

Για μια στιγμή δοκίμασε τρομερό φόβο. Έφθανε στο κατώφλι της φτώχειας, σαν να ξεμπαρκάρει σε μιά άγνωστη χώρα. Θα έπρεπε να έργασθ' Άλλά τί δουλειά να κάνει; Δεν

είχε ποτέ του δουλέψει.

Δυσάρεστες στιγμές. Οι φίλοι του, μετά τους πρώτους ένθουσιασμούς της συναντήσεως — Πού ήσουν λοιπόν τόσο καιρό, φίλτατε; — μόλις έμαθαιναν τα καθεκαστα, κατέβαζαν το κεφάλι και άλλαζαν ύφος:

— Μιά θέση; Άμφισβάλλω αν θα μπορούμε να σου θρούμε. Πάντως θα κυττάξω. Άν έχεις ανάγκη από καμιά μικρή βοήθεια, είμαι πρόθυμος να...

Πολύ γρήγορα, ο Ζάν-Ζάκ έπαψε ν' αναζητή αυτούς τους φίλους. Τους απέφυγε, μάλιστα. Άπό τη μιά εβδομάδα στην άλλη, άλλαξε ξενοδοχείον. Κατέβαινε όλοένα και πιο χαμηλά.

Στην αρχή, με την απλοϊκή πεποίθησι (μόνον εκείνοι που πέρασαν όλα τους τα χρόνια άεργοι, φαντάζονται ότι μπορεί κανείς να βρή εύκολα δουλειά), εγκατεστάθηκε σ' ένα ξενοδοχείο, σαν εκείνα που τον φιλοξενοούσαν στις διάφορες πρωτεύουσες, που ταξίδευε με τη Ζοζέττα. Ύστερ' από λίγες μέρες, καταθρονημένος, μετώκησε σ' ένα ξενοδοχείο, των Ήλωσιών Πεδίων πάντοτε, αλλά σ' ένα μικρό δρόμο. Σε λίγες μέρες πάλι, ανήσυχος, άλλαξε συνοικία. Πέρασε από το πάλας στο καλό ξενοδοχείο, απ' το καλό ξενοδοχείο στο ευπρόσωπο, από το ευπρόσωπο στο μέτριο, από το μέτριο στο λαϊκό κι' από το λαϊκό. Τώρα κοιμότανε στη Μπατινιόλ, μεσα σε μια πολυόροφη τρώγλη, όπου έμεναν οι άνεργοι και οι τροττέζες...

Ότε στιγμή δεν σκέφθηκε να ξαναγυρίση στο σπίτι του.

Μια μέρα, δοκίμασε μιάν έκπληξη. Ένας από τους φίλους του, που του είχε υποσχεθί ότι θα φρόντιζε, κρατούσε το λόγο του. Του είχε βρή μια θέση. Μιά θέση καμωμένη γι' αυτόν, ένας είδος γραμματέως σε μιά καινούρια επιχείρησι, όπου θα χρειάζονταν καλοί τρόποι, με αρκετά ικανοποιητικό μισθό. Το δνειροσ Δυστυχώς, όμως, η επιχείρησις θ' άρχινοδσε τις εργασίες της στις άρχες του προσεχούς έτους. Χρειάζότανε υπομονή πέντε-έξη μηνών.

Έτσι. Άλλά μέχρι τότε; Ο Ζάν-Ζάκ δεν μπορούσε ν' ανθέξη, παρά μονάχα τρεις, τέσσερις, έφτά μέρες το πολύ. Ύστερα θα τούλειπε και το ξεροκόμματο. Και με την άγωνία του ανθρώπου που τον περιζώνει από παντού το φάσμα της αθλιότητος, άρχισε να διαβάη με προσή όλες τις μικρές άγγελίες των έφημερίδων.

Όστόσο, την πρόχειρη αυτή δουλειά που ζητούσε, δεν του την προσέφεραν οι μικρές άγγελίες, άλλ' ένας σύνοικός του, άνεργος κι' αυτός από καιρό. Ήταν ένας καλός εργάτης, που η πολύμηνη άνεργία τον είχε καταντήσε κι' αυτόν άδουλο και τεμπέλη.

— Μου πρότειναν μιά δουλειά, είπε στον Ζάν-Ζάκ. Ξέρεις τί; Μετακομίσεις... Για σκέψου!... Θα κουβαλούμε έπιπλα... Θέλεις νάρθης μαζί μου;

Την έπαύριον, ο Ζάν-Ζάκ θέλοντας και μη γινόταν μεταφορέας.

Το θράδυ, μετά το τέλος της πρώτης μέρας της δουλειάς, δεν υπήρχε στον κόσμο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος από τον Ζάν-Ζάκ. Για έναν άνδρα θαρραλέο, τίποτε δεν είναι

πιο ευχάριστο, από την εξεύρεσι δουλειάς. Ήταν τσακισμένος, βέβαια, από την κούρασι, αλλά ξεχάλιζε από ευχαρίστησι.

Έξήντα πέντε φράγκα τη μέρα, χωρίς τα πουρμπουάρ. Το άφεντικό, ο Μάστορ-Λεπρένς ήταν πρώτης τάξεως άνθρωπάκι. Έπρεπε, όμως, να γίνεται και η δουλειά του. Όσο για τους συντρόφους του, ο Ζάν-Ζάκ δεν είχε λόγια να τους παίνεση. Ήταν όλοι παιδιά πρώτης γραμμής και δούλευαν με το γέλιο στο στόμα.

Σιγά-σιγά, ο Ζάν-Ζάκ απέκτησε μιά ειδικότητα στη δουλειά του, που την έξετίμησε πολύ το άφεντικό του. Ήταν ο μόνος που ήξερε ν' άμπαλλάρη με προσοχήν τα λεπτά έπιπλα, τα καλοδεμένα βιβλία, τα ακριβά σερβίτσια. Ένώ οι άλλοι συνάδελφοι του τα άρπαζαν όλα, άπως τύχαινε, με άπονιά και τα πετούσαν όπως-όπως, αυτός πρόσχε πολύ και τακτοποιούσε τα πάντα με τέτοια μεθοδικότητα και τάξη, ώστε να κερδίξη γερά πουρμπουάρ.

Μια μέρα συνέβη και το άναπόφευκτο. Την ώρα που θάπιαναν δου

λειά, ο Ζάν-Ζάκ ρώτησε το σύντροφό του, τον Κλεμάν.

— Για πού είμαστε σήμερα;

— Για το μπουλβάρ Κουρεσέλ.

Ο Ζάν-Ζάκ αισθανότανε τον έαυτό του τόσο μακριά από την παληά του ζωή, ώστε το όνομα δεν τούκανε καμιά έντύπωσι. Έξ άλλου, δεν ήταν η πρώτη φορά που θα δούλευε στο μπουλβάρ Κουρεσέλ. Πρό μηνός, είχε με... έρει τα έπιπλα μιάς γρηής κυρίας τ' ένα σπίτι του μπουλβάρ αυτού, κοντά στην πλατεία Τέρν. Σήμερα, στο σπίτι που θα τον άπασχολούσε, βρισκότανε στο άκρο Μονσώ.

Μόλις το φορηγό αυτόκίνητο σταμάτησε στην πόρτα, οι εργάτες πήδησαν κάτω, έτοιμοι ν' άρχίσουν τη μετακόμισι. Άλλά ο Ζάν-Ζάκ δεν κουνήθηκε από τη θέσι του.

— Λοιπόν, Ζανό; του φώναξε ο ο Παλό. Γιατί δεν κατεβαίνεις;

Ο Ζάν-Ζάκ δεν άπήντησε στον Παλό, αλλά ρώτησε τον Κλεμάν:

— Σε ποιό...σε ποιό πάτωμα θα πάμε;

Και ο Κλεμάν άπήντησε:

— Στο τρίτο.

Αυτή τη φορά, ο Ζάν-Ζάκ άνε-

Απούμησε στο τραπέζι και περίμενε την Γενεβιέθ...

σκήπτρο.

Ο Κλεμάν έπηρε τις τρι χιές, ο Ζούλ πασάριζε στο Ντεντέ τα σύνεργά του και όλοι ξεκίνησαν για ν' ανέβουν.

— Ζανό, τί κάθεται ; φώ ναξε πάλιν ο Πωλό στον Ζαν-Ζάκ, που καθόταν σαν άν μὴν συλλογίζεται τίποτε. Δὲν τοῦ εἶχερθε ἡ ἰδέα νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ τοὺς συν τρόφους του. Οὐτε τοῦ κατέθηκε ἡ σκέψις νὰ κατεβάσῃ τὸ κασκέτο του ὡς τὰ μάτια ὅταν ὁ θυρωρὸς τοὺς φώναξε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ θυρωρείου του :

— Τὸ ἀσάντερ ἀπαγορεύεται. Ὁ ἀνεβήτε ἀπὸ τὴ σκάλα.

Ἀνέβηκε τὴ σκάλα μαζί με τοὺς πέντε ἄλλους, ἐντελὸς μηχανικά. Καὶ μόνον ὅταν ὁ Κλεμάν ἐσήμανε στὴν πόρτα, μόνον τότε κατὰλαβε ὁ Ζαν-Ζάκ ὅτι ἡ πόρτα θὰ ἀνοίγε καὶ θὰ πρόβαλε τὸ κεφάλι τῆς ἑυτυχίας ἢ ἡ Γενεβιέθ. Τότε, θέλησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ πίσω τοῦ στεκόνταν ὁ Ντεντέ κ' ὁ Μποτερικ. Καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε. Μπήκε μαζί με τοὺς ἄλλους.

Δὲν τοὺς εἶχε ἀνοίξει ἡ Εὐτυχία, ἡ παλῆα καμαριέρα τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν μιά ἄλλη ὑπρέτρια, μιά γυναικα με γκριζὰ μαλλιά καὶ με μπλὲ ποδιά.

— Ἡ κυρία Οὐρντεριέ ; ρώτησε ὁ Κλεμάν, διαβάζοντας τὸ χαρτί πού κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ἐδῶ μένει ;

— Μάλιστα. Σὰς περίμενα.

— Πρέπει νὰ ρίξουμε πρῶτα μιά γενική ματιά, νὰ δοῦμε πόσα εἶναι τὰ μπαγκάζια.

Καὶ οἱ ἐργάτες ἐκύτταζαν τριγύρω τοὺς ἐρευνητικὰ, σὰν δικαστικοὶ κλητῆρες. Μονάχα ὁ Ζαν-Ζάκ δὲν ἐκύτταζε τὰ ἐπιπλά πού θρῖσκόνταν μέσα στὸν ἀντιθάλαμο τὰ ἤξερε.

Κ' ἔλεγε μέσα του : Τώρα θὰ φανῇ κ' ἡ Γενεβιέθ. Σὲ λίγο θὰ ἐρίσκειται μπροστά μου ! Ἀλλὰ δὲν παρουσιάσθηκε. Ἡ γρηὰ ὑπρέτρια ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ βάθους.

— Ἀπὸ δῶ, εἶναι τὸ σαλόνι. Οἱ πέντε μεταφορεῖς πέρασαν μετὰ. Ὁ Ζαν-Ζάκ δὲν τοὺς ἀκολούθησε. Ἐμενε κεῖ, μέσα στὸν ἀντιθάλαμο, ἀνάμεσα στὶς δύο ὀρθάνοιχτες πόρτες. Δὲν τοιροχρὸν πιά ἡ ἐπιθυμία νὰ φύγῃ. Περίμενε.

Ἀκουγε τὰ βαρεῖα χήματα πού πῆγαν ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο...φουσκὰ, τὰ χαλιά θὰ τάχαν ξεστρώσει...τώρα περνοῦσαν μέσα στὴν τραπεζαρία...στὸ λουτρό...στὸ γραφεῖο...ἀκούγα τὸ ἀποφασιστικὸ ἔγμα τοῦ Κλεμάν, τὸ ζωηρὸ περπατήμα τοῦ Πωλό, τὸ συρτὸ βῆμα τοῦ Ντεντέ...κανένα ἄλλο ἔγμα γνώριμο, ἐλαφρὸ, γυναικεῖο...καὶ καμμιαν ἄλλη γυναικεῖα φωνή, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φωνὴ τῆς ὑπρέτριας...

Οἱ ἐργάτες ἐπέστρεψαν στὸν ἀντιθάλαμο. Ὁ Κλεμάν κρατοῦσε κ' ἔλας ἕνα φωτέϊν ἐπάνω στὸ κεφάλι του...καὶ, τὸ φωτέϊν πού θρῖσκόντανε μπροστά στὸ πρᾶγμο τοῦ ἀριστεροῦ σαλονιοῦ...ὁ Μποτερικ καὶ ὁ Ζούλ κρατοῦσε τὸ σκεπάρνι καὶ τὴ σακκούλα με τὶς πρόκες. Γιὰ νὰ φανῇ πὼς κάτι κάνει κ' ὁ Ζαν-Ζάκ, ἀρπάξε ὅτι θρέθηκε μπροστά του...τὸ πόρτ-μαντῶ. Κατέθηκε ὅλοι τὴ σκάλα. Ὁ Ζαν-Ζάκ, ὅμως δὲν κατέθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐμενε ἀκίνητος. Καὶ μόλις φάνηκε ὁ Πωλό μ' ἕνα φωτέϊν, τὸν ρώτησε :

— Ἡ...ἡ κυρία δὲν εἶναι δῶ ;

Ἀντρέ
Μπιραμπώ

ΤΟ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑ

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Πωλό, με μιά γκριμάτσα. Καὶ τὸ χειρότερο, δὲν ὀρίζεται οὔτε μιά καμαριέρα τῆς προκοπῆς !

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάσθηκε ἡ γρηὰ ὑπρέτρια. Ὁ Πωλό, μόλις τὴν εἶδε, κατηφόρισε στὴ σκάλα, στραβομουτσουναίνοντας. Ὁ Ζαν-Ζάκ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸ πόρτ-μαντῶ. Ρώτησε τὴ γρηὰ :

— Ὡστε...ἔσείς μονάχα φροντίζετε γιὰ τὸ νοικοκυριό, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

— Ναί. Ἡ κυρία τὰ ἀνέθεσε ὅλα σὲ μένα. Αὐτὴ δὲν ἀνακατώνεται σὲ τίποτα.

— Τί κάνετε, δηλαδή. Τὴ μαγειρίζετε ; τὴν καμαριέρα ;

— Λίγο ἀπ' ὅλα. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὑπρέτρια.

Ὁ Ζαν-Ζάκ ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι. Δὲν εἶπε, ὅμως, τίποτε καὶ κατέθηκε κάτω μετὰ τὸ πόρτ-μαντῶ.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ θυρωρὸ, ὁ πορτιέρης τὸν κύτταξε.

— Ἀσφαλὼς θὰ μ' ἀνεγνώρισε, συλλογίσθηκε ὁ Ζαν-Ζάκ, χωρὶς με γάλη στενοχώρια.

Καὶ τί θάλεγε ὁ θυρωρὸς ; Ὁ κύριος Οὐρντεριέ τοῦ τρίτου πατώματος, μεταφέρει μόνος του τὰ ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ του ! Ἀλλ' ὁ πορτιέρης δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Τὰ ἐργατικά του ρούχα δὲν θύμιζαν καθόλου τὸν κομψὸ κύριο Οὐρντεριέ.

Ὁ Ζαν-Ζάκ ἀπέθεσε τὸ πόρτ-μαντῶ στὸ πεζοδρόμιο κ' ἀνέβηκε πάλι ἀπάνω. Οἱ σὺντροφοί του εἶχαν ἀρχίσει νὰ κατεβάζουν τὰ ἐπιπλά τοῦ σαλονιοῦ. Μονος του τώρα, μέσα στὸ διαμέρισμα, ὁ Ζαν-Ζάκ, μὴκε στὸ σαλόνι, με ἔγμα διστακτικὸ. Ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Ἐμενε μόνον τὸ τραπέζι ὅπου ἐπαίξαν κάθε Σαββατοκύριακο μπριτζ, με τοὺς Σορεγιάν, τοὺς Ζερμπιέρ καὶ ἄλλους οἰκογενειακοὺς φίλους... Ἀνοίξε τὴν ἀριστερὴ πόρτα. Ἦταν τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο του ! Οἱ κουρτίνες εἶχαν κατεβασθῇ, τὰ κάδρα ξεκρεμασθῇ, τὰ βιβλία βγαλμένα ἀπὸ τὶς βιβλιοθήκες, ἀλλὰ τὸ γραφεῖο καὶ ἡ πολυθρόνα παρέμεναν στὴν παλῆα τους θέσι...

Προχώρησε ἄργα μέσα στὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι τὰ βήματά του ἀκούγονταν πάνω στὸ γυμνὸ παρκέτο. Καὶ κάθηκε στὴν πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ γραφεῖο, στὴ παλῆα του θέσι, ὅταν ἔγραφε. Ἀπὸ τὸ παράθυρο, φαίνονταν τὰ δέντρα τοῦ πάρκου Μονσῶ.

Ἐμενε ἐκεῖ ἀκίνητος, μετὰ τὸ βλέμμα ἀπλάνες.

— Λοιπόν ; Στρογγυλοκάθησε ἐλέπω, φιλαράκο !

Ἦταν ὁ Κλεμάν. Ὁ Ζαν-Ζάκ τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Παρντόν ! εἶπε !

Καὶ σήκωσε τὴν πολυθρόνα ὅπου καθότανε πρὶν, γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ στὸ δρόμο.

Ἐμενε ἐκεῖ ἀκίνητος, μετὰ τὸ βλέμμα ἀπλάνες. Ὁ Ζαν-Ζάκ, ὅμως δὲν κατέθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐμενε ἀκίνητος. Καὶ μόλις φάνηκε ὁ Πωλό μ' ἕνα φωτέϊν, τὸν ρώτησε :

— Ἡ...ἡ κυρία δὲν εἶναι δῶ ;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Πωλό, με μιά γκριμάτσα. Καὶ τὸ χειρότερο, δὲν ὀρίζεται οὔτε μιά καμαριέρα τῆς προκοπῆς !

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάσθηκε ἡ γρηὰ ὑπρέτρια. Ὁ Πωλό, μόλις τὴν εἶδε, κατηφόρισε στὴ σκάλα, στραβομουτσουναίνοντας. Ὁ Ζαν-Ζάκ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸ πόρτ-μαντῶ. Ρώτησε τὴ γρηὰ :

— Ὡστε...ἔσείς μονάχα φροντίζετε γιὰ τὸ νοικοκυριό, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

— Ναί. Ἡ κυρία τὰ ἀνέθεσε ὅλα σὲ μένα. Αὐτὴ δὲν ἀνακατώνεται σὲ τίποτα.

— Τί κάνετε, δηλαδή. Τὴ μαγειρίζετε ; τὴν καμαριέρα ;

— Λίγο ἀπ' ὅλα. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὑπρέτρια.

Ὁ Ζαν-Ζάκ ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι. Δὲν εἶπε, ὅμως, τίποτε καὶ κατέθηκε κάτω μετὰ τὸ πόρτ-μαντῶ.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ θυρωρὸ, ὁ πορτιέρης τὸν κύτταξε.

— Ἀσφαλὼς θὰ μ' ἀνεγνώρισε, συλλογίσθηκε ὁ Ζαν-Ζάκ, χωρὶς με γάλη στενοχώρια.

Καὶ τί θάλεγε ὁ θυρωρὸς ; Ὁ κύριος Οὐρντεριέ τοῦ τρίτου πατώματος, μεταφέρει μόνος του τὰ ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ του ! Ἀλλ' ὁ πορτιέρης δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Τὰ ἐργατικά του ρούχα δὲν θύμιζαν καθόλου τὸν κομψὸ κύριο Οὐρντεριέ.

Ὁ Ζαν-Ζάκ ἀπέθεσε τὸ πόρτ-μαντῶ στὸ πεζοδρόμιο κ' ἀνέβηκε πάλι ἀπάνω. Οἱ σὺντροφοί του εἶχαν ἀρχίσει νὰ κατεβάζουν τὰ ἐπιπλά τοῦ σαλονιοῦ. Μονος του τώρα, μέσα στὸ διαμέρισμα, ὁ Ζαν-Ζάκ, μὴκε στὸ σαλόνι, με ἔγμα διστακτικὸ. Ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Ἐμενε μόνον τὸ τραπέζι ὅπου ἐπαίξαν κάθε Σαββατοκύριακο μπριτζ, με τοὺς Σορεγιάν, τοὺς Ζερμπιέρ καὶ ἄλλους οἰκογενειακοὺς φίλους... Ἀνοίξε τὴν ἀριστερὴ πόρτα. Ἦταν τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο του ! Οἱ κουρτίνες εἶχαν κατεβασθῇ, τὰ κάδρα ξεκρεμασθῇ, τὰ βιβλία βγαλμένα ἀπὸ τὶς βιβλιοθήκες, ἀλλὰ τὸ γραφεῖο καὶ ἡ πολυθρόνα παρέμεναν στὴν παλῆα τους θέσι...

Προχώρησε ἄργα μέσα στὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι τὰ βήματά του ἀκούγονταν πάνω στὸ γυμνὸ παρκέτο. Καὶ κάθηκε στὴν πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ γραφεῖο, στὴ παλῆα του θέσι, ὅταν ἔγραφε. Ἀπὸ τὸ παράθυρο, φαίνονταν τὰ δέντρα τοῦ πάρκου Μονσῶ.

Ἐμενε ἐκεῖ ἀκίνητος, μετὰ τὸ βλέμμα ἀπλάνες.

— Λοιπόν ; Στρογγυλοκάθησε ἐλέπω, φιλαράκο !

Ἦταν ὁ Κλεμάν. Ὁ Ζαν-Ζάκ τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Παρντόν ! εἶπε !

Καὶ σήκωσε τὴν πολυθρόνα ὅπου καθότανε πρὶν, γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ στὸ δρόμο.

Ἐμενε ἐκεῖ ἀκίνητος, μετὰ τὸ βλέμμα ἀπλάνες. Ὁ Ζαν-Ζάκ, ὅμως δὲν κατέθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐμενε ἀκίνητος. Καὶ μόλις φάνηκε ὁ Πωλό μ' ἕνα φωτέϊν, τὸν ρώτησε :

— Ἡ...ἡ κυρία δὲν εἶναι δῶ ;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Πωλό, με μιά γκριμάτσα. Καὶ τὸ χειρότερο, δὲν ὀρίζεται οὔτε μιά καμαριέρα τῆς προκοπῆς !

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάσθηκε ἡ γρηὰ ὑπρέτρια. Ὁ Πωλό, μόλις τὴν εἶδε, κατηφόρισε στὴ σκάλα, στραβομουτσουναίνοντας. Ὁ Ζαν-Ζάκ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸ πόρτ-μαντῶ. Ρώτησε τὴ γρηὰ :

— Ὡστε...ἔσείς μονάχα φροντίζετε γιὰ τὸ νοικοκυριό, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

— Ναί. Ἡ κυρία τὰ ἀνέθεσε ὅλα σὲ μένα. Αὐτὴ δὲν ἀνακατώνεται σὲ τίποτα.

— Τί κάνετε, δηλαδή. Τὴ μαγειρίζετε ; τὴν καμαριέρα ;

— Λίγο ἀπ' ὅλα. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὑπρέτρια.

Ὁ Ζαν-Ζάκ ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι. Δὲν εἶπε, ὅμως, τίποτε καὶ κατέθηκε κάτω μετὰ τὸ πόρτ-μαντῶ.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ θυρωρὸ, ὁ πορτιέρης τὸν κύτταξε.

— Ἀσφαλὼς θὰ μ' ἀνεγνώρισε, συλλογίσθηκε ὁ Ζαν-Ζάκ, χωρὶς με γάλη στενοχώρια.

Καὶ τί θάλεγε ὁ θυρωρὸς ; Ὁ κύριος Οὐρντεριέ τοῦ τρίτου πατώματος, μεταφέρει μόνος του τὰ ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ του ! Ἀλλ' ὁ πορτιέρης δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Τὰ ἐργατικά του ρούχα δὲν θύμιζαν καθόλου τὸν κομψὸ κύριο Οὐρντεριέ.

Ὁ Ζαν-Ζάκ ἀπέθεσε τὸ πόρτ-μαντῶ στὸ πεζοδρόμιο κ' ἀνέβηκε πάλι ἀπάνω. Οἱ σὺντροφοί του εἶχαν ἀρχίσει νὰ κατεβάζουν τὰ ἐπιπλά τοῦ σαλονιοῦ. Μονος του τώρα, μέσα στὸ διαμέρισμα, ὁ Ζαν-Ζάκ, μὴκε στὸ σαλόνι, με ἔγμα διστακτικὸ. Ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Ἐμενε μόνον τὸ τραπέζι ὅπου ἐπαίξαν κάθε Σαββατοκύριακο μπριτζ, με τοὺς Σορεγιάν, τοὺς Ζερμπιέρ καὶ ἄλλους οἰκογενειακοὺς φίλους... Ἀνοίξε τὴν ἀριστερὴ πόρτα. Ἦταν τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο του ! Οἱ κουρτίνες εἶχαν κατεβασθῇ, τὰ κάδρα ξεκρεμασθῇ, τὰ βιβλία βγαλμένα ἀπὸ τὶς βιβλιοθήκες, ἀλλὰ τὸ γραφεῖο καὶ ἡ πολυθρόνα παρέμεναν στὴν παλῆα τους θέσι...

Προχώρησε ἄργα μέσα στὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι τὰ βήματά του ἀκούγονταν πάνω στὸ γυμνὸ παρκέτο. Καὶ κάθηκε στὴν πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ γραφεῖο, στὴ παλῆα του θέσι, ὅταν ἔγραφε. Ἀπὸ τὸ παράθυρο, φαίνονταν τὰ δέντρα τοῦ πάρκου Μονσῶ.

Ἐμενε ἐκεῖ ἀκίνητος, μετὰ τὸ βλέμμα ἀπλάνες.

— Λοιπόν ; Στρογγυλοκάθησε ἐλέπω, φιλαράκο !

Ἦταν ὁ Κλεμάν. Ὁ Ζαν-Ζάκ τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Παρντόν ! εἶπε !

Καὶ σήκωσε τὴν πολυθρόνα ὅπου καθότανε πρὶν, γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ στὸ δρόμο.

Ἐμενε ἐκεῖ ἀκίνητος, μετὰ τὸ βλέμμα ἀπλάνες.

ANTRE ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Μιά μικρή βασίλισσα στὸ δρόμο τῆς Κλεοπάτρας

Τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια

πιστοπρεπεί. Γιατὶ ἡ Σαφινὰξ ἔγινε βασίλισσα. Βασίλισσα τῆς ὁμορφῆς καὶ ἱστορικῆς χώρας τῆς !

Τὸ περίμενε ;

Ὁχι.

Τὸ εἶχε ἄραγε ποτὲ σκεφθεῖ ;

Ναί.

Θυμᾶμαι ὅτι σὲ κάποια μεγάλη ἐκδρομῇ, ἡ μικρούλα τότε Σαφινὰξ μοῦ ἐξήγησε τί θὰ ἔκανε ἂν ἦταν βασίλισσα.

Κ' ἔλεγε :

— Δὲν θάθελα νὰ μείνῃ κανένα ἀπὸ τὰ παλὰ αὐτὰ ντουβάρια πού ὁ βασιλεὺς θέλει νὰ διατηρῇ. Καμμιὰ πλέον ἀπὸ τὶς ἀρχαῖες αὐτὲς ἀναμνήσεις, πού δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτε... Ἐκεῖνὸ πού θάθελα εἶναι ἄλλο. Θὰ ἤθελα ὅλοι οἱ χωρικοὶ νὰ ἔχουν ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὰ ἀεροπλάνα νὰ πετοῦν, μέρα νύχτα, πάνω ἀπὸ τὶς πολιτείες καὶ τὰ χωριά. Ἐπειτα, κάθε μέρα θ' ἀνοίγα τὶς πόρτες τοῦ παλατιοῦ γιὰ νὰ μπαίνουν μέσα ἐλεύθερα τὰ παιδάκια νὰ με βλέπουν. Γιατὶ ἡ βασίλισσα εἶναι μιά μαμὰ πού εἶναι πολλὰ, πάρα πολλὰ παιδιὰ, δὲν εἶναι ἔτσι :

Στὰ συνὰ ταξίδια τῆς ἀνὰ τὶς εὐρωπαϊκὲς χώρες, ἡ σημερινὴ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου δὲν ἔπαυε νὰ παραβάλλῃ κάθε χώρα μετὰ τὴν πατρίδα τῆς. Κάθε φορὰ πού συναντοῦσε στὴν Εὐρώπη ἕνα ὁμορφὸ τοπίο, μιά ὠραία χωριόπολιν ἢ ὁμορφὰ παιδάκια, φλεγότανε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὰ πάρῃ μαζί τῆς στὴν Αἴγυπτον...

—

Ἡ πριγκίπισσα Φαρίντα θὰ εἶναι μιά βασίλισσα, πολὺ συγχρονισμένη. Τὸ μόνον, ὅμως, πού φοβοῦμαι, εἶναι μὴπως γίνῃ πέραν τοῦ δέοντος προσοδευτική. Ἀν δεχθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλους τοὺς τύπους τοῦ αὐλικοῦ πρωτοκόλλου, θὰ τὸ κάνῃ μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σύζυγόν της. Θέλω δὲ νὰ ἐλπίζω, ὅτι ὁ τρυφερὸς σύντροφός της ζωῆς τῆς, δὲν θὰ θελήσῃ ν' ἀναγκάσῃ τὴν Φαρίντα ν' ἀκολουθῇ ὅλες τὶς παλῆς παραδόσεις τοῦ θρόνου τῆς Κλεοπάτρας...

Ἀλλὰ γιατί ἡ Σαφινὰξ ἔγινε Φαρίντα ;

Ὁ ! Αὐτὸ ἦταν κάπως ὑποχρεωτικό. Ἡ γυναικα πού θ' ἀνεβῇ στὸ θρόνον τῆς Αἰγύπτου, πρέπει ἀπαραίτητως νὰ ἔχῃ ὄνομα πού ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ γράμμα Φ.

Αὐτὸ ἦταν μιά φλογερὴ ἐπιθυμία τοῦ ἀεινήστου βασιλέως Φουάτ, ὁ ὁποῖος ἤθελε ὅλα τὰ μέλη τῆς δυναστείας του νὰ ἔχουν ὀνόματα πού ν' ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς ἀλφαβήτου, πού τὸ θεωροῦσε γουρλίδικο. Ἐτοί, ὁ γυῖός του ὀνομάσθηκε Φαρούκ, τὰ δὲ τέσσερα κορίτσια του Φαβρία, Φαῖζα, Φαῖκα καὶ Φάτια.

Ἡ Σαφινὰξ γέλασε ὅταν ἀκούσε τὸν ἀπαραίτητον αὐτὸν ὄρο, γιὰ τὸ γάμο της. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ διστάσῃ :

Οἱ ἰδιαιτέρως προτιμήσεις τῆς παλῆς μου μαθητοῖας : Ἐξαιρετικὰ μοντέρνες καὶ μᾶλλον ἀπλές.

Εἶναι ἀπελπισμένη πού δὲν τὴν ἀφήσαν νὰ πάρῃ δίπλωμα πιλότου. Καὶ νομίζει τὸν ἑαυτὸ της πολὺ καθυστερημένο, ζηλεύοντας τρομερὰ τοὺς ἐξαδέλφους τῆς, πού εἶναι ὅλοι ἀετοὶ τῆς ἀεροπορίας.

Στὸ ντύσιμό της εἶναι ὅσο δὲν παίρνει ἀπλῆ. Ποτὲ δὲν θέλησε νὰ μείνῃ περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας στὴν μοδίστρα. Οἱ πρόβες τὴν κουράζουν τρομερὰ. Καὶ προτιμᾷ νὰ φορέσῃ μιά τουαλέττα χοροῦ ἢ προβάρσιν, παρὰ νὰ ποζάρῃ στὸν καθρέφτη καὶ νὰ γάνῃ τὸν καιρὸ τῆς σὲ κουραστικὲς λεπτομέρειες.

Τὸ χρώμα τῆς προτιμήσεώς της εἶναι τὸ λευκόν.

Τὸ γλύκισμα πού ἀγαπᾷ ἰσχυρώς εἶναι ἡ πούτιγκα με φρούτα τῆς ἐποχῆς. Ἰδίως δὲ με ἀνανά.

Ὁ κινηματογράφος τῆς ἀρέσει ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμον. Δὲν ἐνδιαφέρεται, ὅμως, γιὰ τὰ αἰσθηματικὰ φιλμ, μ' ὅλο πού εἶναι ἀκόμη μὲς δέκα ἑπτὰ ἐτῶν. Τρελλαινεται γιὰ τὰ ζουρνάλ καὶ γιὰ τὰ φιλμ τῆς ζούγκλας ἢ τῶν θαλασσίων περιπετειῶν. Ἐπίσης τῆς ἀρέσουν πολὺ τὰ ἱστορικά φιλμ, τὰ ὁποῖα παρακολουθεῖ με ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον. Εὐτυχῶς. Γιατὶ ἔτσι θὰ συμπληρώσῃ, κάπως, τὴν ἱστορικὴν τῆς μόρφωσιν, ὅπου χαλαίνει κάπως.

Παίζει πολὺ τέννις, εἶναι σπουδαία ἀμαζόν, τρελλαινεται γιὰ κωπηλασία καὶ ἱστιοπλοία καὶ διευθύνει μόνη της ὅχι μόνον αὐτοκίνητο, ἀλλὰ καὶ βενζινακάτο.

Τὸ σκί εἶναι τὸ ἀγαπημένο της σπόρ. Κάθε χειμῶνα, στὸ Σαιν-Μωρίς, μαζί με τὶς ἀδελφές τοῦ ὑψηλοῦ συζύγου της, ἐλάμβανε μέρος σὲ χιονοδρομίες, καταπλησσοῦσες ὅλους μετὰ τὴν τὸλμην τῆς καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἐπίδοσῇ της. Ὁ καυμὸς της εἶναι πού δὲν χιονίζει καθόλου στὴν Αἴγυπτον.

Ἐχεῖ ἐπίσης μεγάλη ἀδυναμία στὰ σκυλιὰ καὶ πηγαινέι συχνὰ κυνῆν. Σ' αὐτὸ ταιριάζει ἰσχυρώς μετὰ τὸν νεαρό βασιλέα, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν, εἶναι μανιώδης καὶ σπουδαῖος κυνηγός.

Στὰ ἐργόχειρα καὶ στὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔχει καμμιὰ κλίση. Τὸ μόνον πού τὴν τραβάει εἶναι ἡ μαγειρική καὶ ἡ ζαχαροπλαστική. Τῆς ἀρέσει ν' ἀνακατώνεται στὴν κουζίνα νὰ κάνῃ διάφορα δύσκολα φαγητὰ καὶ νὰ κατασκευάζῃ φαν

10.000

Ένα διήγημα του Μάριο Μινιάτι

«Αξιότιμε κύριε,

Με την παρούσα μου σας πληροφορώ, ότι γθες βρήκα το πορτοφόλι που έχασατε, το οποίο και σας επιστρέφω. Εκράτησα μόνο απ' ό,τι περιείχε τις δέκα χιλιάδες λιρέττες. Τις κρατώ ως δάνειον. Ξέρω πώς είσθε αρκετά πλούσιος και πώς οι δέκα χιλιάδες δεν σας κάνουν ούτε κρύο, ούτε ζέστη. Γι' αυτό και δεν αισθάνθηκα κανένα δισταγμό να τις κρατήσω.

Εν πάση περιπτώσει, όπως σας λέγω και στην αρχή τις θέλω ως δάνειο. Θα μου χρησιμεύσουν για ένα σκοπό, που έχω από καιρό στο μυαλό μου. Εάν μέσα σε πέντε χρόνια και την αυτή ημερομηνία δεν σας επιστρέψω τα λεπτά, σεις μπορείτε να μου τα ζητήσετε δικαστικώς, και η παρούσα μου θα σας χρησιμεύει ως απόδειξις. Είμαι εν τούτοις απόλυτως βέβαιος ότι θα επιτύχω και θα σας επιστρέψω τα χρήματα, που μου έδανέ-σατε με τόση ευγένεια.

Όπως δέχτηκε, είτε επιτύχω, είτε αποτύχω θα παρουσιασθώ ενώπιόν σας στις 12 Δεκεμβρίου 1937.

Ανδρέας Μέντιτσι.

Ο Μάξιμος Μοντάλτο διάβασε το γράμμα, κύτταξε το πορτοφόλι που είχε χάσει και τώρα ξανάβρισκε, χαμογέλασε και δεν τηλεφώνησε στην αστυνομία, για να καταγγείλη το πράγμα.

— — —

Πέρασαν πέντε χρόνια...

Ο Μάξιμος πήρε το επισκεπτήριο που του παρουσίασε ο υπηρέτης του και διάβασε το όνομα «Ανδρέας Μέντιτσι».

Καλά, είπε, έρχομαι άμέσως. Και μπήκε στο σαλόνι, όπου αντίκρυσε μια γυναίκα.

Με συγχωρείτε, είπε, θα είναι κάποια παρεξήγησις.

Δεν πιστεύω. Ο Ανδρέας Μέντιτσι είμαι εγώ.

Φανταζόμουν πώς ήταν άνδρας.

Το όνομα είναι αρσενικό, μά α-νίκη σε μένα, αν και είμαι γυναίκα.

Λοιπόν, σε τι οφείλω την τιμή της επίσκεψώς σας;

Δεν σας λέγει τίποτε, λοιπόν, το όνομά μου;

Όχι, δεσποινίς.

Δεν θυμόσαστε ένα γράμμα έδω και πέντε χρόνια, που σας μιλούσε για ένα πορτοφόλι.

Διάβολε τώρα θυμούμαι. Θα τώ-γα ακόμη το γράμμα σας. Λοιπόν σεις είχατε βρή το πορτοφόλι. Μά θα είσαστε πολύ νέος.

Δεκαεπτά χρονών.

Το γράμμα σας με είχε διασκε-δάσει. Κι' ούτε σκέφθηκα να αξιώ-σω να μου επιστρέψετε τα χρήματα.

Μου φαίνεται πώς η μνήμη σας δεν σας βοηθεί.

Ναί.

Παρακαλώ. Έρχεστε κοντά στο παραθύρο.

Ευχαρίστως.

Τι βλέπετε μπρος στην εξώπορ-

τά σας;

Ένα αυτοκίνητο. Τέσσερις πόρ-τες. Σούπερ - μπερλίνα με έξη κυ-λίνδρους. Στ' αλήθεια ωραία. Είναι δική σας;

Δική μου.

Συγχαρητήρια.

Για να διευκολύνω τη μνήμη σας:

Έδω και πέντε χρόνια σας έγραφα, ότι θα επιτύχωνα το σκοπό μου και θα σας επέστρεφα τα λεπτά σας. Λοιπόν επέτυχα.

Αυτό είναι άλλο πράγμα.

Η νέα κάθισε και πήρε την τσάν-τα της. Ο Μάξιμος την κύτταξε. Πο-σο ήταν όμορφη και πόσο κομψά ντυμένη. Φορούσε μια γούνα από κα-στόρι, κάλτσες μεταξωτές από τις πιο φίνες και παπούτσια με τακούνι από κρέπ. Έβγαλε από την τσάντα της ένα στυλό κι' ένα καρνέ επιτα-γών. Έγραψε, υπέγραψε και του έ-δωκε μια επιταγή.

Ίδου, είπε, οι δέκα χιλιάδες με τούς τόκους.

Πολύ ωραία. Με υποχρεώσατε...

Επιτρέψτε;

Ο Μάξιμος έπλησίασε το τηλέφω-νο και πήρε έναν αριθμό.

Σεις κόμησα, είπε μιλώντας στο μικρόφωνο. Σας στέλλω με τον Βενέδικτο ένα μικρό τσεκάκι για τούς φιλανθρωπικούς σας σκοπούς.

Εκρέμασε το ακουστικό.

Η νέα στεκόταν όρθια και έξω φρενών.

Ηλίθιε, κακοανατεθραμμένη, φώ-ναξε και βγήκε έξω χτυπώντας την πόρτα.

— — —

Μετά λίγες μέρες.

Αι λοιπόν, Μαρτέλλο, είδες το αυτοκίνητο;

Μάλιστα, κύριε. Ξέρω πώς δεν αγοράζετε αυτοκίνητα από δεύτερο χέρι. Μ' αυτό είναι ολοκαίνουργιο. Θαξίζει τουλάχιστον 60 γιλ. λιρέτ-τες και το πουλάνε για 30 γιλ. Και νά δήτε, πριν λίγες μέρες ένα πα-ρόμοιο αυτοκίνητο στεκότανε μπρος στην πόρτα μας.

Μιά σουπερ - μπερλίνα με έξη κυλίνδρους;

Ακριβώς.

Για δώσε μου τη διεύθυνση του πωλητού.

— — —

Ποιός ξέρει γιατί την πωλεί, συλ-λογιζότανε ο Μάξιμος ενώ πήγαινε στη διεύθυνση που του έδωσε ο σω-φέρ του.

Όταν έφθασε στο ξενοδοχείο «Πριγκιπικόν» ρώτησε το θυραπό:

«Η δεσποινίς Μέντιτσι;

Δωμάτιο αρ. 22 πρώτο πάτωμα. Χτυπά την πόρτα.

Εμπρός.

Μπαίνει.

Σεις;

Μάλιστα. Ήλθα για το αυτοκί-νητο.

Λυπούμαι, μά το πούλησα.

Τότε με συγχωρείτε.

Ο νέος επροχώρησε προς την πόρτα να σταυιάσει:

Μου επιτρέψτε μια ερώτηση; Γιατί πουλάτε το αυτοκίνητο;

Δεν θα σας δώσω λογαριασμό.

Πολύ καλά, αλλά γιατί παίρνε-τε αυτό το ύφος μαζί μου; Σας εί-μαι, λοιπόν, τόσο αντιπαθητικός;

Η νέα τον κύτταξε μιά στιγμή. Αντιπαθητικό αυτό το ωραίο παλ-ληκάρι; «Α όχι, όχι βέβαια».

Αυτό το «όχι, όχι», το σκέφθηκε, αλλά χωρίς να το καταλάβη το εί-πε και δυνατά.

Ο Μάξιμος πήρε θάρρος και είπε:

Τότε θα μου πείτε, γιατί θέλετε να ξεκάνετε το αυτοκίνητο. Δεν πουλάει βέβαια κανείς με τόση ευ-κολία, ένα ολοκαίνουργιο άμαξι χά-νοντας μάλιστα την μισή αξία.

Μήπως νομίζετε πως τώκλεψα;

Δεν το νομίζω αυτό, αλλά ελπί-ζω κάτι άλλο. Λόγω χάριν, ότι δεν είναι διόλου ακριβή όσα πού είπατε, ότι επέτυχαν τα σχέδιά σας και κε-ρίσαστε δεν ξέρω πόσα εκατομμύρια.

Δεν είναι λεπτό αυτό που λέτε. Κι' έπειτα γιατί είπατε την λέξη «ελπίζω»;

Γιατί σε μās τούς άνδρες μās ά-ρέσει καλλίτερα να προστατεύουμε..

Ευχαριστώ... Δεν μου χρειάζεται προστασία.

Δεσποινίς... Μά το όνομά σας εί-ναι άφορητο. Δεν έχετε άλλο όνομα;

Ναί, η μητέρα μου με φώναζε Ντέα.

Λοιπόν, δεσποινίς Ντέα, μπορώ να καθώσω;

Παρακαλώ..

Κάθισαν κι' οι δυο.

Σιωπή για λίγα λεπτά. Έπειτα η νέα άρχισε να διηγείται:

Είμαι αλήθεια. Είχα άτυχία. Δεν πέτυχαν οι σκοποί μου. Άμα βρήκα τα λεπτά σας ήμουν δεκαεπτά χρο-νών. Δεν είχα πιά κανέναν στον κό-σμο. Ζούσα μόνη μου και δούλευα ως μοδίστρα.

Απεφάσισα με κάτι άλλα κορίτσια κι' άνοιξαμε ένα μο-διστράδικο. Οι δουλειές όμως δεν πήγαιναν διόλου καλά και σε λίγους μήνες το κλείσαμε. Ξανάρχισα πάλι την δουλειά και κέρδιζα με δυσκο-λία το ψωμί. Θα έρνοίμουν δε σε σας έτσι ταπεινωμένη, αν εν τώ μεταξύ δεν έπαιρνα μια κληρονομιά. Πέθανε μια θεία μου και μου άφησε 150 γιλ. λιρέττες. Τότε μ' έπιασε η μεγαλο-μανία να παρουσιασθώ σε σας σαν να είχα επιτύχει.

Λοιπόν θα το αγοράσω εγώ.

Α όχι, κύριε, Μοντάλτο, αυτό δεν θα γίνει ποτέ.

Όπως νομίζετε.

— — —

Σε τρεις μέρες ξαναγύρισε στην Ντέα, για να υπογράψουν το συμβό-λαιο για την αγορά του αυτοκινή-του.

Όταν της μετρούσε τα λεπτά της είπε χαμογελώντας:

Αλήθεια, θα έχετε ανάγκη κι' ά-πό προίκα, αν παντρευτήτε σε λίγο.

Νά παντρευτώ;

Βεβαίως. Δεν με θέλετε για άντρα σας;

Κι' όπως συμβαίνει στον κινημα-τογράφο, έδωσαν το πρώτο φιλί.

— — —

ΜΑΡΙΟ ΜΙΝΙΑΤΙ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Την Αγγλίαν συνταράτουν από καιρο κάτι μυστηριώδη εγκλήματα, δράστης των οποίων είναι ένας τρελλός χειρουργός, ο δωρ, Χόκιν, ο οποίος τρελλάθη-κε στον πόλεμο έγγχειρίζων διαρκώς τραυματισμένους. Ο δωρ, Χόκιν, πι-στεύει ότι ένα μέρος του εγκεφάλου του έχει γεμίσει αίμα και ζητεί να βρη ένα άλλο ανθρώπινο μυαλό, που θα ται-ριαζε με το δικό του, για ν' αντιμε-ταστήση το βλαμμένο μέρος του. Έ-τσι σκοτώνει όποιον τύχη, και του ά-νοιγει το κρανίο. Έναντιον του δο-ρος Χόκιν κινείται όλόκληρη η ά-στυνομία ιδιαιτέρως όμως η μίς Άνν Λάνκαστερ και ο Ντάνιελ Ρόκ, χωρίς αποτέλεσμα όμως, μέχρι της στιγμής.

Τελευταίως, ο τρελλός χειρουργός καταφέρει να απαγάγη και τον συν-ταγματάρχη σέρ Φράνσις Γουόρτον—γνωστόν υπό τα στοιχεία Κ. 20— και έτοιμάζεται να τον έγγχειρίση.

Η άστυνομία υπό την καθοδήγησιν του Ντάνιελ Ρόκ, προσπαθεί να τον σώση, και το κατορθώνει. Ο Χόκιν όμως, τούς ξεφεύγει και πάλι αν και είχε πείση από ύψος 30 μέτρων μέσα σ' ένα γκρεμό! Δεν είχαν προφθάσει ο Ντάνιελ Ρόκ και οι φίλοι του της Σκότλαντ Γουάρδ, να συνέλθουν από την έκπληξή τους, όταν ένα δεύτερο ύποπτο γεγονός σημειώνεται. Έξα-φανίζεται ο νεαρός Τζέραλντ Όουξ. Υστερ' από τέσσερις μέρες τον ανα-καλύπτουν αλλά σε περιεργή κατάστα-ση: Δεν θυμότανε τί του είχε συμβη κατά τις τέσσερις αυτές μέρες. Ο Ντάνιελ Ρόκ και η Άνν Λάνκαστερ, πηγαίνουν και βρίσκουν τον νέο στον πύργο του, αλλά δεν μαθαίνουν τίπο-τε. Την τελευταία μόνο στιγμή ύπο-πτεύονται την παρουσία εκεί του δο-ρος Χόκιν, άλλ' ο τρελλός γιατρός και πάλι τούς ξεφεύγει.

Μιά μέρα, ο Ντάνιελ Ρόκ παίρνει ένα γράμμα. Είναι από τον Γκρίγκς, τον άλλοτε φίλο του άστυλου στο οποίο είχε φιλοξενήσει ο δωρ Χόκιν. Τώρα είναι στην ύπηρεσία του τρελ-λού γιατρού Ο Γκρίγκς προτείνει στον Ρόκ να τούς παραδώση τον Χό-κιν, αντί του ποσού των 1000 λιρών, με το όποιο είχε εκπληρωθή. Ο Ρόκ παίρνει την Άνν Λάνκαστερ και πη-γαίνει στο ραντεβού. Σ' ένα άλλο σύ-τοκίνητο τον συνδεύουν ο σέρ Φράν-σις Γουόρτον, ο Βίντεργκεν και δυο άλλοι έπιθεωρητά της Σκότλαντ Γυ-ρόδ. Σε λίγο ο Ρόκ συναντάται με τον Γκρίγκς και του ζητά να τον οδηγήση στον Χόκιν. Ο Γκρίγκς συμφωνεί να-ται αλλά την τελευταία στιγμή του

φωνάζει ότι του στήνουν παγίδα και άφου του δίνει διάφορες οδηγίες φεύγει σαν τρελλός. Ο Ντάνιελ Ρόκ όμα προς στην έπαυλη του δορος Χό-κιν από ένα μονοπάτι, ενώ ο Βιντερ-γκέητ μπαίνει από την καγκελόπορτα με το αυτοκίνητό του. Δεν είχαν ό-μως προχωρήσει πολύ όταν άκούεται ένας έκτοφαντικός κρότος. Το αυτο-κίνητο του άστυνομικού μεταβάλλεται σε σωρό σιδερέων και ο τολμηρός οδηγός του διαμελίζεται κατά τον οί-κτροτερο τρόπο. Ο δωρ Χόκιν, με τον τρόπο αυτό, ξεφεύγει και πάλι και τώρα βρίσκεται με την γυναίκα του στο Μόντε Κάρλο.

160Ν

Οι είχαν στραφή και την κύ-ταξαν με θαυμασμό, κι' ο Μπρούκς φαινόταν σαν να τά-χε χαμένα. Την παρακολούθη-σε με το βλέμμα έως ότου όγηκε ά-πο την αίθουσα.

Η άδελφή Έσθήρ!.. ψιθύρισε. Σαν όνειρο μου φαίνεται.

Κι' όμως είναι πραγματικότης, παρετήρησεν ήρεμα ο δόκτωρ Χόκιν. Επιτρέψατέ μου λοιπόν να σας ζη-τήσω συγγνώμη για την πρωινή συμπεριφορά μου. Είμαι στ' αλή-θεια ο σέρ Τζόγερ Χόκιν και έχω έξετελέσει την έγγχειρήση στο πόδι σας στο νοσοκομείο πολέμου στο Ύπρ.

Ήμουν απόλυτως βέβαιος γι' αυτό, έκανε ο Μπρούκς. Μά γιατί...

Σταθήτε! τον πρόσταξε ο χει-ρουργός. Έπιθυμώ να σας υποβάλω μιάν ερώτησιν. Μήπως αναφέρατε ή-δη σε κανένα ότι με συναντήσατε έ-δω, στο Μόντε Κάρλο;

Δεν έχω ακόμα πιάσει κουβέν-τα με κανένα σ' αυτήν την πόλη, του άπάντησε ο νέος. Εκτός φυσικά ά-πο σας και τη γυναίκα σας. Είστε άλλως τε και τα μόνα πρόσωπα που γνωρίζω.

Θαυμάσια! άνεφώνησε ο τρελ-λός. Έχω τον λόγο μου που θέλω να κρατήσω τόν Ινκύνιτό μου. Και γι' αυτό ακριβώς σας απέκρυψα στην αρχή την αληθινή ταυτότητά μου, όταν με συναντήσατε στο «Σί-ρο'ς».

Ποτέ δεν θα ξεχάσω, κύριε, έδή-λωσε με έπίσημο τόνο ο νέος, ότι σας οφείλω τη ζωή μου. Η παραμι-κρή σας έπιθυμία είχε για μένα δια-ταγή. Δεν θα άναφέρω λοιπόν σε κα-νένα ότι σας συνήνησα ή έστω και ότι γνωρίζω ποιος είσθε.

Τότε, τον διεβεβαίωσε ο Χόκιν, η γυναίκα μου κι' εγώ, θα γνωρίζε-τε ίσως ότι παντρεύτηκα την άδελ-φή Έσθήρ, θα είμεθα εύτυχεις εάν θα δεχόσασταν την συναναστροφή μας. Και τώρα επιτρέψτε μου να σας έρωτήσω και κάτι ακόμα. Πώς κατωρθώσατε και με άναγνωρίσα-

τε; Είμαι βέβαιος ότι θα έχω αλλά-ξει από την εποχή του Πολέμου.

Έντελώς τυχαία, του έξηγησεν ο Μπρούκς, σάς παρατηρούσα κά-ποια στιγμή, που η άδελφή Έσθήρ, συγγνώμη, ή λαϊδή Χόκιν, σκυμμέ-νη προς το μέρος σας σας έλεγε κά-τι και σεις συνωφρυβήκατε. Αυτός όπως θυμάμαι, ήταν ένας από τούς συνθησισμένους σας μορφασμούς. Ά-κουσα μετά και τη φωνή σας... Ό-ταν λοιπόν με διαψεύσατε, συνεπέ-ρανα ότι θα είχα άσφαλώς κάνει λά-θος. Αλήθεια, δεν μπορείτε να φαν-τασθήτε πόσο πιο νέος και πόσο έξ-αιρετικά όμορφη δείχνει τώρα ή γυ-ναίκα σας...

Θα κολακευθη πολύ όταν άκού-ση την γνώμη σας, του άπάντησε με σαρκασμό ο Χόκιν. Εκτός φυσικά αν της έχετε ήδη πη και της ιδίας... Μά, για πητε μου, αν δεν γελιέμαι άνήκατε στον τακτικό άγ,γλικό στρατό...

Ο Μπρούκς κούνησε το κεφάλι του.

Ναί, του άπάντησε. Βρισκόμουν τότε στην Κεϋλάνη, όπου έχω μία μι-κρή φυτεία τσιγανιού. Είχα έρθει λοι-πόν για να καταταχθώ και μετά έα-ναγύρισα στην Κεϋλάνη. Τώρα έα-λησα να ξεκουρασθώ λίγο και να ξαναδώ την πατρίδα μου. Βγήκα στην Μασσαλία και εκεί αποφάσισα να διασκεδάσω για μιά-δυο εβδομά-δες στο Μόντε Κάρλο. Είπε έλπετε ή πρώτη φορά που άποφασίζω κι' έ-γώ να ξεκουρασθώ λίγο από τον και-ρό του Πολέμου!

Όστε δεν έχετε άλλους γνω-στούς έδω; έπέμενε ο Χόκιν.

Μέχρι στιγμή δεν έχω συναν-τήσει ούτε ένα γνώριμο πρόσωπο, του άπάντησε κάπως λυπημένα ο Μπρούκς.

Ελπίζω τότε να δεχθήτε να φά-με άπόψε μαζί, τον προσκάλεσε ο χειρουργός. Έχουμε μιά μικρή βί-λα στο Καπ Μαρτέν. Αν πάρετε αύ-τοκίνητο, σε λίγα λεπτά θα είσθε έ-κει. Θα σας περιμένουμε λοιπόν κα-τά τις έννησ, αν σας είνε φυσικά βο-λικιά αυτή ή ώρα. Της γυναίκας μου βλέπετε της άρέσει να μένη έ-δω ως τις όκτώ. Θα σας περιμένω-με λοιπόν έξάπαντος. Την βίλλα μας έέχασα να σας το πώ, την λένε Βιο-λέτ.

Ω, σας είμαι υπόχρεος, του άπάντησε με ένθουσιασμό ο νέος.

Ο Χόκιν τον άποχαίρετσε φιλι-κά και άπομακρύνθηκε προς την δι-εύθυνση του Καζίνου. Ένοιωσε στη ψυχή του κάποιο παράξενο έρεθισμό, κάποια άνησυχία. Η θεία του ανθρώ-που αυτού, τον όποιον είχε κάποτε έγγχειρήσει, είχε γεμίσει το μυαλό του μ' ένα μαύρο σύννεφο από φρι-κτές άναμνήσεις.

Απότομα όγηκε από την αίθουσα και στάθηκε στην άκρη της Τεράς,

ΕΝΑ ΑΡΙΣ-
ΤΟΥΡΗΜΑ
ΤΙΚΟ ΑΣΤΥ-
ΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑΤΟΥ
ΦΙΛΙΠ
ΟΠΠΕΝΧΑΪΝ

παρατηρώντας με θλέμμα άπλανές τη θάλασσα. Ήταν ήδη άργά, το γκρίζο σούρουπο είχε άπλωθι παντού, και κανείς δεν φαινόταν τριγύρω. Τό άπαισιο, τό φοβερό πανόραμα του πολέμου, τό ματωμένο, τό άθλιο, άρχισε νά περνά έμπρός από τά μάτια του. Άκούσε και πάλι τά βογγητά τών πληγωμένων, τις θραχνές φωνές τών τραυματιοφορέων, τόν έκκωφαντικό θόρυβο τών κανονιών, τούς πυροβολισμούς, τό κρότισμα τών μυδραλλιοβόλων.

Καί περνούσαν σ' άτέλειωτο, φρικτό κύμα, οι τραυματίαι, και πάρα κάτω οι νεκροί.

Κάποιοι από τούς βοηθούς του έκανε έμετό, μιά νοσοκόμος λιποθύμισε και μόνος έκείνος στεκόταν άκίνητος, σταθερός, έγχειρίζοντας άδιάκοπα, δουλεύοντας άπίστευτα υπεράνθρωπα.

Κάποτε ή νή είχε άνατιναχθι κάτω από τά πόδια του, κι όμως τό πογεμένο παράπονο του τραυματία, πού τόν είχαν μεταφέρει έκείνη άκρίβως τη στιγμή, του είχε δώσει τη δύναμη νά συγκρατηθι, νά συνεχισι...

Καί σ' αυτόν άκριβώς τόν τραυματία είχε κατορθώσει νά έπιτύχι κάτι, πού όλοι τό είχαν χαρακτηρίσει γιά θάνατο...

Δούλευε τότε μέρα και νύχτα άδιάκοπα κι ήταν όμοια ή νύχτα με τη μέρα, μόνον πού ή νύχτα ήταν πιο φρικτή, τριγυρισμένη στο μέλανό μυστήριό της.

Αυτό λοιπόν τό ματωμένο άμφιθέατρο ήταν ό βωμός όπου είχε θυσιάσει τό ζωτικώτερο τμήμα της ύπαρξέως του...

Έσκυψε άπάνω από τόν χαμηλό τοίχο και κύταξε τηνάφρισμένη θάλασσα. Ένοιωθε πώς κάτι είχε χαλάσει μέσα του, κάποιος σύνδεσμος της ψυχής και του σώματος είχε σπάσει. Και θάταν κάτι τό άκρίβδ, κάτι πού δύσκολα θ' άντικαταστούσε...

Η ΤΥΧΗ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ

Είχε άρχισι ξαφνικά νά θρέχη, κι ό δόκτωρ Χόκιν άναγκάστηκε νά γυρίσι στο κάζινο βιαστικά.

Πήγαινε από τραπέζι σέ τραπέζι κερδίζοντας διαρκώς και μαζεύοντας χιλιάδικα και μάρκες. Δέν έμενε πουθενά περισσότερο από έλάχιστα λεπτά, μη θέλοντας νά προκαλέσι τόν φθόνο κανενός.

Και διαρκώς γυρνούσε, γυρνούσε κερδίζοντας άδιάκοπα, άμίλητος και σκεπτικός.

Κατά τις 7 ξαναγύρισε στο Σπώρτιγκ Κλάμπ. Βρήκε την γυναίκα του καθισμένη σ' ένα τραπέζι ρουλέττας. Άπόρρησε γιατί ήξερε καλά ότι της Έσθιρ δέν της άρεσε νά παίζι. Πάντως έμπρός της είχε συσσωρευθι δλόκληρη στοίβα από μάρκες και χαρτονομίσματα.

Ό Μπρούκς καθόταν σ' άριστερά της και έλάχιστες μόνον μάρκες άντεπροσάπεναν τήν περιουσία του. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή άπογοήτευσις και τό θλέμμα του ήταν φευγαλέο, νευρικό.

Ό Χόκιν χαμογέλασε: — Πώς πάει ή τύχη; τόν ρώτησε σκύβοντας από πάνω του και ρίχνοντας μιά μάρκα στο 29.

Ό Μπρούκς στράφηκε και τόν έκύτταξε θορυβημένος.

— Καταστράφηκα! ψιθύρισε. Έχασα όλη μου σχεδόν την περιουσία!

Έπαίξε νευρικά με τό λεπτό μου

Τό φρικτό μυστικό του δρ Χόκιν

στάκι του και πόνταρε τά «ρέστα» του στα κόκκινα. Σε λίγο άντήχησε ή μονότονη φωνή του κρουπιέρη, λίγο μετά τό κρότισμα της σφαίρας, πού είχε πέσει στη θέσι ενός αριθμού:

— Είκοσιεννέα μαύρα και μονά!

— Ατάραχα, ό χειρουργός μάζεψε τά κέρδη του.

Ό νεαρός έμεινε γιά λίγα δευτερόλεπτα άκίνητος, με τό θλέμμα καρφωμένο στο άπειρο. Ξαφνικά, σηκώθηκε από τη θέσι του και προχώρησε βιαστικά προς την πόρτα.

Ό Χόκιν έβριζε μιά ματιά στη γυναίκα του, πού του άπάντησε νεύοντας του κρυφά. Μάζεψε μετά τις μάρκες της και άκολούθησε τόν Μπρούκς. Διέσχισε με λικνιστό βήμα την αίθουσα, όμοια με πεντάμορφη πεταλούδα, σκορπώντας γύρω της ένα λεπτό άρωμα πού λές και της είχε μείνει άπ' τό φτερούγισμά της από λουλούδι σέ λουλούδι. Βρήκε τόν νέο καθισμένο σέ μιά άπόμερη γωνία του μπάρ.

— Ήρθα νά πω ένα κοκτέηλ μαζι σας, τού ψιθύρισε.

Τήν κύτταξε έπί ώρα πολλή προσεκτικά. Στο πρόσωπό του ήταν χυμένη μιά έκφρασις στενοχώριας και άπελπισίας.

— Δυστυχώς, της άπάντησε, θά άναγκασθιτε νά τό πληρώσετε μόνη σας...

Γέλασε βιασμένα και μετά συνέχισε:

— Έχασα όλα τά λεφτά πού είχα φέριε μαζί μου.

Ό Έσθιρ τού χαμογέλασε και παρήγγειλε τό ποτό στο γκαρσόνι. — Είνε τρέλλα νά τά θάζι κανείς με την τύχη! τού άπάντησε σχεδόν ψιθυριστά. Θά σας δώσω όμως έγώ μερικά μαθημάτα άπόψε...

— Άπόψε; έκανε περίλυπα ό Μπρούκς. Σκεφθιτε πώς δέν μούμειναν λεφτά ούτε γιά νά πληρώσω τό αυτοκίνητο πού θά με φέρι στη θίλλα σας!

Διακριτικά ή Έσθιρ τού έβαλε στο χέρι ένα χιλιόφραγκο.

— Σας τό δανείζω, τού ψιθύρισε, γιατί μού άρέσετε! Και πρό πάντων γιατί θά χαρώ πολύ άν έλθετε!

Τήν κύτταξε με λατρεία.

— Είσθε υπέροχη! της είπε σιγανά.

Ό Έσθιρ είχε άφισι τό χέρι της μέσα στο δικό του.

— Ήρθαν έπί τέλους τά κοκτέηλ μας! έκανε σέ λίγο. Θά πιούμε εις ύγειαν της περαιτέρω γνωριμίας μας... Άλήθεια, άν θυμάμαι καλά, ήσασταν από τούς πιο άτακτους άσθενείς μου.

— Άς πιούμε, της είπε βαρυσήμαντα ό νέος, σέ όσα δέν τολμώ άκόμα νά σας πώ.

Ό Έσθιρ άφισε τό άδειο ποτήρι της έπάνω στο τραπέζακι και σηκώθηκε όρθια.

— Πρέπει νά πάω νά θρώ τόν άνδρα μου, έκανε. Όπως είπαμε λοιπόν, άπόψε στις έννιη.

Τό γεύμα πού παρέθεσε τό ίδιο έκείνο θραδί ό δόκτωρ Χόκιν, ήταν έξαιρετικό. Τούς σέρβισε ένας Γάλλος ύπηρέτης, τού οποίου και ή γυναίκα τούς ύπηρετούσε ως μαγειρίσας.

Ό χειρουργός ήταν περιποιητικάτατος και ή Έσθιρ άφάνταστα σα γηνευτική.

Ό Μπρούκς ζαλισμένος κάπως από τό κρασί και έπηρεασμένος από τό έγκάρδιο περιβάλλον, άρχισε νά τούς διηγηται τη ζωή του.

Όταν, μετά τόν Πόλεμο, είχε έπιστρέψει στην Κεϋλάνη, είχε θρή τό μικρό κτήμα του σέ άρχημα χάλια. Άργότερα ή τιμή τών τσαγιών είχε πέσει και άφού αγωνίστηκε έπι δύο χρόνια προσπαθώντας μάταια νά άνορθώσει τη φυτεία του γιά κάποιον χίλιες λίρες. Με τά λεφτά αυτά σκόπευε νά διοργανώσει μιά νέα δουλειά στην Άγγλία. Είχε έλθει λοιπόν στην Ευρώπη και γιά κακή του μοίρα, έχασε τώρα όλη του την περιουσία στη ρουλέττα.

Ό Έσθιρ τόν άκουε με ύφος έλαφρά περιφρονητικό.

Ό Χόκιν περιωριζόταν νά χαμογελά. Έν τώ μεταξύ ο νέος όλο κι έπινε κρασί.

— Πρέπει όπωσδήποτε νά κερδισι λεφτά, είπε. Δέν μπορώ νά καταλάβω γιατί χάνω τόσο στη ρουλέττα. Τήν στιγμή πού έσείς κερδίζετε ό πού και άν ποντάρετε.

Ό χειρουργός χαμογέλασε πιο ζωηρά.

— Τό πράγμα εξηγείται εύκολα, παρετήρησε.

— Τι έννοείτε; ρώτησε με ένδιαφέρον ό Μπρούκς. Μήπως έχετε δικό σας σύστημα;

Ό Χόκιν κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του, ενώ ή Έσθιρ ξεκαρδιζόταν στα γέλια.

— Δέν έχουμε άνάγκη συστήματος, έκανε ό πρώτος έμπιστευτικά. Κερδίζουμε διαρκώς, γιατί τόσο ή γυναίκα μου όσο και έγώ δέν είμεθα έντελώς ύγιεις πνευματικά. Και πιθανόν νά γνωρίζετε ότι οι τρελλοί κερδίζουν πάντα στα τυχερά παιχνίδια.

— Συγγνώμη, δέν σας καταλαβαίνω, ψιθύρισε ξαφνιασμένος ό νέος.

— Ναί, ναί, μην άπορήτε, έξακολούθησε άξιοπρεπέστατα ό Χόκιν. Άλλως τε, γνωρίζετε και σεις έκ πείρας πόσο σκληρά εργαστήκαμε, κατά την διάρκεια του Πολέμου. Δουλέψαμε διπλά από κάθε άλλον χειρουργό ή νοσοκόμο... Κι έτσι στο τέλος προσεβλήθη ένα μικρό τμήμα τού έγκεφάλου μας. Εύτυχώς τά συμπτώματα στη γυναίκα μου ήσαν εύχάριστα.

— Μά, αυτό είνε άπίστευτο! φώναξε ό Μπρούκς.

— Ω, δέν συνέβη τίποτε τό έξαιρετικό, συνέχισε άτάραχα ό τρελλός. Άπλούστατα, ένα μικρό τμήμα τού έγκεφάλου μου μάτωσε. Έχασε δηλαδή τό φυσιολογικό φαιό του χρώμα και χρωματίστηκε κόκκινο.

Έπεβαλλετο λοιπόν μιά έγχειρίσις. Έπρεπε όπωσδήποτε νά άνακαλύψω ένα μόριο ύγιους ύλης, γιά νά άντικαταστήσω με αυτό τό δικό μου τό κατεστραμμένο, σύμφωνα με κάποια μέθοδο άποκλειστικής μου έμπνεύσεως. Και τώρα θά σας πω κάτι, πού ποτέ μου δέν τολμήσα νά πω σέ άλλον άνθρωπο. Έξήτησα, με άγγελίες στις έφημερίδες κάποιον πού θά ήταν διατεθειμένος νά ύποστη

την άπλουστάτη αυτήν έγχειρίσι. Ξέρετε λοιπόν ποιό ήταν τό άποτέλεσμα αυτής της ένεργείας μου;

Σώπασε γιά λίγο, παρατηρώντας τόν νέο κατάματα.

— Μας έκλείσαν σέ κάποιο άσυλο φρενοβλαστών, συνέχισε. Έμένα και τη γυναίκα μου. Μείναμε εκεί κάποιο ένα χρόνο.

Ό Μπρούκς τόν κύτταζε άφωνος, από την κατάπληξη και τόν τρόμο. Μηχανικά σήκωσε τό ποτήρι του και τό άφισε κατόπιν ξανά στο τραπέζι. Κι όμως παρ, όλο τόν φόβο του, ή περιέργεια του είχε φτάσει στο κατάρυφο.

— Όταν μας άφισαν και πάλι έλεύθερους, εξακολούθησε ό Χόκιν, έπείρησα γιά δεύτερη φορά νά εύρω κάποιον γιά τό πείραμά μου. Μόνον πού δέν έκανα τη θλακεία νά δημοσιεύσω σχετική άγγελία στις έφημερίδες. Μελέτησα τόν έγκέφαλον πολλών προσώπων, πού μού δόθηκε ή εύκαιρία νά συναντήσω και νά χειρουργήσω. Δυστυχώς όμως κάθε φορά εύρίσκα και ένα μικρό ματωμένο τμήμα, στο αυτό άκριβώς σημείο με τό δικό μου. Γιά την ώρα, λοιπόν, έχω έγκαταλείψει τις έρευνες και τά πείραμάτα μου. Φαίνεται όμως ότι οι προσπάθειές μου έχουν παρεξηγηθι από την άστυνμία, καθώς επίσης και από μερικούς άλλους, έξαιρετικά ένοχλητικούς ανθρώπους. Γιά νά είμαι δε είλικρινής, σας όμολογώ ότι και έγώ έχω χάσει ως ένα σημείο την άπόλυτη βεβαιότητα μου γιά την άποτελεσματικότητα της θεωρίας μου περί άντικαταστάσεως τού έγκεφάλου. Άλλως τε, τσούν ή γυναίκα μου όσον και έγώ παρηγορηθήκα κάπως με την τυρινήν κατάστασή μας.

— Ωστε, σ' αλήθεια, πιστεύετε, ότι είσθε και οι δύο σας τρελλοί; ψιθύρισε ό Μπρούκς.

— Φυσικά, τού άπάντησε ό χειρουργός. Είμαι άπολύτως βέβαιος ότι ή γυναίκα μου και έγώ — σέ διαφορετικό πάντως βαθμό — δέν είμαστε έντελώς ίσορροπημένοι. Μά, τί έχει νά κάνει αυτό; Γιά δήτε...

Σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς μιά τζαμπορτα τού δωματίου και τράβηξε την κουρτίνα. Τήν άνοιξε μετά και βγήκε στο πέτρινο μπαλκόνι πού έβλεπε προς τούς κήπους πού τούς φώτιζε φαντασμαγορικά ή πανσέληνος, και πού κατέβαιναν ως την ήσυχη θάλασσα. Τά κυπαρίσσια ξεχώριζαν σκοτεινά στο θαυκύανο φόντο της Μεσογείου, και οι πορτοκαλλίτες έγερναν κάτω από τό φορτίο τών χρυσών φρούτων τους.

Λίγο πιο κάτω ύπήρχαν μερικά έλαιόδενδρα και έλατα, και πιο πέρα άνθισμένοι θάμνοι και ροδοδάφνες, πού τό μεθυστικό τους άρωμα χύθηκε στο δωμάτιο. Από μακριά άκούονταν τε ψιθυριστό πάφλασμα τών κυμάτων στην άκροθαλασσία.

— Μας συγκινεί κι έμάς τό άραιό, όπως κι έσας τούς άλλους, τούς ύγιείς, είπε ό Χόκιν.

Έχουμε και μερικά προτερήματα, πού τό κυριώτερο ίσως σεις νά τό άποκαλήτε πανουργία, πού μας έπιτρέπουν πάντως νά φθάσουμε τό διανοητικό επίπεδο τών άλλων ανθρώπων. Δέν μας τυραννούν πιά τό νεύρα μας. Γιά δήτε τη γυναίκα μου: είνε πιο όμορφη και πιο νέα από ό

τι ήταν κατά τη διάρκεια του Πολέμου. Τό μόνον πού μας λείπει, αυτό τουλάχιστον ύποστηρίζει ή έπιστήμη — είνε ή ψυχή. Μά, πήτε μου έτσι είλικρινά, ποίος παροπνεθήκε ποτέ γιά την έλλειψη αυτή;

Μπήκαν ξανά στο δωμάτιο και ό Χόκιν τράβηξε την κουρτίνα. Ό γυναίκα του έσφιξε έλαφρά τό χέρι τού νέου, πού νοιώθοντας την άπαλή έπαφή τών λεπτών δακτύλων της ζαλίστηκε κυριολεκτικά. Ήταν άλλως τε τύπος φυσιολογικώτατος με νεύρα και ψυχή...

— Πηγαίνω στο σαλόνι, ψιθύρισε ή Έσθιρ, ενώ διευθυνόταν προς τη πόρτα. Μην άργήσετε πολύ.

Ό Μπρούκς ξαναγύρισε στη θέση του στο τραπέζι και ήπιε μονορρούφι τό μπράντυ, πού ό οικοδεσπότης τού είχε θάλει στο κρυστάλλινο ποτήρι του. Ένοιωθε ακόμα κάποια άνησυχία, κάποια ταραχή.

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΚΡΑΣΙ

Κι ό τρελλός χειρουργός φαινόταν νευρικός και ταραγμένος. Τά μάτια του έλαμπαν ζωηρά, και τά χείλη του είχαν λεπτύνει.

— Έχω νά σας κάνω μιά πρόταση, κύριε Μπρούκς, τού είπε. Είσθε διατεθειμένος νά την άκούσετε;

— Μάλλον! τού άποκρίθηκε λίγο άφηρημένα ό νέος. Άν πρόκειται φυσικά, νά κερδίσω χρήματα, τότε μιλήστε γρήγορα.

— Θά κερδίσετε όσα χρήματα θέλετε, τού ύποσχέθηκε ό Χόκιν. Ό ύπόθεσις λοιπόν έν όλίγοις έχει ως έξης. Γνωρίζετε, φαντάζομαι, ότι είμαι περίφημος χειρουργός.

— Έχω άκούσει νά λένε ότι είσθε ό μεγαλύτερος χειρουργός τού κόσμου, τού άπάντησε ό Μπρούκς.

— Πιθανόν, έκανε ό Χόκιν. Πάντως είμαι συγχρόνως και σπουδαίος χημικός. Έχω άνακαλύψει ένα καινούργιο άναισθητικό, τού οποίου τά άποτελέσματα είνε άφάνταστα, καταπληκτικά. Έχω αυτή τη στιγμή έπάνω μου ένα μικρό σωληνάριο από τό φάρμακο αυτό. Με μιά έλαχίστη ποσότητα του, μπορώ θαυμάσια νά παραλύσω κάθε σημαντική σας δύναμη, άφίνοντας όμως τό μυαλό σας νά λειτουργή φυσιολογικά. Έγώ όμως έφέρει επίσης και κάποιο άλλο πού έπιφέρει τά αντίθετα άκριβώς άποτελέσματα. Παραλύει δη

ΑΙ ΕΚΠΑΝΘΕΙΣ ΤΩΝ ΒΥΘΩΝ

—Κύττα! Κύττα! Ένας οικογενειακός τάφος!..

λαδή τό μυαλό, άφίνοντας άκέραιες τις σωματικές δυνάμεις. Θά μού έπιτρέπατε λοιπόν να έπιχειρήσω ένα μικρό πείραμα;...

— Όχι, μή! Γιά όνομα τού Θεού μή! τόν διέκοψε τρομαγμένα ό νέος. Ό δόκτωρ Χόκιν χαμογέλασε καλοκάγαθα.

— Όπως αγαπάτε, όπως αγαπάτε! τόν καθησύχασε, γέρνοντας πίσω στο κάθισμά του και άνάθοντας ένα σιγάρα. Όπως σας έλεγα λοιπόν έχω άνακαλύψει αυτό τό περίεργο φάρμακο, και άδμονών να τό πειραματισθώ. Πιστεύω πάντοτε ότι κάποια μέρα θά είμαι εις θέσιν νά άνακτήσω τό λογικό μου με τη μεθοδό μου, της άντικαταστάσεως τού έγκεφάλου. Πάντως ή νέα μου εφεύρεσις μπορεί νά μεταβάλι σέ τρελλό τόν κάθε γνωστικό άνθρωπο. Δίνοντας σας μία έλαφρά δόση του άπόψε, θά σας κάνω νά ξυπνήσετε αύριο τό πρωί ίδιος μεν έξωτερικά, κατά βάθος όμως έντελώς διαφορετικός. Και την διαφορά αυτή μόνον έσείς θά την άντιλαμβάνεσθε. Θά νοιώθετε μιά νέα ζωή, θά είσθε εύθυμότερος, χαρούμενος, εύτυχής, και σέ ώρισμένα πράγματα, στα τυχερά παιχνίδια π. χ., ή τύχη σας θά είνε άφάνταστη. Και τό άραιότερο: Θά έλευθερωθιτε γιά πάντα από τη δουλεία της ψυχής.

— Μά θά είμαι τρελλός, φώναξε ό νέος.

Ό δόκτωρ Χόκιν κούνησε τούς ώμους του.

— Μήπως στην κατάσταση πού βρίσκεσθε τώρα είσθε πιο εύτυχής; Και μήπως τό μέλλον σας διαγράφεται τόσο ρόδινο ώστε νά σας διηγή ελπίδες καλλιτερεύσεώς της; τόν ρώτησε. Άφήστε με νά πειραματισθώ μαζί σας και αύριο θά είσθε εις θέσιν νά κερδίζετε εκατομμύρια στη ρουλέττα και θά κερδίζετε πάντα εκατομμύρια, όποτε τό θελήσετε.

Ό Μπρούκς κύτταξε ταραγμένος τριγύρω του, λές και δέν πίστευε ότι όλα όσα συνέβαιναν ήσαν πραγματικά.

— Μήπως όνειρεύομαι; ρώτησε γελώντας νευρικά.

— Σας προτείνω μιά λογικώτατη και πρακτικώτατη συναλλαγή, τόν διεβεβαίωσε ό Χόκιν.

— Και τί ζητάτε από μένα;

— Νά δεχθιτε άπλώς νά σας κάνω κάποια ένεσις, πριν φύγετε από τό σπίτι μου, τού εξήγησε ό τρελλός, και νά πιήτε κάτι, πού θά σας τό έτοιμάσω.

Ό Μπρούκς σηκώθηκε από τό κάθισμά του και διευθύνθηκε προς τό παράθυρο. Ό καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Παρ' όλον ότι είχε προσποιηθι ότι δέν πίστευε τά όσα είχε άκούσει, ένοιωθε κάποια παράξενη βεβαιότητα ότι ή πρακτική ήταν λογική. Στράφηκε άπότομα προς τόν γιατρό:

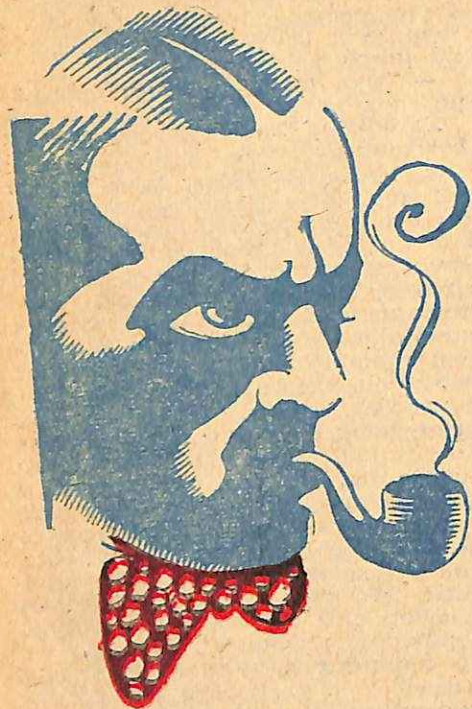
— Δέχομαι! είπε. Άλλά τε αυτό είνε τό τελευταίο μο άτού. Έχω καταστραφή τ είς!

Ό Χόκιν φαινόταν άπαθής, ατατος, λές και ήταν έκ τών νοτέρων βέβαιος ότι ό νέος θ' άεχόταν.

— Πάω νά έτοιμάσω τό φάρμακο, δήλωσε. Άπαιτείται με γάλη προσοχή στην παρασκευή του...

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Του Χέρμαν Λαντον

Ο Μάρτεν Ντάλ δεν είχε ακόμη συνηθίσει εκείνο το πρωί, όταν ένεσκηψε στο σπίτι του σαν θύελλα—παρ' όλο του τον όγκο—ο Σούμερ.

— Πού είναι ο κύριός σου; φώναξε του Μπίλμπαχ που τον κύταζε παρεξενεμένος γι' αυτόν τον πρωινό του αιφνιδιασμό.

— Πού θέλετε να είναι Ινσπéκτωρ! Έπ'α'νω, στο κρεβάτι του.

Ο Σούμερ ανέπνευσε βαθιά, με ανακούφιση.

— Δόξα νά'χ ο Θεός! φώναξε.

— Γιατί μίστερ Σούμερ

— Για... τίποτε.

Και ο διάσημος αστυνομικός άρχισε να ανεβαίνει όσο του επέτρεπε πιά νοήγιστα η κοιλιά του, τα λίγα σκαλιά που γλίτωσαν το χέρι από το πρώτο πάτωμα.

Σε λίγο βρισκόταν μπροστά στο κρεβάτι του φίλου του και τον τρέναζε χωρίς οίκτο.

— Εύνη, Μάρτεν! Εύνη, λοιπόν!...

— Να π'ας στο διάβολο!... μουρμούρισε ο Μάρτεν Ντάλ γυρίζοντας από το άλλο πλευρό.

— Έγώ; έκαμε ο Σούμερ, κατάπληκτος.

— Έσ' κι' όλη η Σκότλαντ Γουάρντ!

— Έτσι;

— Τώρα θά' ιδής!

Και λέγοντας ο Σούμερ τράβηξε απότομα πάνω από τον φίλο του όλα τα σκεπάσματα και τον άφησε μόνο με τις πυτζάμες.

Θέλοντας και μη ο γερός άριστοκράτης αναγκάστηκε να σηκωθεί.

— Θα μου π'ες τώρα τί θέλεις εδώ τέτοια ώρα; ρώτησε περνώντας την ρόμπαντί-μάμερα.

— Μάλιστα, αλλά πρώτα πρέπει να μου π'ες εσύ που ήσουν εδώ και τέσσερις μέρες σ'α'ς τρεις τ'όπως είπα; Και συγκεκριμένως, πού και πώς πέρασες το απόγευμά σου της Τρίτης από τις 3 έως 3½!

— Είσαι πολύ αναίδης, Σούμερ, έννομίζεις ότι μπορείς να μπαίνεις όπου θ'α'ς είναι στα σπίτια του κόσμου για να του κάνεις τέτοιες ανόητες ερωτήσεις!...

— Μάρτεν! φώναξε ο Σούμερ, παίρνοντας ύψος έπισημο, δεν άστειεύονται. Θέλω να μου π'ες που ήσουν την Τρίτη σ'α'ς 3 με 3½ το απόγευμά!

— 'Αδύνατον!...
— Γιατί;
— Γιατί σέ σέβομαι...
— Θέλω να μου π'ες!...
— 'Επιμένεις;
— 'Επιμένω!...

— Λοιπόν, ήμουν στην τουαλέττα!...
Ο Σούμερ έριξε ένα άγριο βλέμμα στον φίλο του και είχθηκε σε μια πολυθρόνα.

— Είσαι πάντα αδιόρθωτος, Μάρτεν, γρύλλισε... Πάντως, μπορείς να π'ες του Μπίλμπαχ ότι δεν έχω πιά ακόμη ούτε το γάλα μου.

— Εύχαρίστως, αλλά υπό έναν όρον κι' εγώ.

— Να τον ακούσουμε.

— Θα μου π'ες τί θέλεις εδώ τέτοια ώρα;

— Να σου π'ω; Χμ... σ'αν να μ'ην ξέρεις!

— Πού θέλεις να ξέρω!

— Ας είναι... Λοιπόν, π'αι το διαμάντι του Τσάρου!

— Ποιό διαμάντι του Τσάρου;

— Νά, αυτό που είχε ο Σάμουελ Σμύθσον στο μαγαζί του!

— Ο Σάμουελ, είπες;

— Αιτός.

— Καλά να πάθω!

— Γιατί;

— Δεν έχω γνωρίσει βομερότερο υποκείμενο. 'Η «Εταιρία Προστασίας των Ζώων» τον έχει περάσει στον μανύρο κατάλογο της και στην Λέσχη των Φιλίππων, δεν γίνεται πιά δεκτός, έξαιτίας της σκληρότητάς του προς τα ζώα!...

— Λοιπόν, γι' αυτόν τον λόγο την έπαθε από τον... φίλο σου, Λωποδύτη Φάντασμα!

— Όχι δά!

— Μάλιστα! Διάβασε!

Και ο Σούμερ έβγαλε από την τσέπη του το «Νταίηλν Τέλεγραφ» και το έδωσε του Μ. Ντάλ.

Με παχιά κεφαλαία, στην σ' σελίδα, υπήρχε ο εξής τίτλος:

ΕΞΗΦΑΝΙΣΘΗ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

ΔΡΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΔΙΑΒΟΗΤΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ!

Ίδου η Ιστορία, όπως την διηγήθηκε ο Σούμερ στον φίλο του Μάρτεν Ντάλ.

ΕΝΑΣ ΣΠΑΝΙΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Εκείνο το απόγευμα, παρουσιαζόταν στο κοσμηματοπωλείο του Έβραίου Σάμουελ Σμύθσον, στο Πικαντίλλυ, ένα ά-

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ-ΝΤΑΛ

πό τα μεγαλύτερα του Λονδίνου, ένας ψηλός και νέος κύριος, κομψότατα ντυμένος και ζητούσε να ιδή τον καταστηματούχο.

Ο μίστερ Σάμουελ έσπευσε να συναντήσει τον εξεπνέμενο.

— Θα επιθυμούσα του είπε αυτός ένα βραχιόλι από σμαράγδια για την γυναίκα μου, με δέσιμο από πλατίνα. Θέλω όμως κάτι το εξαιρετικά καλό...

Ο μίστερ Σάμουελ, έσπευσε ο ίδιος στην βιτρίνα των σμαραγδιών και σε λίγο έφερε στον άγνωστο κύριο ένα αληθινά θαυμάσιο κόσμημα. Ο άλλος το πήρε στα χέρια του και αφού το αποθάρσυνσε λίγες στιγμές, ρώτησε την τιμή πλήρως και είπε:

— Θα σ'ας παρακαλέσω να το στείλετε στο ξενοδοχείο «Σαβόυ». Θα ζητήσετε την κόμισσα ντέ Βίντεργκατς. Είναι η γυναίκα μου, και θα της π'ητε ότι θα περάσω σ'ε' μιά ώρα να την πάρω για το ταί της αυστριακής πρεσβείας...

— Σ'ας διαταγές σας, κυλόρδε! τσακίστηκε ο μίστερ Σάμουελ.

Ο ευγενής πελάτης χαίρετσε και έκαμε να φύγει, όπως ξαναύρισε.

Κάτι ακόμη θάβηλα, μίστερ Σάμουελ! είπε. Δεν είναι για σήμερα αλλά θάβηλα νά'χω μιά ιδέα...

— Ό,τι θέλετε, κυλόρδε! προθυμοποιήθηκε ο καταστηματούχος.

— Ίδου. 'Η γυναίκα μου, έχει μεγάλην αδυναμία στα διαμάντια. Τελευταίως, εξέφρασε την επιθυμία να έχω ένα μεγάλο διαμάντι για να ανταλλάξω μ' αυτό το ρουμπίνι που έχει σ'ε' μιά καρδιά της. Είναι το πιο αγαπημένο της κόσμημα...

Και όπως με πληροφόρησαν μονάχα εσείς θα μπορούσατε να ικανοποιήσετε την επιθυμία αυτής της κομής...

Ο μίστερ Σάμουελ έγινε κατακόκκινος από ύπερηφάνεια.

— Άν ο κ. κόμης είπε, είχε την καλωσύνη να με συνοδέψει στο γραφείο μου, θα μπορούσα ίσως να του φανώ χρήσιμος.

— Σ'ας ακολουθώ.

Ο κοσμηματοπώλης, ώδηγησε τον ευγενή πελάτη του στο ιδιαίτερό του γραφείο, του προσέφερε καθίσμα και κατόπι άνοιξε το μεγαλύτερο από τα τρία νεωτάτου τύπου χρηματοκιβώτια που βρισκόταν εκεί μέσα. Σε λίγο έβγαξε από αυτό ένα μικρό κοντάκι από πράσινο δέρμα, και το έφερε στον κόμητα, και το άνοιξε.

Μιά λάμψη, σαν την ανταύγεια ηλεκτρικού πολύφωτου, ξεπετάχθηκε, θαρρείς μέσα από μικροσκοπικό εκείνο κοντάκι: πάνω σ' ένα μαξιλαράκι από ροζ μεταξωτό άναπαυόταν ένα περιφρμένο διαμάντι, μεγέθους σχεδόν καρυδιού!

Ο κόμης, πήρε το πολύτιμο πετράδι και το κύταζε έκστατικός.

— Είναι το ελπε, ο μίστερ Σάμουελ, τι πολυτιμότερο έχω στο κατάστημά μου. Κόσμημα αληθινά ήγερμονικό! Είναι το «Διαμάντι του Τσάρου»!...

— Άσού!... έκαμε γεμάτος θαυμασμό ο ευγενής πελάτης. Είναι πραγματικά έξοχο.

— Το κόσμημα αυτό, κυλόρδε, το εί-

χε χαρίσει ο τελευταίος Τσάρος στον πρίγκιπα Χ., που ήταν ένας από τους πρώτους ύπασις και έμπιστους του, εις ένδειξιν της εξαιρετικής αγάπης που του είχε. Μετά την κατάρρευση, ο πρίγκιψ ήλθε εδώ, σχεδόν κατεστραμμένος οικονομικώς. 'Η μόνη του περιουσία ήταν τα λίγα κοσμήματα που κατόρθωσε να πάρει μαζί του. Ένα-ένα όμως, τα κοσμήματα αυτά αναγκάστηκε με τον καιρό να τα ξεκάνει. Είχα την τύχη να μου πέσει έμένα στο χέρι αυτό. Το αγοράσα για 10.000 λίρες και θά σ'ας το άφηνω με μικρό κέρδος: 12.000...

— Το αγοράζω... Μόνον ότι δεν έχω τόσα χρήματα διαθέσιμα άμέσως. Περιμένω όμως από την πατρίδα μου και θά τά'χω σ'ε' 3-4 μέρες.

— Ό! Κυλόρδε! Δεν γεννάται ξήτημα! Μου το πληρώνετε μετά τέσσερις μέρες!... Βιάστηκε να π'η ο μίστερ Σάμουελ.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, πηγαίνετε παρακαλώ τώρα το διαμάντι στην γυναίκα μου, μαζί με τα σμαράγδια!

— Ύστερ' από μιά ώρα, ένας έμπιστος υπάλληλος του μίστερ Σάμουελ παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο «Σαβόυ» και άφου, σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε, έπαιρνε κάθε ικανοποιητική πληροφορία από τον διευθυντή του μεγάλου «Παλάς» για το ζεύγος Βίντεργκατς, ανέβηκε στο διαμέρισμα της κομής και παρέδωσε τα κοσμήματα έναντι άποδείξεως.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΠΟΥ ΤΑΣΙΔΕΨΕΙ

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί, ο άδαμαντοπώλης έπαιρνε το εξής τηλεφώνημα:

— Άλλο, κοσμηματοπωλείον Σάμουελ Σμύθσον;

— Μάλιστα.

— Ο ίδιος;

— Μάλιστα.

— Ένα λεπτό παρακαλώ, ο κ. κόμης ντέ Βίντεργκατς επιθυμεί να σ'ας όμιλήσει.

Μηχανικά ο κοσμηματοπώλης έφτιαξε την γραβάτα του και πέρασε το χέρι του επάνω από την χωρίστρα του.

Σε λίγο μιά λεπτή και άλλοσητη φωνή άκούγονταν από την άλλη άκρη του σύρματος:

— Κύριε Σμύθσον, έσείς;

— Μάλιστα κ. κόμη!...

— Κύριε Σμύθσον έχω να σ'ας ζητήσω κάτι ακόμη.

— Σ'ας διαταγές σας κ. κόμη.

— Μου χρειάζεται άντιπερθέτως και σύντομα ένα διαμάντι άκριβώς σαν αυτό που μου στείλατε χθές.

— Η γυναίκα μου το άρεσε τόσο πολύ που θέλει τώρα άλλο ένα για να κάνει ένα ζεύγος σκουλαρίκια. Ξέρω βέβαια τις δυσκολίες που παρουσιάζει η έντέλεσις αυτής της επιθυμίας, αλλά ποτέ να έσπετε ότι σ'ε' επιθυμίες της κομής σας είναι για μένα διαταγές!...

— Κύριε κόμη, η νέα παραγγελία σας με τιμά εξαιρετικά, άλλ' όπως είπατε και ο ίδιος, η εξεούρεσις ενός παρόμοιου διαμαντιού είναι πράγμα άν όχι άδύνατον, ασφαλώς όμως πολύ δύσκολο. Πάντως, για να σ'ας εύχαριστήσω θα κινητοποιήσω όλους τους πράκτορας και ανταποκριτάς μου και έλπίζω να γίνω κάτι.

— Σ'ας είμαι εκ των προτέρων ύπόχρεως κ. Σμύθσον. Πρέπει όμως, ό,τι γίνη, να γίνη μέσα στις τέσσερις προσεχείς μέρες, γιατί το Σάββατο φύγει για την πατρίδα μου. Όταν θά μου παραδώσετε και το δεύτερο πετράδι θά σ'ας πληρώσω και τα δύο. Σημειώστε, ότι δεν συζητώ την τιμή. Όσο-όσο...

— Είς τας διαταγές σας κ. κόμη.

Από την στιγμή που ο μίστερ Σάμουελ Σμύθσον, άφησε το άκουστικό, είχε χάσει πιά τελείως την ήσυχία του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και την όρεξή του και τον ύπνο του. Έστειλε άμέσως λυτώς και δεμένους να ψάξουν σ' όλο το Λονδίνο και να του φέρουν σε μιά ώρα άπάντηση. Πέρασε όμως, ή ώρα, πέρασαν δυό ώρες, τρεις ώρες και τέλος, ο μίστερ Σμύθσον έπαιρνε μιά άπάντηση που μπορούσε και να τον άσχηση από πληκτο. Κανείς από τους άδαμαντοπώλεις του Λονδίνου άλλ'α και όλης της Άγγλίας, δεν είχε ιδέα άν ύπάρχη ένα διαμάντι παρόμοιο με το Διαμάντι του Τσάρου!

Ο μίστερ Σμύθσον τότε κατέφυγε στα μεγάλα μέσα. Άρχισε να τηλεγραφεί σ' όλα τα σημεία του κόσμου!

Ένα άπεγνωσμένο Σ. Ο. Σ. δονούσε την άτμόσφαιρα επί ώρες. Άπό παντού όμως, οι άπαντήσεις έρχόταν άπληστικές άρνητικές. Ο κ. Σμύθσον ήταν έτοιμος να πέσει στον Τάμεση από την άπελπισία του, όποτε προς το βράδυ της άλλης μέρας παίρνει ένα άπόροστο τηλεγράφημα. Ήταν από την Βρυγντό και του άνηγγέλλετο ένα παρόμοιο άκριβώς διαμάντι βρισκόταν στην κατοχή ενός πλουσιωτάτου Άραβος Σεΐχη.

Ο μίστερ Σμύθσον πήγε να τρελλαθεί από τη χαρά του. Άπαντά άμέσως και ζητά τιμή.

— Είκοσι χιλιάδες λίρες! άπαντούν τα Έστλινά.

— Πολλά... άνταπαντά με άπόγνωση ο άδαμαντοπώλης.

— Έ'Αδύνατον παρακάτω! άνταπαντά η Βρυγντό!

Έξαιτος ο Σμύθσον, παίρνει στο τηλέφωνο τον κόμητα.

«Άγοράστέ τα άμέσως» ήταν η άπάντηση.

«Άποστελλόμεθα άεροπορικώς, ήταν η από το άλλο μέρος η άπάντησις της Βρυγντού.

Την άλλη μέρα έφθασε στο κατάστημα του Σμύθσον ένας ψηλός και ξαφνικώς τύπος, μελαγχρς και με μαύρα γυαλιά σε

σκελετό ταρταρούγας: Στο χέρι του κρατούσε ένα μικρό βαλιτσάκι.

Εξήγησε άμέσως τον καταστηματούχο, στον όποιον εδήλωσε άπλώς:

— Έρχομαι από την Βρυγντό...

Ο Σμύθσον μόνο που δεν έπρεπε στην άγκαλιά του.

Τον ώδηγησε άμέσως στο γραφείο του και εκεί έκαμινός είδε να βγαίνει μέσα από το βαλιτσάκι, ένα ύπεροχο διαμάντι, άκριβώς ίσομεγέθους και παρόμοιο με το «Διαμάντι του Τσάρου».

Με χέρια που έτρεμαν ο άδαμαντοπώλης πήρε το πολύτιμο πετράδι, το εξέτασε προσεκτικά με το φακό, κατόπι με το ειδικό μικροσκοπίο, το ζύγισε το ύπέβαλε σ' όλες τις καθιερωμένες δοκιμασίες και τέλος είπε:

— Έν τάξει.

Το πρόσωπό του άκτινοβολούσε από την ευτυχία. Πλήρωσε τις 20.000 εις μετρητά και ο άνθρωπος από την Βρυγντό πήρε το βαλιτσάκι του, άδειαν πιά και έφυγε.

Η ΛΥΣΙΣ

Άμέσως έπειτα ο κοσμηματοπώλης πήρε στο τηλέφωνο τον κόμητα και του άνεκάνειωσε το εύχάριστο νέο.

— Έρχομαι άμέσως ήταν η άπάντησις.

Πραγματικά, μετά είκοσι λεπτά της ώρας, ο κόμης ήταν στο ιδιαίτερο γραφείο του κοσμηματοπώλου και άπεθαύμαζε το διαμάντι.

Είμεθα σύμφωνοι, είπε του μίστερ Σμύθσον. Έπειδή όμως δεν έχω αυτή τη στιγμή όλο το ποσό επάνω μου, θά σ'ας πληρώσω το πρώτο διαμάντι, δηλ: τις 12.000 λίρες και τις άλλες 20.000 στο ξενοδοχείο μου, όταν θά μου παραδώσετε το δεύτερο διαμάντι.

Πλήρως πραγματικά και έφυγε.

Όταν όμως ύστερα από μισή ώρα παρουσιαζόταν στο «Σαβόυ» ο ίδιος ο Σμύθσον με το πολύτιμο ερμάκι του, έπληροφορείτο ότι ο κόμης και η κόμισσα ντέ Βίντεργκατς είχαν ήδη φύγει έπιστρέφοντας στην πατρίδα τους. Ύπ'αρχε όμως ένα γραμμα γι' αυτόν.

Ο Σμύθσον πήρε με χέρια που έτρεμαν τον φακέλλο και τον άνοιξε. Και ίδου τί διέβηκε σ'ε' λίγο κατάχλωμος:

Κύριε Σμύθσον,

«'Η Ιστορία αυτή άς σ'ας γίνη ένα μικρό μάθημα.

Σ'ας έχει έπιστηθή έπανειλημένως η προσοχή, εκ μέρους της «Εταιρίας Προστασίας των Ζώων» να είσθε όλιγώτερο άπάνθρωπος και περισσότερο στοργικός προς τα ζώα. Σ'ας, όχι μόνον δεν συμμορφώθηκατε, αλλά την προσεγμένη άκούη έδωκα πετάχτη άσπλαγνα σ' ένα χωράφι τον έτοιμεθάνατο σκύλο σας, που έντούτες έσώλανε πιστά στο σπίτι σας επί δεκά, τώρα χρόνια.

Για το τελευταίο αυτό έπρεπε να τιμωρηθήτε όπως σ'ας ένσειάξω.

Λοιπόν μάθετε ότι η διαφορά των δυό χιλιάδων λίρών που σ'ας πήρα, κατέστη κίβλας στο Γνωστό Προστασία των Ζώων.

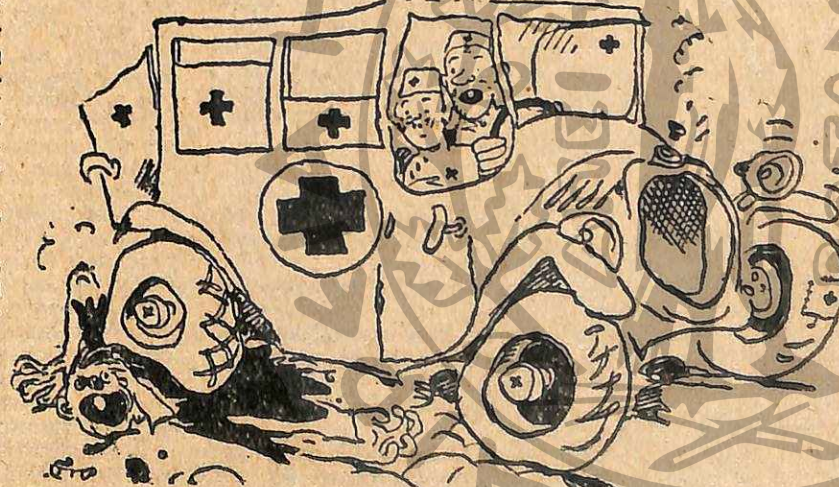
Γουότ-κιντ

Ύστερος

«Λωποδύτης-Φάντασμα»

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Το αυτοκίνητο των πρώτων βοηθειών τρέχει να παραλάβει έναν που λιποθύμησε!

Έχασα την αγάπη μου

Ένα ωραιότατο διήγημα του Κ. Ρίτμαν

Εσπούδαζε πιάνο. Και όπως όλα τα κορίτσια, που σπουδάζουν πιάνο, έπαιζε πολύ άσκημα. Και όπως όλα τα κορίτσια που παίζουν άσκημα, μιά μέρα πήρε το δίπλωμά της σ' ένα Ώδειο.

Όταν είδε πως οι μνηστήρες έσπάνιζαν, όπως και τα μαθήματα, πως με τα κονσέρτα για φιλανθρωπικούς σκοπούς, που έδινε, έκέρδιζε ένα μπουκέτο λουλούδια και δέκα γραμμές στις εφημερίδες, που η μουσική του Ντεμπυσσύ είναι καλύτερη όταν την σκίζει ο Ουώλτερ Γκίζεγκιγκ για δίσκους του φωνογράφου, τότε έκρυψε το δίπλωμα στο βάθος ενός μπαούλου και ζήτησε να βρή ένα άλλο επάγγελμα. Και διάλεξε ένα, που θα της επέτρεπε να χρησιμοποιή και την ταχύτητα των δακτύλων της. Έτσι έγινε δακτυλόγραφος. Κάθε τόσο όμως στη μέση μιάς φράσεως στο τέλος ενός γραμματός, άφηνε από συνήθεια ένα άκορτο, σαν τα πληκτρα της γραφομηχανής να ήταν πληκτρα πιάνου.

Ήταν πολύ θυορφη. Είχε μάτια γαλάζια, τόσο βαθιά που αναλόγως από το μέρος που έπεφτε το φως γινόνταν μαύρα. Σαν το μπλου-μπλάκ μελάνι των στυλό.

Την πρώτη φορά, που την είδε ο γυιός του προϊσταμένου της, πήγε κι' έβγαλε το διαβατήριό του, την δεύτερη φορά έβγαλε κι' εκείνη το δικό της. Την τρίτη φύγανε για μιά χώρα, γεμάτη καφέ, στρατιωτικά κινήματα και ταγκό.

—Τα μάτια σου, της έλεγε ο Μάξιμος, έχουν το χρώμα που έχουν οι γεωγραφικοί χάρτες, όταν δείχνουν βάθη θαλάσσης μεγαλύτερα από τέσσερις χιλιάδες μέτρα. Όταν τα κυττάζω, τα ξεχνώ όλα.

—Ξεχνάς ως και τη βούρτσα, έ πρόσθεσε η Μαρκέλλα, αναποδογυρίζοντας τις βαλίτσες και κυττάζοντας κάτω από τις καρέκλες.

—Τη βούρτσα την έχασες στο ξενοδοχείο της Βέρα Κρούζ.

—Και το μπουκάλι με την κολώνια;

—Το ξέχασα εγώ στη Μερίντα.

—Και τις βούρτσες τών δοντιών;

—Διάβολε! Αυτές τις ξεχάσαμε κι' οι δυο μας σήμερα το πρωί, την ώρα που φεύγαμε από το Τεχουαντεπέκ. Μείνανε στο ποτήρι, πάνω στο νιπτήρα ή κάπου αλλού. Μήπως ξέρω κι' εγώ;

—Είμαστε άφηρημένοι, φώναζε γεμολώνοντας η Μαρκέλλα κι' έδειξε ένα κομμάτι κόκκινη γλώσσα ανάμεσα από τα άσπρα δόντια της.

—Από δω και στο έξης, έ πρόσθεσε ο Μάξιμος, θα σε φωνάζω Κονκίτα. Είναι γραφικό όνομα.

—Κι' εγώ ξένα, Πέτρο.

Έτσι στο τέλος παράσταιναν κι' οι δυο τους τους Μεξικανούς σ' ένα ξενοδοχείο του Ταμπίκο, που το λέγανε «Ματαμόρη» κι' είχε στο ισόγειο μιά μεγάλη αίθουσα, όπου έπαιζε μιά μικρή όρχήστρα.

—Πάμε με τη βάρκα Πέτρο.

—Σύ θα τραγουδήσεις Κονκίτα ένα από τα τραγούδια εκείνα, που έμαθαμε στα νησιά του Μπαχαμά. Ο άνεμος του κόλπου θα μας σπρώχνει άπαλά και θα νοιώθουμε μιά εύτυχια βαθιά και άτέλειωτη. Είμαι άπόψε τόσο εύτυχισμένος, που θα ήθελα να πέθαινα!

Η εύχή του εισακούσθηκε. Το ίδιο βράδυ, ενώ πίνανε ένα αναψυκτικό στην αίθουσα του χορού του ξενοδοχείου «Ματαμόρη» έπίσπηκαν οι χορευταί μεταξύ τους. Μερικοί άρχισαν τις πιστολιές και μιά σφαίρα έξριξε τον δυστυχισμένο Μάξιμο — Πέτρο κάτω από ένα τραπεζάκι.

—

Η Μαρκέλλα έφυγε τρέχοντας. Την είχε πιάσει τέτοια τρομάρα, που δεν είχε δύναμη να σκεφθί ούτε το τι έκανε, ούτε το τι αποφάσιζε. Άνέβαινε και κατέβαινε από τα τραίνα, άφηνε τις πολιτίες, μόλις έφθανε, αγόραζε πράγματα περιττά, που τα ξεχνούσε έπειτα στους μπάγκους των δημοσίων κήπων.

Μιά νύχτα, χωρίς να ξέρη το πως έφθασε στη Φιλαδέλφεια. Είχε λίγα δολάρια στην τσάντα της, λίγα ρούχα στις βαλίτσες της, λίγες ιδέες στο κεφάλι και πολλή διάθεση να κλάψη. Σε μιά στιγμή της ήρθε η ιδέα να παρουσιασθί στο Προξενείο και να ζητήσει να της κάνουν τα έξοδα να γυρίσι στην Εύρώπη. Έπειτα όμως σκέφθηκε, το σκάνδαλο που θα δημιουργούσε και τις ιστορίες που θα είχε, γυρίζοντας στον τόπο της, χωρίς τον Μάξιμο. Πως θα δικαιολογούσε την έξαφάνισή του νέου;

Η ιστορία του ξενοδοχείου Ματαμόρη θα τους φαινόταν παραμύθια και κανείς δεν θα την πίστευε. Θα την φυλάκιζαν με την κατηγορία, πως σκότωσε έναν άνθρωπο, με το σκοπό να τον ληστέψι!

Εσπάραζε η καρδιά της Μαρκέλλας, όταν συλλογιζότανε το φωνό αυτόν Μάξιμο, που είχε ένα τέτοιο τραγικό τέλος. Και νοιώθε τώρα που τον είχε αγαπήσει τοελλά σε σημείο που να τα ξεχνά όλα, να σκορπά όλα τα αντικείμενα της τουαλέτας της στους διάφορους σταθμούς του ταξιδιού της.

—

Ένα βράδυ είχαν τελειώσει όλα τα λεπτά της, μπήκε σ' ένα έστιατόριο. Πεινούσε τρομερά:

—Θέλω να φάγω, είπε στον ιδιοκτήτη.

—Καθίστε σ' ένα τραπεζάκι και θα σας σερβίρουν, όπως πρέπει.

—Δεν έχω λεπτά.

—Δεν σημαίνει. Με πληρώνετε μ' ένα τασέκ.

—Δεν έχω αντίκρουσμα στην Τράπεζα. Θα μπορούσα όμως να σας πληρώσω με την έρνασία μου.

—Τι έστετε να κάνετε;

—Τίποτε!

—Αυτό δεν φτάνει.

—Εγώ όμως δίπλωμα πιάνου.

—Α! ωραία!... Θα παίξετε κάθε μέρα τέσσερις ώρες. Από το μεσημέρι ως στις δυο κι' από τις οχτώ ως στις δέκα. Είς αντάλλαγμα θα έχετε κατοικία και τροφή.

—

Οι πελάτες του έστιατορίου την πρώτη φορά, που ήρθε ο Σοπέν να τους ταράξι την ήσυχία του φαγητού των, άρχισαν να διαμαρτύρονται. Βρέθηκαν όμως και μερικοί που χειροκρότησαν κι' όταν η Μαρκέλλα σηκώθηκε να τους χαιρετήσει, όλοι ξεσπάσαν σε τέτοια χειροκροτήματα, που κόντεψαν να θρυμματιστούν τα γυαλικά του έστιατορίου. Όλος ό τος ο κόσμος χειροκροτούσε τα μάτια αυτά, που τρέλλαιναν, που ήταν «τραγουδι χωρίς λόγια», ναυάγιο αισθηματικό.

Ο αντίλαλος του θριάμβου της Μαρκέλλας σκορπίστηκε σ' όλη την πολιτεία. Έρχόντανε να την ακούσουν καλλιτέχνες, διπλωμάτες, άνθρωποι του κόσμου. Και της έπρόσφεραν λουλούδια και έρωτικές συνεντεύξεις. Η Μαρκέλλα δεχότανε τα λουλούδια, όχι όμως και τις συνεντεύξεις. Κι' ο Ιδιοκτήτης του έστιατορίου έκανε το βράδυ τους λογαριασμούς του κι' εύλογουσε την Θεία Πρόνοια, που του έστειλε μιά τέτοια τύχη.

Μιά μέρα όμως η θλίψη του ήταν τρομερή. Η νέα τον άφησε σύξυλο. Είχε μιά πιό έπιμερδή προσφορά από ένα Ιμπρεσσάριο της Νέας Υόρκης και πήγε μαζί του.

Είπεν έρθει στην Φιλαδέλφεια και με όρεξι να γίνη διάσημος μουσικός. Έφευγε τώρα από εκεί με ένα αυτόκίνητο πολυτελείας, πλάι σ' ένα δημιουργό «αστέρων». Κι' είχε στην τσάντα της ένα θαυμασίο συμβόλαιο για ένα θέατρο του Μπροντουαί, που θα έκανε την πρωταγωνίστρια.

Σε λίγο καιρό έγινε διάσημη, όπως όλοι οι άστέρες που τους λαυνοίς έπιτύχες, που δεν έπρόφτανε να δέγεται δώρα. Της έχάρισαν αυτόκίνητα, γούνες, κοσμήματα, ένα άεροπλάνο, μιά βίλλα στη Φλωρίδα, ένα αυτόματο μπάρ.

Η Μαρκέλλα Κονκίτα έφερε τώρα το όνομα «Σκάυ - Μπλου».

Μιά μέρα ωμολόγησε στον Ντίκ Ουώλτερ:

—Δεν είμαι εύτυχισμένη.

—Το ξέρω! άπάντησε ο Ιμπρεσσάριος που ήταν έξησκηνμένος να διαβάξη την σκέψη των χορευτριών του στον άστράναλό τους.

—Μου λείπει κάτι, που δεν μπορούν να μου το δώσουν ούτε τα παλάτια, ούτε οι θρίαμβοι.

—Σας λείπει ο άνθρωπος που τον εάπλωσαν κάτω οι Μεξικανοί.

Στα μάτια της Σκάυ - Μπλου κρεμάστηκε ένα δάκρυ τόσο όραιο και τόσο στρογγυλό που ένόμιζες πως είναι από γλυκερίνα.

—Εγώ είμαι πεπεισμένος, έξηκο-

λούθησεν ο Ντίκ Ουώλτερ, ότι δεν υποφέρετε μονάχα για τον θάνατο του ανθρώπου, που αγαπήσατε. Σείς έχετε ανάγκη να γυρίσετε στην Εύρώπη. Η καρδιά σας είναι άδεια. Οι Άμερικάνοι δεν είναι φκιασμένοι για σας και ποτέ δεν θα καταφέρουν να γίνουν συμπαθητικοί στα μάτια σας και να σας κάνουν να ξεχάσετε τον Μάξιμο Πέτρο. Όσο κι' αν φαίνεσθε έξωτερικά ψυχρή, κατά βάθος είσθε Μαρκέλλα — Κονκίτα — Σκάυ Μπλου άθεράνευτα αισθηματική. Ούτε και το κλίμα της Νέας Υόρκης κατάρθωσε να σας κάνει ν' αλλάξετε. Η μόνη λοιπόν συμβουλή που σας δίνω είναι αυτή: Γυρίστε γρήγορα στην Εύρώπη. Τώρα είσθε άρκετά πλούσια, ώστε να μη φοβήσθε τίποτα.

—Λύετε, λοιπόν, το συμβόλαιο;

—Σας προσφέρω ένα σοβαρό ποσό. Σας συμβαθώ πολύ. Δεν μπορώ να ξεχάσω, ότι με κάνετε να κερδίσω πολλά χρήματα και είναι δικαίο να σας ανταποδώσω κάτι.

Είσθε άληθινος τζέντλεμαν, Ντίκ. Η αλήθεια είναι πως τα άστρα στο Μπροντουαί σβύνουν γρήγορα. Και τώρα με την Μαρκέλλα το κοινόν άρχισε να ψυχραίνεται κι' ο Ντίκ Ουώλτερ συλλογιζότανε να αντικαταστήσι την Σκάυ Μπλου, που η μπογιά της άρχισε να περνά με μιά χορεύτρια από την Ζανζιβάρη, μιά κοπέλλα που το δέρμα της είχε το χρώμα σινικής μελάνης και ή όποια για να μιμείται την Ζοζεφίνα Μπαϊκερ δεν φορούσε μπανάνες στη ζώνη της.

—

Η Μαρκέλλα ένθουσιάστηκε ως τόσο με την πρόταση του Ντίκ. Μέσα σε λίγες εβδομάδες τα έπούλησε όλα σε τιμή εύκαιρίας, την βίλλα στη Φλωρίδα, το αυτόματο μπάρ, τα αυτόκίνητα, τα κοσμήματα. Πήρε και το χρηματικό δώρο, που της έκανε ο Ιμπρεσσάριος και μιά μέρα μπήκε στο βαπόρι και γύρισε στον τόπο της.

Και τώρα δεν την λέγανε πάλι παρμόναχα Μαρκέλλα. Η καρδιά της βρισκότανε σε άνάρρωση.

—

Δεν είχε πιά ανάγκη να δουλεύη για να ζή. Ούτε να προστυχαίνη την τέχνη, μαθαίνοντας σε παιδάκια τις σκάλες του πιάνου, ούτε να έκμεταλλεύεται την ταχύτητα των δακτύλων, χτυπώντας τα πληκτρα της γραφομηχανής. Οι τέλειες γάμπες της και τα γαλάζια μάτια της της είχαν έξασφαλίσει έκατομμύρια σ' έναν τόπο, που υπάρχει ακόμη ρωμαντισμός και φαντασιοπληξία.

Μόλις έγύρισε στην Εύρώπη αγόρασε μιά κούρσα με δυο θέσεις και ένα οδηγό των δημοσίων δρόμων της Εύρώπης. Έκανε όλο το γύρο από τις Άλπεις ως την Θάλασσα ζητώντας να λησμονήσι την μελαγχολία, που την είχε τοελλάνει.

Μιά μέρα πήγε και στάθηκε σε μιά πλατεία, που είχε στη μιά πλευρά μιά έκκλησία και στην άλλη ένα παλιό άρχοντικό μέγαρο. Δυο μικρά δομακία, κινώντας από την πλατεία αυτή έχάνοντο στους μαϊάνδρους των παλιών συνοικιών του λιμανιού.

Στο πρώτο πάτωμα του μεγάρου ήταν τα γραφεία, που είχε σκοτώσει μιά γραφομηχανή και είχε γνωρίσει τον Μάξιμο, τον γυιό του προϊσταμένου της.

Καθισμένη στο τιμόνι του άμαξιού

της, που ήταν γαλάζιο σαν τα μάτια της, η Μαρκέλλα περίμενε. Είσε να μπαίνουν και να βγαίνουν από την έξωπορτα πολλά πρόσωπα. Είσε να φωτίζονται τα παράθυρα. Άκουσε τη φωνή ενός παιδιού που έφαιτοσάριζε κάποιο τραγουδι.

Σε μιά στιγμή είσε να βγαίνη από την πόρτα με τα χέρια στις τσέπες και το ύφος ανθρώπου ευχαριστημένου με τον έαυτό του, τον Μάξιμο - Πέτρο, ή την σκιά του Μαξιμου - Πέτρου ή το φάντασμά του.

Άφησε μιά άγρια φωνή και έπεσε έπάνω στα μαξιλάρια του αυτοκινήτου.

Όταν συνήλθε βρέθηκε καθισμένη σε μιά καρέκλα στη μέση της πλατείας. Τριγύρω ήταν διάφορα πρόσωπα και πλάι της ο Μάξιμος - Πέτρος, κρατώντας στα χέρια του, που έτρεμαν ένα ποτηράκι με κονιάκ.

—Πως αισθάνεσαι; ρώτησε ο νέος.

—Καλά κι' έσύ;

—Εγώ; — Ο Μάξιμος επανέλαβε

δυο - τρεις φορές «Εγώ, εγώ».

—Δεν είχες πεθάνει λοιπόν;

—Όχι!

—Μα σε χτυπήσανε εκείνο το βρά-

δυ στο Ταμπίκο.

—Εγώ τα σημάδια στους ώμους μου. Θα στα δείξω. Πάμε τώρα.

Ενάθηκαν μέσα στο δειλινό, με το γαλάζιο αυτοκίνητο των δυο θέσεων.

Το ίδιο βράδυ σ' ένα ξενοδοχείο της Ριβιέρης ο Μάξιμος της διηγήθηκε την ιστορία του τραυματισμού του και τηςθεραπείας του. Της έλεε ακόμη πως μόλις σηκώθηκε άρχισε να την γυρεύη σ' όλο το Μεξικό και πως μόνο αφού άπελπίστηκε πιά να την εύρη σηκώθηκε κι' έφυγε. Έπειτα της έδειξε την σελή του τραυματός του στον όμο του και μιά σφαίρα έπττα χιλιοστομέτρων, που την είχε χρυσώσει και κρεμόταν στην αλυσίδα του ρολογιού του. Κι' η Μαρκέλλα του διηγήθηκε την δική της ιστορία κρύβοντας, μερικές λεπτομέρειες και προσθέτο να c άλλες με το νοή της.

Κι' αφού είπαν και οι δυο με λίγα λόγια και πολλά φιλιότι είχε μεσολαβήσει σε όλο αυτό το φρικτό διόστημα που πίστευαν ότι δεν

θα ξανα συναντηθούν ποτέ, νοιώσαν για πρώτη φορά ύστερα από τόσα χρόνια τον έαυτό τους εύτυχισμένο.

—

Ξανάρχισε το ειδύλλιο και τα ταξίδια.

—Δεν βρίσκω την βούρτσα.

—Θα την έχασες στο Σάν Ρέμο.

—Και τα ξυραφικά μου;

—Θα τα έχασες στο Γκαρντόνε.

Όπως με έχασες έμένα στην Άφρική, μπορείς να έχασες το ξυράφι σου στην Εύρώπη.

—Ας μην εγγίζουμε αυτή τη χορδή. Δεν κυττάζεις καλλίτερα να μου βρής τις παντόφλες μου.

—Τις έχασες;

—Όχι. Έσύ τις πήρες σήμερα το πρωί πριν φύγουμε.

—Για προσπάησε να θυμηθής, που τις βάλαμε.

—Στο βάθος του μεγάλου μπαούλου, νομίζω.

Τη φορά αυτή είχε δίκιο ο Μάξιμος. Οι παντόφλες ήτανε στο βάθος του μπαούλου, τυλιγμένες μέσα στο δίπλωμα του πιάνου!

KARLO PITMAN

Είχε μάτια γαλάζια και βαθιά!...

44ον (Τελευταίον)

— Πάρα πολύ καλά, είπε ο Γκολμπέρ. 'Ο λοχίας Ζάκ είναι πρότυπον στρατιώτου και καλού παιδιού. 'Ο γαμβρός σας, ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ, τον έχει υπό την ιδιαιτέρειαν του προστασίας. 'Η κυρία κόμησησα τον έκτιμά...

— Τό ξέρω, είπε ο Πονταλές. Κι' αυτό μ'ας διευκολύνει πολύ για τη λύση της τραγωδίας, στην οποία θα πρωταγωνιστήσουμε μαζί κύριε Γκολμπέρ.

— Τι θέλετε να κάνω; Είπε ο ντε-τεκτιβ. Καί μόνος σας θα μπορούσατε, κύριε ντε Πονταλές, να διευθετήσετε τώρα αυτό το ζήτημα. 'Εγώ, ό,τι είχα να κάνω, τό έκανα. 'Εξ άλλου, καλλίτερα να μην άναμινθώ στην οικογενειακή αυτή υπόθεση. Γιατί να ένοχλήσουμε την κυρία κόμησησα, έμεις οι τρίτοι; 'Αρκετά υπέφερε...

— 'Ισως να μην έχετε άδικο, είπε ο ντε Πονταλές. Καλλίτερα να μην άναμινθώ πλέον κανείς σ' αυτό το ζήτημα. Θά το κανονίσω μόνος μου. Καί τώρα, επιτρέψατέ μου να σας καληνυχτίσω και να σας εύχαριστήσω για όσα έκανατε.

— — —

'Ας επιστρέψουμε τώρα στο μέγαρο ντε Σεβερνύ, όπου ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι πρωταγωνιστές της πορούσης ιστορίας, χωρίς κανείς να υποπευτέται την ραγδαίαν εξέλιξιν των γεγονότων. 'Η κόμησησα Μαργαρίτα ντε Σεβερνύ, ο συνταγματάρχης, ο Ζάκ, ή Μαρζολαίν, ο Πιέρ Ζιρόντ, τα δυο παιδιά του κόμητος και τέλος ο Πονταλές, ό οποίος έβλεπε κατά τάς ένέας, την ώρα άκρίβους που έτοιμάζονταν όλοι να καθήσουν στο τραπέζι.

Τό γεύμα διεξήχθη με άπόλυτη εθιμική. Μονάχα ή κόμησησα βασανιζόταν από την άγωνία να μάθη τέλος πάντων έκείνο που ήθελε. 'Αλλ' ό άδελφός της, με υιά ματιά, της είχε δώσει να καταλάβη ότι όλα πηγαιναν καλά κι' έτσι τό μαρτύριό της δέν ήταν τόσο μεγάλο.

Μετά τό γεύμα, ένώ ό συνταγματάρχης πήγε να παίξη μπιλιάρδο με τό γιό του μέσα στην αίθουσα των σφαριστριών, ό Πονταλές πήρε την κόμησησα κατά μέρος και της είπε:

— Τά βάσανά σου τελείωσαν, Μαργαρίτα. 'Εκείνο που σου είχα ύποψνε-

θεί τό εξέτέλεσα. Βρήκα τό πραγματικό σου παιδί και κατέστησα τον 'Ερβέ τελείως άκίνδυνον να σέ βλάψη στο μέλλον. Πάντως, έκείνο που θέλω από σένα, είναι να διατηρήσης την ψυχραιμία σου και να μην προδοθής ποτέ στον άνδρα σου.

— Είκοσι δόκκληρα χρόνια κρετώ αυτή την ψυχραιμία. 'Αντουάν, είπε ή Μαργαρίτα. Καί όταν άκόμα έσφίξα τον Πιέρ στην άγκαλιά μου, μπόρεσα και δέν άντελήφθη καθόλου ό συνταγματάρχης τη μεγάλη μου χαρά. 'Αλλά πές μου σέ παρακαλώ γρήγορα: Ποιός είναι ό πραγματικός μου γιός; 'Ο Πιέρ ή ό Ζάκ;

— Ποιός φαντάζεσαι να είναι; — 'Ο 'Ερβέ μου είπε ότι είναι ό Πιέρ. Κάτι, όμως, μου λέγει μέσα μου ότι είναι ό Ζάκ. Είναι άλήθεια; — Ναί, είπε ό Πονταλές. 'Η φωνή της καρδιάς σου δέν σέ γέλασε Μαργαρίτα. 'Ο Ζάκ είναι τό πραγματικό σου παιδί. Θέλεις μιάν άπόδειξη που θά σέ πείση περισσότερο; 'Αλλά... τι έχεις Μαργαρίτα;

'Η κόμησησα στο άκουσμα της είδησεως αυτής, καίτοι την έπεριμενε, δοκίμασε μιά μεγάλη συγκίνηση. 'Ο πρόσωπό της έγινε κάτασπρο και οι δυνάμεις της την έγκατέλειπον. 'Ηταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Λίγο νερό! φώναξε ό Πονταλές. 'Η Μπερνάρντ, ή Μαρζολαίν, ό Πιέρ και ό Ζάκ που καθόνταν στο βάθος της αίθουσας και συνομιλούσαν, μόλις άκουσαν τον Πονταλές να ζητά νερό, έτρεξαν κοντά στην κόμησησα, καταθρονημένοι.

— Δέν αισθανόμαι καλά, ψιθύρισε ή κόμησησα με σβυσμένη φωνή, ένώ τό βλέμμα της έχάιδευε τον Ζάκ. Βοηθήστε με να πάω στο δωμάτιό μου. 'Ελάτε μαζί μου κορίτσια.

'Η Μαρζολαίν και ή Μπερνάρντ έπιασαν την κόμησησα από τό μπράτσο και την δόνησαν στα ίδιαίτερα διαμερίσματά της. 'Ο Ζάκ, ό Πιέρ και ό Πονταλές έμειναν μόνον.

— Πιέρ, είπε ό Πονταλές στο γραμματικό του. Μπορούμε να συνεργασθούμε μιά στιγμή, για κείνα τά όπλα, που μ'ας παρήγγειλαν από τη Μασσαλία; Πρέπει να στείλουμε κάτι έπείγουσα γράμματα άδριο και νομίζω πως...

— 'Εγώ θά πάω να παρακολουθήσω τό μπιλιάρδο είπε ό Ζάκ που κατάλαβε ότι ή παρουσία του ήταν άνεπιθύμητη. Κι' έφυγε άμέσως.

— Πιέρ, είπε ό Πονταλές, μόλις έμειναν μόνον. Δέν πρόκειται για τά όπλα της Μασσαλίας. 'Εχουμε να μιλήσουμε για κάτι άλλο πολύ πιο σοβαρό.

— Σας άκούω, είπε ό Πιέρ, τοομαγμένος από τό άσχημό ύφος του κυρίου του.

— Γνωρίζεις κάποιον 'Ερβέ; Στο άκουσμα του ονόματος αυτού, ό Πιέρ Ζιρόντ άνιρίσκει.

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε με βειλία.

— Τον γνωρίζεις πολύ καλά αυτόν

τόν άνθρωπο;

— Δυστυχώς, ναί, κύριε ντε Πονταλές.

— Γιατί λές δυστυχώς;

— Γιατί ό άνθρωπος αυτός μου έχει δηλητηριάσει τη ζωή. 'Αν δέν ήταν αυτός θά ήμουν καλλίτερος άνθρωπος.

— Μήπως αυτό που λές έχει σχέση με κείνο που μου έμυστηρεύθης κάποτε;

— Μάλιστα, κύριε ντε Πονταλές. — Τι σχέση έχει; Θέλω να μου τά πής όλα.

— Θά σάς τά πώ κύριε ντε Πονταλές, γιατί σάς θεωρώ σαν δεύτερο πατέρα μου. Την άλλη φορά, σάς έμυστηρεύθηκα τό πρώτο μου μυστικό, χωρίς να ύπαρχη κανένας λόγος να σάς τό πώ. 'Ηθελα, όμως, να βγάλω ένα βάρος από πάνω μου και σάς άνοιξα την καρδιά μου. Δέν μπορούσα να νοιώθω τον έαυτό μου υπό τό βάρος μιάς κατηγορίας της συνειδήσεώς μου. Καί σάς έξομολογήθηκα ότι διέπραξα μιά κλοπή, για να σώσω την μνηστή μου, που ήταν φθισική και χαροπάλευε, χωρίς να έχη τά μέσα να νικηθώ.

— Κι' εγώ σου είπα, όταν μου άνοιξε την καρδιά σου, ότι ή πράξις σου ήταν μόν κακή και άξιόμηπτος, άλλ' είχε ώριμένα έλαφρυντικά, που τά επέτεινε και ή νεανική σου ήλικία.

— Θυμάμαι τά λόγια σας, κύριε ντε Πονταλές και σάς εύχαριστώ πολύ για την καλωσύνη που μου δείξατε, με τό να με κρατήσετε στην ύπηρεσία σας και μετά την άνακάληψή του κακού παρελθόντος μου. 'Εν τούτοις...

Καί ό Πιέρ άρχισε να κλαίη. — 'Εν τούτοις... είμαι άνάξιος της έμπιστοσύνης σας, κύριε ντε Πονταλές... από πολλόν καιρό ήθελα να σάς τό πώ... αλλά δέν είχα τη δύναμη... άπόψε, όμως... μιά που φέρατε την κουβέντα... θά σάς τό πώ και άς με διώξετε... είμαι ένας έλεεινός... ένας τιποτένιος...

— κύριε ντε Πονταλές... κατεγράσθην της έμπιστοσύνης μιάς κυρίας... παρουσιάσθηκα μπροστά της και της είπα ότι είμαι τό χαμένο της παιδί... ένα παιδί που ζητούσε να τό βρή από χρόνια πολλά... και ή κυρία αυτή... είναι ή κυρία κόμησησα ντε Σεβερνύ....

— Τό ξέρω, είπε ό Πονταλές συλλογισμένος.

— Τό ξέρατε; Τό ξέρατε και δέν μου λέγατε τίποτε;

— Τό έμαθα μόλις σήμερα. Καί ήθελα να τό άκούσω από σένα τον ίδιο. 'Ετοιμαζόμουν να σέ ρωτήσω αλλά με πρόλαβες... γιατί δυστυχισμένο παιδί, έκανες ούτή την πλαστοπροσώπεια; Ποιός σ' έξώθησε στην άτιμη αυτή πράξη;

— Αιτός για τον όποιον με ρωτήσατε άν τον γνωρίζω.

— 'Ο 'Ερβέ;

— Ναί, ό σατανάς αυτός που έν-

ΣΟΥ ΠΙΑΝΤΑ

μέσα του άντι για αίμα χολή, ό άκροδος αυτός άνθρωπος, που ζει από τη δυστυχία των άλλων....

— Καί γιατί τον άκουσες; Δέν πιστεύω να σ' έπιασε από τό λαιμό.

— Με πίεσε, κύριε ντε Πονταλές. Μ' έξέβιασε κατά τον άισχρότερο τρόπο. 'Όταν διέπραξα την κλοπή που ξέρετε, ό κακούργος αυτός με άνεκάλυψε. Με ήπειλησε ότι θά με καταγγείλη, αλλά στο τέλος δέν έπραγματοποίησε την άπειλή του. Με έβλεπε όμως να ύπογράφω ένώπιον δύο μαρτύρων ότι είμαι ένοχος κλοπής και κράτησε την έγγραφω αυτή όμολογία μου, για να μ' έχη διαρκώς στο χέρι του. 'Όπως και έγινε. 'Όταν έβλεπε εις ένέργειαν την υπόθεση της κομήσεως, ήλθε και με βρήκε και μου πρότεινε να παρουσιασθώ ως παιδί της. Στην άρχή άρνήθηκα. Με ήπειλησε, όμως, ότι θά καταγγείλη την πράξι μου στα δικαστήρια κι' εγώ, φοβηθείς την άτίμωσι, δέχτηκα να τον βοηθήσω στην άτιμία του. Σας όρκίζουμαι, όμως, κύριε ντε Πονταλές, ότι από τό χρημάτα που πήρε ό άτιμος αυτός άνθρωπος από την κυρία κόμησησα, δέν δέχτηκα ούτε μιά πεντάρα, καίτοι προσεφέρθη να μου κάνει ένα κοστούμι ρούχα.

— Καί τώρα, δέν σκέπτεσαι πως θά άντικρούσης την κόμησησα;

— 'Η κυρία κόμησησα έμαθε την άπάτη;

— Δέν την έμαθε, αλλά θά την μάθη. Καί άπόψε μάλιστα. Τό πραγματικό της παιδί βρέθηκε. — Είμαι χαμένος, ψιθύρισε ό νέος, τραβώντας τά μαλλιά του.

— Μην άπελπίζεσαι, Πιέρ, είπε ό Πονταλές, μαλακώνοντας τη φωνή του. Σ' έκτιμά και σ' άγαπά, παρ' όλο τον άδύνατο χαρακτήρα σου... Θά σέ βγάλω εγώ από αυτό τό άδιέξοδο, όπου βρέθηκες, χωρίς και συ να τό καταλάβης πως.

Τά μάτια του Πιέρ έγέμισαν από καινούργια δάκρυα... δάκρυα χαράς και έλπίδος μαζί.

— Θά σέ βγάλω από τό άδιέξοδο και θά σοι κάνω και κάτι άλλο, που δέν τό φαντάζεσαι. Θά σέ υιοθετήσω Πιέρ. Είμαι άνύπαντρος και δέν πρόκειται να παντρευθώ. 'Η ήλικία μου μου έπιτρέπει ν' άποκτήσω ένα θετό παιδί.

— Κύριε ντε Πονταλές... δέν... ξέρω πως...

— Λένε με, πατέρα, άπ' αυτή τη στιγμή Πιέρ.

'Ο Πιέρ δέν έννοούσε να πιστέψη στ' αυτιά του. Τέτοια άπροσδόκητη ευτυχία, τη στιγμή που νόμιζε τον έαυτό του τελείως χαμένο και άφανισμένο...

— Καί θά σοι δώσω την κόρη που άγαπάς, προσέθεσε ό Πονταλές. Γιατί άγαπάς μιά όμορφη κοπέλλα, δέν είναι έτσι;

'Ο Πιέρ έκοκκίνισε.

— Μη μιλάς καθόλου, νεαρέ μου, ξέρω κι' αυτό τό τυχερό μυστικό σου. Ξέρω επίσης ότι και ή Μπερνάρντ σ' άγαπάει. Είναι ευτύχημα ότι βρέθηκε τό πραγματικό παιδί της ά-

δελφής μου, ώστε να άπαλλαγής έσύ από τό προσώπειο που σου φέρεσε ό 'Ερβέ. Πάντως, όμως και άν δέν ήσουν θά γίνης πραγματικός γιός της κομήσεως... άφού θά πάρης την κόρη της.

— Καί ό κύριος συνταγματάρχης θά δώση τη συγκατάθεσή του; ρώτησε ό Πιέρ, ό όποιος άρχισε πλέον ν' άντιμετωπίζει έλεύθερα τον ένδεχόμενον γάμο του με την κόρη των δνέρων του.

— Γιατί να μη την δώση; 'Η Μπερνάρντ σέ άγαπά. 'Η κόμησησα σ' έκτιμά. Είσαι γιός μου, θά κληρονομήσης μιά τεράστια περιουσία... τι άλλο χρειάζεται για ένα καλό γαμπρό; Μη σέ νοιάζει και θά τά καταφέρω όλα εγώ μιά χαρά. 'Όλα τά χρόνια μου τά πέρασα με τό να βασανίζω δικούς μου και ξένους με τό σκληρό μου χαρακτήρα. Τώρα θά γίνω άλλος άνθρωπος και δέν θά κάνω τίποτε άλλο, παρά να σκορπίζω γύρω μου την ευτυχία... Πήγαινε όμως τώρα κι' άσπασέ με να συνεχίσω τό έργο μου. Θά πώ ότι σ' έστειλα στο γραφείο μου για κάποια δουλειά κι' έτσι δέν θά παρεξηγηθής που δέν θά τους καληνυχτίσης...

— — —

'Υστερα από δυο μήνες στο έξοχικό έκκλησάκι, της 'Αγίας Θηρεσίας, όπου πρό είκοσι έτών είχαν τελεσθί οι γάμοι της Μαργαρίτας με τον κόμητα ντε Σεβερνύ, ό σεβάσμιος Ιερέυς του χωριού συνέδεε με τους δεσμούς του 'Υμεναίου δυο τρυφερά ζευγάρια: Τόν Ζάκ με την Μαρζολαίν και τον Πιέρ με την Μπερνάρντ.

Παράνυμφοι του πρώτου ζευγαριού ήσαν ό συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ και ό ντετεκτιβ Γκολμπέρ. Στο δεύτερο ζευγάρι τά στέφανα τά άλλαξε ό 'Αντουάν ντε Πονταλές με τον θεό Σεζάρ, ό όποιος, για τό έπίσημο της ημέρας, φόρεσε για πρώτη φορά στη ζωή του γυαλιά, όμολογώντας επί τέλους, ότι ή όρασις του είχε ενάσθενήσει.

'Η χαρά της κομήσεως για τους δυο αυτούς γάμους που έκλειναν τό βιβλίο της τραγικής της ζωής ήταν άπερίγραπτη. 'Ενόμιζε κανείς ότι είχε έξαναμώσει και ότι ή Μπερνάρντ ήταν άδελφή της. 'Αλλά κι' ό συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ δέν ήταν λιγότερο χαρούμενος. Τόν Πιέρ Ζιρόντ ή μάλλον τον Πιέρ ντε Πονταλές τον έκτιμούσε πολύ και τό γεγονός ότι ό θεός του πατέρα του έάχισε τον πύργο του και ένα άπέραντο κτήμα, ήταν ένας άκούη λόγος περισσότερος, για να τον θέλη ως άνδρα της κόρης του.

'Αλλά κι' Ζάκ δέν ήταν λιγότερο ευτυχής, παρ' όλον ότι άυτονού δέν του είχαν χάρισει πύργους και κτήματα. 'Ο θεός Σεζάρ είχε κι' αυτός τό κομπιδεμά του. Την παραμονή των γάμων, πήγε στην Τράπεζα κι' έκανε μεταβίβασι μιάς καταθέσεως διακο-

σίων γιλιάρων φράγκων στο όνομα του Ζάκ. 'Επί πλέον έχάρισε στη Μαρζολαίν τό έξοχικό του σπιτάκι, όπου τά δυο «παιδιά του» είχαν περάσει τόσες ευτυχισμένες μέρες. 'Η κόμησησα χάρισε στη Μαρζολαίν ένα ζευγάρι σκουλαρίκια από μονόπετρα μπριγιάν, ό δέ συνταγματάρχης άντί για κάθε άλλο δώρο, άνήγγειλε στον προστατευόμενό του, ότι σέ μιά βδομάδα, χωρίς στην πρότασή του, θά άνουμάζετο άνθυπασιότητας, για τις έξαιρετικές του ύπηρεσίες.

Κανένας πιά δέν ήλθε να ένοχλήση την κόμησησα ντε Σεβερνύ και να της έύση την παλαιά πληγή της καρδιάς της. 'Ο 'Ερβέ, δυο χρόνια μετά την έγκάθειρή του, πέθανε μέσα στη φυλακή από συγκοπή της καρδιάς, έκτος δέ απ' αυτόν κανένας άλλος δέν ήξερε τό νεανικό της παράπτωμα, που τόσο άκριβά τό πλήρωσε. 'Όλα όμως, τελειώνουν καλά όταν οι άνθρωποι είναι καλοί. Καί ή κόμησησα Μαργαρίτα πέρασε τά ύπόλοιπα χρόνια της ζωής της άνάμεσα στον άνδρα της και στα παιδιά της, χωρίς κανείς ποτέ να μάθη — ούτε ή Μαρζολαίν άκόμα — ότι ό Ζάκ ήταν γιός της.

'Ο 'Αντουάν ντε Πονταλές είχε φέρει την καλλίτερη λύση στη σπαρακτική αυτή τραγωδία.

'Όπως είχε πεί στον Πιέρ Ζιρόντ, δέν παντρεύθηκε. 'Αφιέρωσε όλη του τη ζωή σέ άγαθοεργίες και στο τέλος, άφού χάρισε όλη του την περιουσία στο θετό του παιδί, άποτραβήχθηκε σ' ένα μοναστήρι, όπου πέρασε τά υπόλοιπα χρόνια της ζωής του άναπολών τά νεανικά του χρόνια και τη γυναίκα που είχε άγαπήσει. Γιατί ό διάσημος έφοιτός είχε τραβή κι' αυτός από τά βέλη του έρωτος. Μικρός, πολύ μικρός όταν ήταν, είχε άγαπήσει μιά κοπέλλα φτωγή, την όποιαν έσκόπευε να κάνει γυναίκα του. Οι γονείς του, όμως, άντετάχτησαν με θυμό σ' αυτή την άταίριαστη ένωση και τον άπειλησαν ότι θά τον άποκληρώων, άν έπαιρνε για γυναίκα του αυτή την κοπέλλα. 'Ο 'Αντουάν άσπήφισε αυτή την άπειλή του πατέρα του. Κι' έτοιμαζόταν να πραγματοποιήσει την ένωση του με την κόρη των δνέρων του, όταν ένα βράδυ, ό χάρος ήλθε ξαφνικά και την πήρε στα βασίλειά του. 'Από έκείνη την ημέρα, ό 'Αντουάν, άπογοητευμένος από τη ζωή, έγινε δέσπομος, νευρικός, σκληρός και ήλθε τριμερά τους έρωταμένους. Γι' αυτό άκριβώς είχε φερθεί τόσο πρόστυχα και στην άδελφή του Μαργαρίτα την όποιαν δέν έννοούσε να συγχωρήση για τό νεανικό της αίσθημα. Τώρα όμως έγινε πάλι άλλος άνθρωπος, άπέβαλε την παλιά του σκληρότητα και ή καρδιά του πλημμύριζε από καλωσύνη.

Πέθανε στο μοναστήρι, γαλήνιος, με την καρδιά εξαφρωμένη...

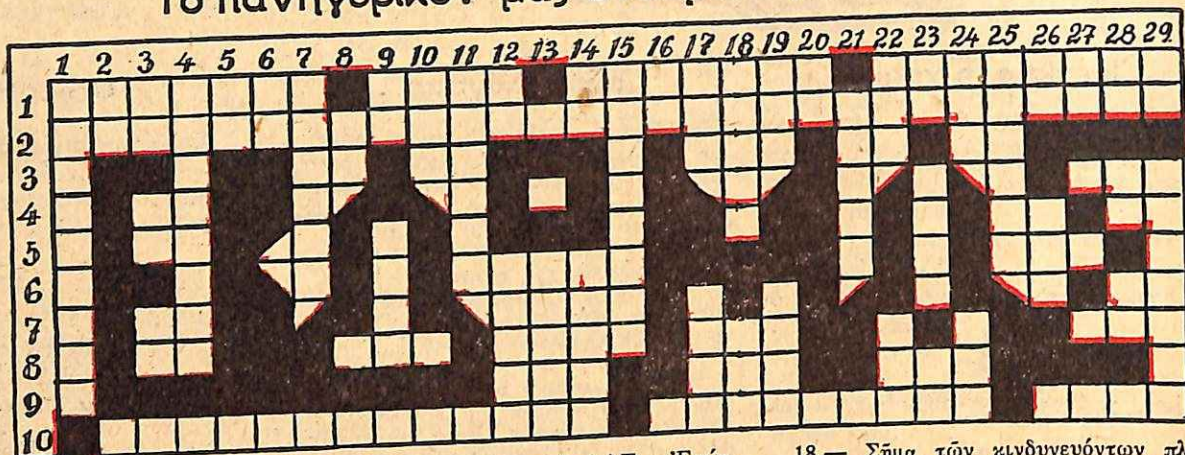
Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Το πανηγυρικό μας σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. — 'Απαρέμ. σήματος που δηλοῖ χαράν. — 'Αναφορ. άντων. (αίτιατ.). — 'Ασθένεια ρινός. — 'Ετσι πρέπει να είναι το σχήμα του προσώπου (άρσεν. πληθ.).
 2. — Πολύ εύχαριστημένος. — Μέγας Γάλλος στρατηγός (δημ.).
 3. — Συμπλ. σύνδεσμος. — Δύο σύμφωνα που προφέρουν θέλοντες να επιβάλωμεν σωστή. — 'Αναφ. άντων. — Πρόθεσις. — Τροπ. έπαιρ. (άρχ.).
 4. — 'Ερώτησις. — Πρόθεσις.
 5. — Μισή ιδέα. — 'Υποθετικόν. — Δύο ζοια φωνήεντα.
 6. — Κατά το μάλλον καί... — Χοίρος (άρχ.).
 7. — Προσ. άντων. — Σύρομαι με την κοιλίαν. (άναρθ.). — Λαίδη γνωστή στας 'Αθήνας.
 8. — Μορ. προστακτικής. — 'Αναφ. άντων. — Όχι δύο. (γεν.). — Πρόθεσις. — 'Υποθετικόν.
 9. — 'Αρνησις. — ... να πάμε εκεί; — 'Ηώς του Σαίξπηρ.
 10. — 'Ατυγες (θηλ. πληθ. αίτ.). — 'Ακαθασία. — 'Επαιξε ό 'Ορφεύς.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
1. — Κακοποιός (λείπει ένα γράμμα).
 2. — Ναυτιών πρόσταγμα.

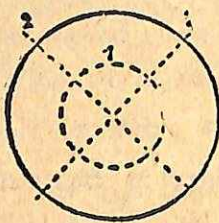

3. — Τά σύμφωνα του ΑΛΤ. — 'Ερώτησις. — Κτητική άντωνυμία.
4. — 'Ο υιός του Ναπολέοντος.
5. — Προσωπική άντων.
6. — Στεναγμός.
7. — 'Επιστήμων.
8. — Νότα.
9. — 'Αρθρον. — 'Αστρον.
10. — Τρία όμοια σύμφωνα.
11. — 'Αόρ. — ρήματος σημαίνοντος νικώμαι.
12. — Τό δοκωτικόν «μά». — Είς την άργαίαν ΤΕΜΟΝ.
13. — Τις έχομε στο κεφάλι μας (ένικός).
14. — Νότα. — Τρύπα (δοτ. πληθ.).
15. — Κάτοικος των 'Ινδιών (δημοτ.).
16. — Τό όχι εις ξένην γλώσσαν.
17. — Αυτό έχει μ' αυτό τό ίδιο μέγεθος. — Λιμήν της Σάμου.

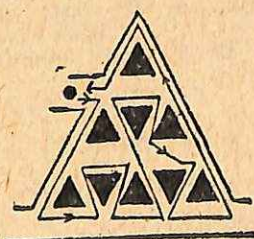
18. — Σήμα των κινδυνευόντων πλοίων. — ΠΕΠ.
 19. — Τελικός σύνδεσμος. — έρωτηματ. άντων. ποσοτική.
 20. — Κτητικόν. 21. — Λιθάρι. 22. — Τό παιδί της κόττας. — Σταμάτα.
 23. — Τά 2/3 του ΟΛΟ — Ταχυδρομείον — Τηλεγραφ. — Τηλεφων. — Δύο όμοια φωνήεντα.
 24. — 'Ομάς όλως διόλου άντικομμου νιστική. — Τά 3/4 της 'Αρσινόης.
 25. — 'Εκανε τό μεγαλειότερον άμάρτημα για 30 άργύρια.
 26. — Τά σύμφωνα του ΔΕΝΩ. — Σκοτάδι κατ' αυτήν.
 27. — Τό καί εις ξένην γλώσσαν. — 28. — Λουλούδια. — Βυζ. Νότα.
 29. — Δύο όμοια σύμφωνα. — Οι έφημερίδες τάχουν μ' αυτήν.
- ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΛΕΡΗΣ

Η ΤΟΥΡΤΑ

Ίδου πώς θα μοιρασθῇ ή τουρτα.

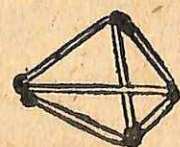

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 539

ΤΑ ΕΞΗ ΣΠΙΡΤΑ

Τά τέσσερα τρίγωνα με τά έξ ορίστν θα νίνουν ως έξής:

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Τό βάρος του ρουμπινιού ήταν 0. γρ 75 και του χρυσού 4 γρ. 25.

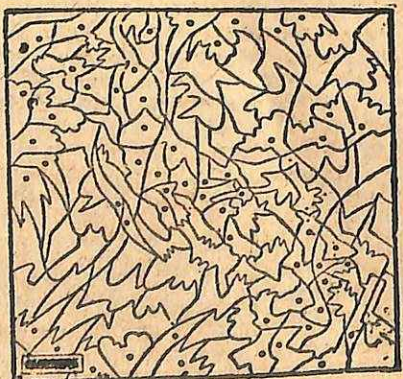
Ένα νέο παιχνίδι με σπέρτα

Σας δίνωμε σήμερα έννέα σπέρτα και σας καλούμε να κάνετε μ' αυτά πέντε τρίγωνα μονομιάς. Θα τά καταφέρετε;

Τό κυνήγι

Τό παρακάτω παιχνίδι δέν είναι κατένα πρόβλημα εύκολο παρατήρησι. Γεμίστε καλά με μαύρο μολύβι τά μέρη που σημειώνονται με μαύρες κοκκίδες. Έτσι θαχετε ένα ένδιαφέρον σκίτσο.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΝΑΓΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Δ^{ΟΙ} ΗΡΩΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ή τύχη τόφερε να συναντηθούν οι δύο τους κάποια μέρα. 'Η τύχη αυτή και μόνη. Οι κόσμοι που ζούσαν ήταν τόσο διαφορετικοί, ό ένας πολύ ψηλά, μακριά από κάθε πεζή φροντίδα και ανάγκη και ό άλλος όποχερωμένος ν' απενίστη την ζωή χωρίς μάσκα.

Έκείνη μία λεπτή και κομψή άριστοκράτισσα με μεγάλο όνομα και μεγαλειότερη περιουσία. Έκείνος ένας κοινός άνθρωπος που ό μόνος πλούτος του ήταν τά όνειρά του. Κι' αν τά όνειρα άποτελούν μία περιουσία, ό τότε ήταν κι' αυτός κάποτε πλούσιος, τόσο που μπορούσε να χαρίση και σ' άλλους. Κι' όμως, βρέθηκε αναγκασμένος να ξυπνήσει. Ένα-ένα τόσα όνειρα και τόσος πόθος έσθυναν άργά και στη θέσι τους δέν έμεινε τίποτε άλλο έκτός από μία θλίψη και μιάν άκαθόριστη έντύπωση για κάτι που πέρασε και που ποτέ πιά δέν θα γύριζε πίσω.

Πρίν λίγο καιρό είχε πάρει τό δίπλωμα του γιατρού. Δέν είχε σπουδάσει άπό άγάπη στην έπιστήμη. 'Η φιλοδοξία του ήταν κάπως μεγαλειότερη από τό να γίνη ένας άσημος γιατρός, σ' έπαρχία. Μά ό πατέρας είχε έπιμείνει πώς έπρεπε κι' ό γυιός του ν' ακολουθήσει τό επάγγελμά του κι' ό νέος καταλάβαινε πώς αυτή ή λύση ήταν ή μόνη λογική. Λογική ναί.

Έχοντας τά μεγάλα της μάτια καρφωμένα στα δικά του ή νέα κοπέλλα παρακολουθούσε προσεκτικά τό ξεφύλλισμα των θλιβερών σελίδων του βιβλίου μιας ζωής. Με μιάν άδιόρατη πίκρα στη φωνή εκείνος ίστορούσε τό τί ήταν και τί θα ήθελε να είναι. Καθώς μιλούσε τά μάτια του έλαμπαν.

— Τί θα ήθελα να είμαι! Τί ώφελεί να τό πώ άφού ποτέ μου δέν θα τό θάσω;

Ένας καλλιτέχνης! Ένας χαμένος άνθρωπος, όπως λέγει ό πατέρας. 'Αι 'Αν είχα τά μέσα θ' άπόδειχνα σ' όλους τί μπορώ να κάνω. Κι' όμως κάποτε είχα περισσότερο κουράγιο. Έχω πάρει μερικά μαθήματα. Μά τώρα τάχω αφήσει όλα. Γιατί εκείνο που θάθελα να γίνω μ' άπορροφούσε σέ τέτοιο βαθμό ώστε να μέ κάνη να ξεχνώ εκείνο που πρέπει να είμαι.

Τό δροσερό γέρι της κοπέλλας ακούμπασε έλαφρά πάνω στο δικό του, σά ναθελε να καλύψη τον επικίνδυνο αυτό περετό.

Κι' ή φωνή της, ήρεμη και γλυκειά, τον έκανε ν' ανατογιάση.

— Έσείς πιστεύετε πώς θα μπορούσατε να γίνετε καί;

Την κύτταξε και τοίκανε αίσθηση τό βαθύ της βλέμμα.

— Ναί, τό πιστεύω. 'Αν τά πράγματα έρχόνταν βολικά.

Τόν έκοψε.

— Όχι. Όχι. Αν τά πράγματα έρχόνταν βολικά. Τέτε θ'ήταν εύκολο και δέ θ'άγε μανάη αξία. Τό δύσκολο πρέπει άν σας έλκύση. Είστε νέος πρέπει να γεγε πεποθήση στον έαυτόν σας.

Της χαμοέλασε.

— 'Αν θέλατε, είπε, να μέ βοηθήσετε και σεις σ' αυτό... Φανήτε αρκετά κα-

λή και μη μου άρνηθήτε. Τόσο καιρό τώρα λαχταρώ να ζωγραφίσω μιάν Παναγία. Και δέν δοήκα καμιά που να ναι αξία γι' αυτό τον τίτλο. Όχι δέν δοήκα. Μά τώρα έχω μπροστά μου τά μάτια σας. Μάτια που κι' ό Ραφαήλος θα όνειρευόταν να χαρίση στις Μαντόνες του.

— Σας άρέσουν τόσο; είπε και χαμοέλασε με καλωσύνη. Καλά λοιπόν. Θα ζωγραφίσετε την Παναγία σας.

Με τη σκούρα μαντίλα ριχμένη στο κεφάλι κι' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη ή Παναγία καθόταν άκίνητη. 'Ορθός έμπρός της, με τό πινέλο στο χέρι, ό νέος άντρας προσπαθούσε να συλλάβη τις λεπτές άρμονικές γραμμές του προσώπου και τό γλυκό φως που έδινε στα μάτια της μιάν άνείπωτη τευφερότητα. Δέ μπορούσαν. 'Ο έρωτας παράσχετε δίπλα τους, άκίνητος φρουρός. 'Ενοιωθαν κάπου-κάπου τάνάλαφο άγγιγμα της φτερούγας του να τους χαϊδεύη, μά κανείς δέν είχε τό θάρρος να τ' όμολογήσει ακόμα και στον ίδιο τον έαυτό του. 'Από καιρό σέ καιρό μιάν κομβέντα αδιάφορη κι' έπειτα μιάν πλατειά σιωπή από κείνες που αντίστοιχούν με μιάν όμολογία. Ένας λόγος θάφτανε τούτη τη στιγμή. Μά τά λόγια τους άπόφευγαν. Κι' όσο για την γλώσσα των

ματιών έμενε κι' εκείνη επίμονα σιωπηλή.

Αυτός σκεφτότανε. — 'Αν από ένα θαύμα μπορούσα ν' άνέβω τόσο ψηλά όσο αυτή, ή αν μπορούσε εκείνη να κατεβή ως έμένα ποιάν μεγάλη εύτυχία θα γεννιόταν... 'Ισως να μη της είμαι αδιάφορος. Μά πώς θα μπαςάσω να τό μάθω; Δέν θα τόλμώσω ποτέ να της πώ αυτό που κλείνω στην καρδιά μου. 'Η εικόνα θα τελειώση, ή Παναγία μου θα φύγη και λίγες πιθανότητες υπάρχουν να την συναντήσω ξανά. Μούδωσε θάρρος και δύναμη για να πολεμήσω. Φώτισε με την λάμψη της την άχρόνη ζωή μου. 'Όλα μου τάδωσε σπάταλα. Τώρα θα φύγη. Και θα-μαι για κείνη λιγότερο άπ' ό τι είναι ένα μυρμήγκι στην άπέραντη επιφάνεια της γής.

Οι κοπέλλες τον κύτταζαν με προσοχή. Μέσα της γεννιόταν αίσθημα προτόγνωρα και θαυμαστά. Κι' εκείνης τό μυαλό δέν έμενε άργό. Νάχε τάχα σημάει και γι' αυτήν ή ώρα της άγάπης; Τού άρεσαν, είπε, τά μάτια της. Γιατί λοιπόν τ' άπόφευγε; Θάθελε νάχε την δύναμη να τό φωνάξη.

— Είμαι δική σου. Πάρε με στα δυνατό σου γέρια και πηγαίνε με μακριά, σ' ένα μέρος που να μαστε οι δύο μας μονάχοι. Τί θ' αξίζει τώρα ή ζωή μου χωρίς σεένα; 'Όλα τά πλούτη του κόσμου είναι τίποτα χωρίς την άγάπη σου.

Και τις σκέψεις ακολουθούσαν άλλες σκέψεις, μά τά χείλη έμεναν βοθά. Έκείνος της φερόταν τόσο αδιάφορος που ή φτωχή κοπέλλα πάγωνε. 'Ηταν όμορφη και ποθητή. Τόδερε. Μά τώρα άρχιζε ν' άμφισβάλη μπροστά στο κρυσ του βλέμμα. Μιά λέξη χρειάζονταν για να γεννηθῇ μιάν εύτυχία. 'Η λέξη αυτή δέν ήταν γραφτό να ειπωθῇ.

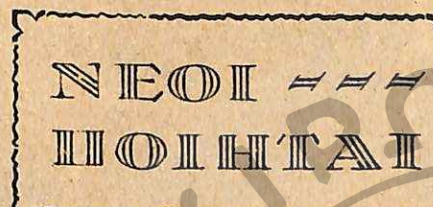
Κι' οι μέρες κύλησαν άργά, ή Παναγία τελείωσε κι' ό καθένας τράβηξε τό δρόμο του.

— — —
'Η έκθεση είχε συγκεντρώσει πολλό κόσμο. Μπροστά σέ κάθε εικόνα διάφοροι όμιλοι συζητούσαν. Τά έργα άρεσαν κι' ήταν αλήθεια πώς τους άξίζει ό θαυμασμός. Μά την μεγαλειότερη προσοχή τραβούσε μιάν εικόνα, πουφεργε τον τίτλο «'Η Παναγία ή γλυκογελοῦσα».

— 'Ισως να μην ήταν ή καλλιτέχνη από την άποψη της τέχνης. 'Αλλωστε κι' ό καλλιτέχνης όμολογούσε πώς ήταν ένα από τά πρώτα του έργα. Όμως τό ταλάντο φαίνονταν τόσο πηγαίο κι' αθόρυγτο άνάμεσα από τις γραμμές. Ποιά νάταν τάχα ή κοπέλλα που χρησίμευσε για μοντέλο;

Μιά νέα κυρία μπήκε στην αίθουσα. 'Ηταν μόνη, σοδωρή και θλιμμένη. Στεκόταν για λίγο μπροστά σέ κάθε έργο και τέλος έφθασε στην «Παναγία την γλυκογελοῦσα». Και τότε όλοι όσοι ήταν κοντά είδαν στο φως τό θαύμασία, τά μοναδικά μάτια της Παναγίας. 'Ο ζωγράφος πλησίασε.

— Κυρία μου, εύχαριστώ που με τιμήσατε.

Θυσία

Στη γιορτινή σου σκόρπισα ποδιά τους κρίνους που είχα μέσα στην ψυχή μου. Κι' ώ! λογισμοί κι' ώ πόθοι έσείς δικοί μου, περιπλανεύτρα μου άτυχη καρδιά.

Τώρα με κράζουν πέρα άπ' τη βραχίονα, για να πάψουν οι λυγμοί μου.

κάποιοι ούρανοι γλαυκοί, κάποιοι αδελφοί μου, σέ χώρες που δέν πέφτει ή σκοτειδιά.

Μά έγώ, παιδί της σκέψης και τοῦ νοῦ,

την άπειρη όμορφιά τοῦ άλλοτινού, δέν θέλω να δεχτώ σάν πικροστάλα.

Μπροστά στο τζάκι, γύρω άπ' τη φωτιά,

τή γνώρισα τοῦ κόσμου την ψευτιά, στα καστανά σου μάτια, τά μεγάλα.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

(Τό τέλος στη σελίδα 59)

Θυσία

Την γνώριζα από μικρό παιδί. Ήταν ένα κοτσάκι σοβαρό, λεπτό, ευαίσθητο. Τέσσερα χρόνια πριν άγνησε ένα νέο γιατρό πολύ συμπαθητικό που μόλις είχε πάρει το δίπλωμά του. Και του χάρισε την καρδιά της με όλη την φλόγα των είκοσι χρόνων της. Ή άγνη τους ήταν τρυφερή, ιδανική, παρθενική, φτιασμένη από δνερα κι' ελπίδες. Μά ξερομε—άλλοιμονο!— πώς τὰ δνερα κι' οί ελπίδες δεν βαστούν πολύ... Και τὰ δνερα της μικρούλας βάστηξαν έξη μήνες...

Μιά μέρα ο πατέρας της μπήκε στο δωμάτιό της αναστατωμένος. Ήταν ή πρώτη φορά που ή Μιράντα (ας την πούμε Μιράντα) τον έβλεπε τόσο συγκινημένο. Και της έλεγε ότι ένας πλούσιος διουμήχανος ζητούσε τὸ χέρι της. Συγχρόνως της έξηγγεσε ότι, έπρεπε νά δεχθῇ. Εκείνος θροισκόταν στις παρμονές της χρεωκοπίας, ή μητέρα της δεν θά μπορούσε ν' άνθέξῃ σ' ένα τέτοιο χτύπημα... Ο ύποψήφιος γαμπρός την περνούσε βέβαια καμιά εικοσιπεν-

Έπ' άνω: Ένα κομψό «ρελεβέ» από παναμά μαύρο, με γύρο από γκρό-γκραίν μπλέ και ένα φιδόγκο από την ίδια κορδέλλα. Άριστερά: Ένα χαριτωμένο κλός από φέτρ μαρρόν σκούρο, στο όποιο ξεχωρίζει ένα άρχικό Μ. Τό γράμμα και ή κορδέλλα είναι από λεπτό δέρμα. Δεξιά: Ένα ωραιότατο μαύρο φέτρ γαρνιρισμένο μ' ένα φιδόγκο από μάλλινο ζερσέ ρόζ.

Το κορίτσι

ταμιά χρόνια μὰ ήταν συμπαθητικός, πλούσιος, μορφωμένος, εύγενικός. Της τάλεγε όλα αυτά με κάποια στενοχώρια, με μιά ελαφρή θλίψη, ίσως γιατί είχε διαισθανθῇ κάτι από τὸ αίσθημα της κόρης του.

Εκείνη ένοιωσε κάτι σαν ένα βάρος άσχημο, σαν ένα μαύρο πέπλο νά σκεπάξῃ την καρδιά της. Συλλογίστηκε την μητέρα της, την άρρωστη αδελφούλα της που είχε ανάγκη από περιποίηση τον μικρό αδελφό που έπρεπε νά σπουδάσῃ. Είδε κάποιο δάκρυ στα μάτια του πατέρα της.

Συλλογίστηκε και την άγάπη της, την άτυχη παρθενική άγάπη της που ήταν καταδικασμένη νά σβύσῃ τόσο γρήγορα. Δίστασε λίγο, μιά σύντομη στιγμή που αποφάσισε γιά τὴ ζωή της και τὴ ζωή των άλλων. Και τὸ καθήκον νίκησε. Χωρίς θεατρισμούς, χωρίς κλάμματα, χωρίς αγανάκτηση δέχθηκε τὴν πρόταση

του πατέρα της. Δέχθηκε νά θυσιάσῃ αὐτή γιά τὸν άλλον.

Και γιά νά μὴν υποφέρῃ ὁ «άλλος», ὁ «άγαπημένος»—ὦ! αὐτὸς δεν έπρεπε νά υποφέρῃ πολύ... Άρεστέῃ ήταν ή δική της ὁδὸν!— του έγραψε ένα σύντομο σημείωμα που έδινε στὸν εαυτό της ὅλο τὸ φταίξιμο. Κι' εκείνος, άπογοητευμένος, άγνοώντας τὸ δράμα που παίχτηκε πήγε στὴν Άμερική, όπου και παντρεύτηκε πρὸ δύο χρόνων.

Προχθές πήγα στὸ σπίτι της. Έτοιμαζόταν νά πάῃ σὲ μιά κοσμική δεξίωση που δινόταν σ' ένα άριστοκρατικό σπίτι και προβάριζε μιά τουαλέτα, ὅλο από χρυσές παγιέτες, που είχε παραγγείλῃ ὁ άνδρας της στὸ Παρίσι. Ένα βαρύτιμο περιδέραιο και δυὸ πελώρια διαμάντια γιά σκουλαρίκια—δώρα κι' αὐτὰ τὸν άνδρός της— συνεπλήρωναν τὴν έξαίσια τουαλέτα.

Καθὼς τὴν έβλεπα μπροστὰ στὸν καθέδρην:

— Τί ὁμορφη, τί νέα, τί λούσια και... τί δυστυχήμένη! σκέφτηκα. Γιατί εἶλα τὴν άέρανη μελαγχολία που σκίαζε τὰ θανάσια μάτια της ὅταν ήξερε πὼς δεν τὴν βλέπουν ξένοι.

Χαμονέλασε πικρά: — Έπὶ τοῦλάχιστον με καταλαβαίνεις, μοῖ εἶπε. Ξέρεις ὅτι εἶμαι δυστυχήμένη. Εἶσαι ὁ μόνος άνδρας στὸν ὁποῖον τὸ λέω γιατί ξέρω ὅτι ἐπὶ τουλάχιστον δεν θά νελάσῃ.

Ὡ, δεν νελούσα. Δεν νελούσα καθόλου. Γιατί ήξερα ὅτι κάτω από τις παγιέτες και τὰ μαργαριτάρια χτυπούσε μιά ραγισμένη καρδιά, μιά στανή γυναίκα καρδιά που είχε θυσιάσει τὴν πολιτισμότερη γιοκά της καὶ που πονούσε άποάλλαγα με τὴς άλλες καρδιές που ανεπύλονται κάτω από τὰ κουρέλια.

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Άνοιξιάντικα

μοντέλλα

Από τώρα ή άνοιξη: θά ρωτήσετε σως. Γιατί όχι; Στο Παρίσι λανσαρίστηκαν ήδη οί ψάθες που θά υποδεχθούν τις ήλιόλουστες πέρρες της άνοιξας. Γιατί νά μη ρίξουμε από τώρα με ματιά στις νέες συλλογές οὔτως ὥστε νά είμαστε καταρτισμένες σχετινά με τὰ καπέλλα και τὰ φο-

Τὴν ΠΥΝΑΪΚΑ

ρέματα που θά παραγγείλωμε;

Ήδη, τὰ νέα άνοιξιάντικα μοντέλλα δείχνουν ὅτι ή Μόδα άρχίζει λίγο νά... φρονιμεύῃ ὡς πρὸς τὰ καπέλλα! Έχει άπορρίψει μερικὲς έξωφρενικές ύπερβολές που έφθαναν στὸν βαθμὸ τοῦ γελοίου και μὰς παρουσιάζει καπέλλακια λιγώτερο ένικεντρικά, λιγώτερο... άεροδυναμικά, γιά νά μεταχειρισθούμε τὴν λέξη της μόδας.

Θά εύνοηθούν πολύ ὅπως φαίνεται οί μικρὲς χαμηλὲς «γκαλέ» δηλ. τὰ καπέλλα με πολύ χαμηλή καλότητα, ἀλλὰ ή μόδα αὐτή θ' άρξῃ νά έμφανίζεται από τὸν Άπρίλη κι' ἐκεί. Πρὸς τὸ παρὸν επικρατοῦν και θά επικρατήσουν ἔως τὸ καλοκαίρι τὸ σχετικὸς ὕψος καπέλλα: διάφοροι «τοκέ» ή μπονιτσόν» από γκοίγκραίν, φέτρ, ψάθα κ.λ.π. τὰ ὁποῖα μοιάζουν αρκετὰ με τὰ καπέλλακια που πλέκουν μόνον οί γυναίκες.

Πολύ της μόδας επίσης είναι τὰ «καμπριολέ» που συγκοοτούνται με κορδέλλες κάτω από τὴ πηγούνι και γαρνίζονται συνήθως ἐμπρὸς μ' ένα ιπποκρίτο λουλούδι.

Φυσικά, τὸ καπέτο δεν χάνει τι δικαιώματά του και άκόμη περισσότερο τὸ μπερέ. Ὅσο γιά τὰ στρωτιωτικά καπέλλακια φοριοῦνται άκόμη πὸ πολύ κατεβαστὰ ἐμπρὸς και κρύβουν σχεδὸν εἰς τέλος τὸ δεξὶ μάτι!!

Θέλετε τώρα νά μάθετε και ποιὲς θά είναι οί ψάθες της μόδας; Οί λευκοί παναμάδες, οί μπακού, οί ψάθες «Σαφιρ» που άντικαθιστοῦν λίγο τις πικὲς τοῦ παλιού καοοῦ, οί καίτζες τέλος που αποτελοῦνται από πλεχτὴ ψάθα και μοιάζουν με κορδέλλα.

Φαίνεται, άλλωστε, ὅτι ή μόδα άγαπά πολύ τὸ φέτος τις τρέσσες, τὰ

γαλόνια, τὰ κορδόνια. Ὅλα αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται ἐξίσου στὴν ραπτική.

Τὰ χρωματιστὰ αὐτὰ λασέ, ξανοίγουν πολύ ὁμορφα τὰ φορέματα. Άλλοτε εἶνε κεντημένα στὸν ἴδιο τόνο ή σὲ αντίθετο με τὸ φόρεμα.

Άλλοτε πάλι εἶναι σειρήνια ή κορδόνια δύο-τριών χρωματισμῶν που πλέκονται άρμονικά. Τὰ μοτίφ αὐτὰ τοποθετοῦνται εἴτε στὸ κορσάξ εἴτε ὡς έπωμίδες, εἴτε στὰ ρεβέρ εἴτε ὑποκομιζοῦν τις ψεύτικες τσέπες της φούστας.

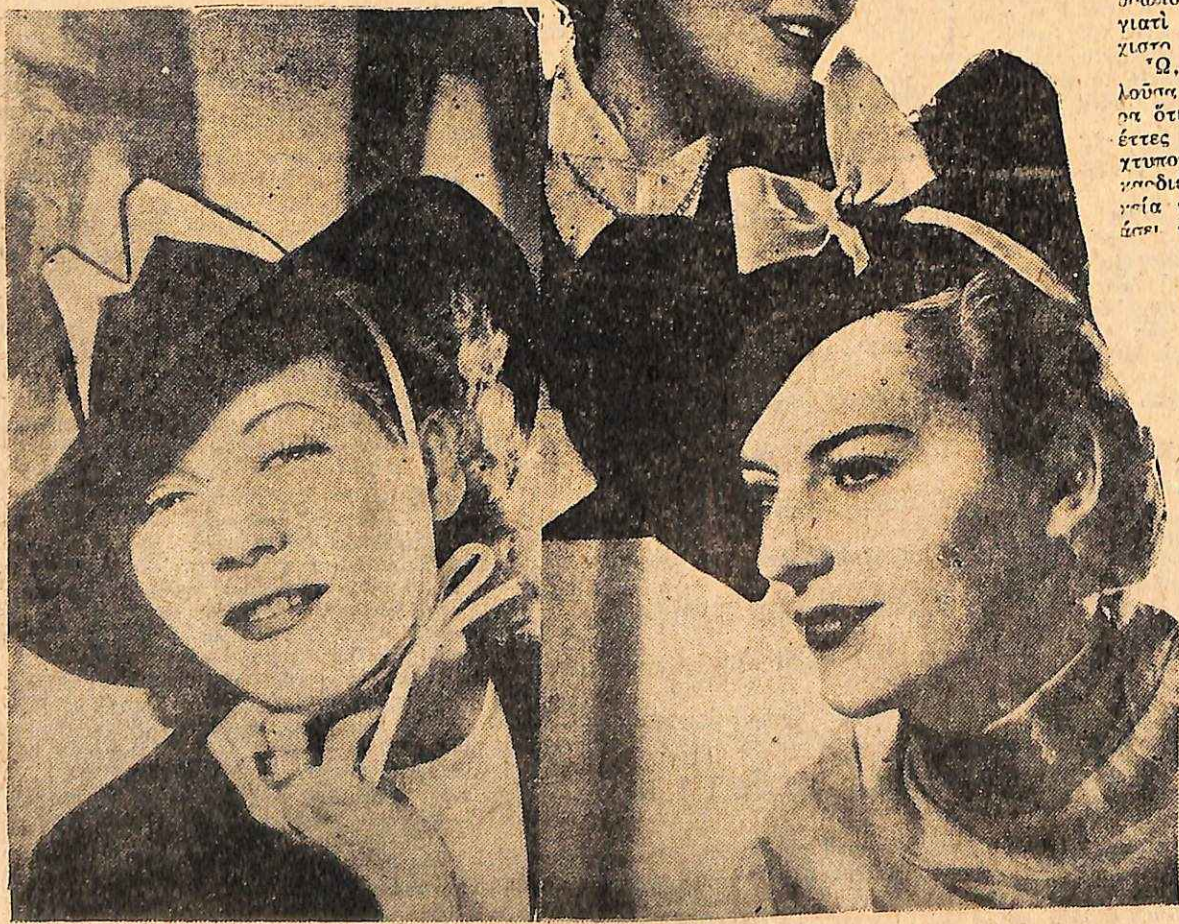
Μποροῦμε άκόμη νά τα χρησιμοποιήσουμε γιά νά σχεδιάσουμε γιακαδάκια ὁλόκληρα, ζώνες, παραμέντα...

Ή δαντέλλα επίσης χρησιμοποιεῖται πολύ ὡς γαρνιτούρα. Πέρασε ὁ καιρὸς που ή δαντέλλα περιοριζόταν νά στολίξῃ τὰ έσώρορχα μας και τις ρόμπες τοῦ σπιτιού. Σήμερα, ή δαντέλλα άναμινύεται με ὁποιοδήποτε ὕφασμα. Γιά τὸ θράδυ ή δαντέλλα δίνει ὠραυότατες κάπες ή μακρὲς έσάρπες που μοιάζουν με φτερά.

Ὅταν πρόκειται γιά ένα άντρεντέ με μεγάλα μοτίφ, τότε τὰ τελευταία αὐτὰ κρύβονται και ένκρουστάρονται στὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα.

Τὰ λουλούδια είναι στὴν ἡμερησία δι-

Έπ' άνω: Ή μοντέρνα αὐτὴ τόκα από φέτρ μπλε-ρουά, γαρνίρεται μ' ένα μοτίφ κοκκινόμαυρο πολὺ πρωτότυπο. Άριστερά: Ένα χαριτωμένο «ταμπουρέν» από ψάθα ζωηρόχρωμη, γαρνιρισμένο με ένα φιδόγκο από γκρό-γκραίν μαύρο κι' ένα ρουλώ από τὸ ἴδιο γκρό-γκραίν σουρωμένο. Δεξιά: Τὸ νεανικώτατο αὐτὸ καπελλάκι γίνεταί από γκρό-γκραίν μαύρο με ένα είδος φωτοστεφάνου από λευκό πικὲ που δένει κάτω από τὸ πηγούνι.

άταξη... Τα τεχνητά λουλούδια έννοείται, γιατί αν τα φυσικά τριαντάφυλλα, οι διολέτες, τα γαρύφαλλα έχουν μια ποιότητα που δεν μπορούν να έχουν και οι απομιμήσεις, παρουσιάζουν όμως με τον τρόπον αυτό μια μαλακία, που γρήγορα και να λειψάνουν κάποτε τα φρεσκάσματα που σκοπεύουν να στολίσουν. Γι' αυτό κάνουν ωραιότερες απομιμήσεις, αφού συμβαίνει συχνά να ξεγελιέται κανείς!

Τα λουλούδια αυτά προσομοιάζουν σ' ένα βελούδο, φοριούνται γύρω στο λαιμό, στο άριστερό μέρος. Κάνουν επίσης μερικά βραδύνα μανδύα, που συμπληρώνουν ώραία τις ντεκολτέ τουαλέτες. Κάνουν ακόμη ζώνες ολόκληρες. Και τέλος, φοριούνται στα μαλλιά, αντί καπέλου.

Σήμερα μια εμφάνιση έντελως άμπι-γιέ πρέπει να συνοδεύεται από ένα ωραίο χτένισμα. Στην περίπτωση αυτή καρφώνεται στα μαλλιά ένα λουλούδι ή ένα παραδείσιο.

Δεν θάπρεπε να παραλείψουμε να σημειώσουμε ότι επιπλέον ολόένα περισσότερο ή μόδα των άστραφτερών κοσμημάτων στα μαύρα φορέματα. Η μόδα αυτή άρχισε με την έλάνο του παγιετών. Ακόμη και οι τουαλέτες από λαινάς κατέληξε να γαρνιρίζονται με παγιέτες χρυσές ή άσημένιες!

Σήμερα τα μετάλλια στολίσματα, το κέντημα με πλατινένια κλωστή συνηθίζεται σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Γαρνιρίζονται με κεντήματα έξισου ώραία τα μεταξωτά και τα μάλλινα, οι δαντέλες και τα λαινάς.

Το μέταλλο κυριαρχεί. Από τα κοσμήματα που είναι στολίσματα με πέτρες προτιμούνται εκείνα που αποτελούνται ολό από άσημι και ιδίως όλο από χρυσάφι.

Η χονδρή άλυσσίδα, τα κλίπς, τα κολλιέ, οι «μπρόες» συνηθίζονται από μέταλλο πολύτιμο ή σε άπομίμηση.

Τα μονταρίσματα των τσαντών, οι μπουζίες των παπουτσιών, οι άλυσσίδες της όμπρέλλας είναι χρυσά ή... επίχρυσά!

ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΙΤΥΧΕΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ

Έχετε πεποίθηση στον εαυτό σας

Μια γυναίκα που δεν έχει έμπιστοσύνη στον εαυτό της και είναι πάντα «μαζεμένη» και δειλή, δεν θα μπορεί ποτέ ν' άρσση όσο και αν είναι προικισμένη από τη φύση με πολλά προσόντα.

Θά σάς δώσουμε σήμερα μερικές άπλες συμβουλές για να θεραπεύσετε τη δειλία που καταθλίβει πολλές γυναίκες και τους δίνει ένα συναίσθημα δυσφορίας αν νά τις «στενοχωρούν τα ρούχα τους», ό εαυτός τους, ή ζωή...

Εκείνες που δεν γνώρισαν την άγωνία που σφίγγει στον λαιμό μια δειλή, ντροπαλή γυναίκα τη στιγμή που συμβαίνει σ' ένα σαλόνι, ή την στιγμή που συναντά άπροότως μερικούς γνωστούς της, δεν μπορούν να φαντασθούν τί μαστόριο είναι αυτό.

Πώς πρέπει να θεραπευθ ή δειλία αυτή; Πρώτα-πρώτα πρέπει ν' ανακαλύψετε σε τί όφειλεται ή δειλία σας. Έννεα φορές στις δέκα, άφορη είναι ό φόβος για την έντύπωση που σχηματίζουν για σάς, δεν είν' έτσι!

Τό πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνη μια δειλή γυναίκα είναι ν' άπαρνηθ ή μι για πάντα, τα έξαντρίσι καπέλλα, τα φανταχτερά φορέματα. Φυσικά, όλα αυτά τα φορεά άκριβώς για να πείση τον εαυτό της ότι τολμά ν' άντιμετώπιση την κοινή γνώμη ή μέθοδος όμως αυτή

είναι πολύ άπότομη γι' αυτήν, στην όποια ταιριάζει ή άπλότης και ή σαφήνεια.

Μια δειλή γυναίκα πρέπει να άφιερώνη κάθε πρωί άρκετή φροντίδα στα καλλυντικά της, στο χτένισμά της, στο ντύσιμό της κι ύστερα καθ' όλο το υπόλοιπο διάστημα της μέρας πρέπει ν' άπαγορεύση στον εαυτό της να σκέπτεται τίποτε άπ' αυτά.

Άς άποφeyγη πρό πάντων να κυττάζεται στον καθρέφτη όταν βρίσκεται άνάμεσα σε κόσμο: γιατί αν τύχη και δη κάτι που «δεν πάει καλά» όσο και έλάχιστο αν είνε αυτό το «κάτι», άμέσως θα στενοχωρηθ ή και θα τὰ χάση.

Επίσης κάθε φορά που αισθάνεται την δειλία νά την κυριεύη, άς σκεφθ ή ότι οι άνθρωποι δεν άπασχολούνται τόσο πολύ με το άτομό της όσο νομίζει. Άπασχολούνται πολύ περισσότερο με τον εαυτό τους παρά με τους άλλους. Γιατί νά συγχίζεσαι κανείς τόσο για μικρολεπτομέρειες που οι άλλοι ούτε θα τις άντιληφθούν καν;

Αν όχι μόνο είναι ντροπαλή αλλά και κοκκινίζει συγχρόνως, αντί ν' άπελπίζε-ται γι' αυτό, νά παραδεχθ ή άπεναντίας ότι έχει ένα γοητευτικό προσόν. Γιατί πραγματικά είναι τόσο χαριτωμένο νά κοκκινίζει μια γυναίκα σε μια έποχή που το πράγμα αυτό είναι τόσο σπάνιο...

Κουζίνα

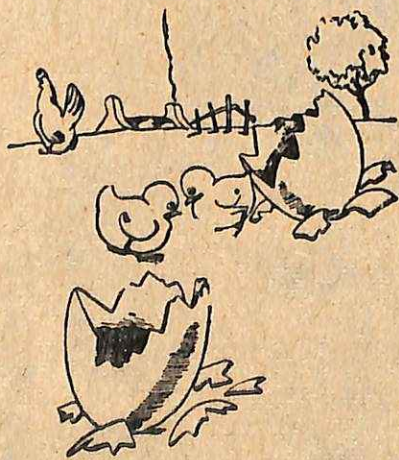
ΛΙΚΕΡ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΟΥ

50 δράμια φλούδες πορτοκαλλιών. 1 όκα οινόπνευμα καθαρό λευκό, 100 δρ. ζάχαρη, όλίγα γαρύφαλλα και κανέλλα. Μετά ταύτα 200 δρ. ζάχαρη και 1/2 όκα νερό.

Καθαρίζουμε τις φλούδες των πορτοκαλλιών ούτως ώστε να μη μένη άπάνω τους άσπρη ψίχα, τὰ δάξουμε σ' ένα γουδί ξύλινο και τὰ κοπανίζουμε με 100 δρ. ζάχαρη. Τὰ δάξουμε σε μια φιάλη με ά-οικτό στόμα ή βάζο που κλείνει καλά και ρίχνουμε το οινόπνευμα. Άνακατεύο-με λίγο και τὰ κλείνουμε αφήνοντας 5-6 ήμέρες. Έπειτα θράξουμε τη ζάχαρη με το νερό επί 1-2 λεπτά, ρίχνουμε τὰ γαρύφαλλα και την κανέλλα και άφου κρυώ-σει τη ρίχνουμε στη φιάλη που είναι τὰ άλλα και αφήνουμε 6-7 ήμέρες κουνών-τας κάθε μέρα.

Σε 7 ήμέρες περνούμε από τουλπάνι, ξαναπερνούμε δεύτερη φορά και το λικέρ είναι έτοιμο.

ΤΑ ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΑ ΑΤΑΚΤΟΥΝ

H MAMA-ROTTA

— Μωρέ παιδιά που έβγαλα! Δεν τάφηναν να γίνουν... όμε-λέττα!.....

ΥΓΙΕΙΝΗ

Η μύτη

Στο προηγούμενο σχετικό άρθρο σάς έγραφα λεπτομερώς για τὰ μέσα και τον τρόπο περιποίησης του όργάνου τούτου από γενικής άπόψεως. Σας έγραφα με-ταξύ άλλων ν' άποφeyγετε τις ίσχυρές άντισηπτικές πλύσεις και άλοιφές κα-θώς και την κακή συνήθεια του ξερι-ζώματος των τριχών των ρωθώνων, για τον φόβο των φλεγμονών και των με-τέπειτα σοβαροτάτων γενικών λοιμώξε-ων. Έπιμένω επί της εκλαίκεύσεως των ζητημάτων τούτων, τὰ όποια εκ πρώτης όψεως παρουσιάζονται άσήμαντα και γε-λοία, εν τούτοις όμως οδηγούν εκ-του ασφαλούς συχνά στον θάνατον, χω-ρίς καμιά δυστυχώς θετική συνδρομή της έπιστήμης. Πρόσφατος για παράδει-γμα είναι ό θάνατος άρχοντα της νέας την όποιαν έθρήνησε ολόκληρη ή Άθη-ναϊκή Κοινωνία.

Μέσα σ' όλα τὰ νειάτα της των είκο-σι μόλις χρόνων της έσθυσε άπότομα σε διάστημα έλαχίστων ήμερών εκ μολύ-σεως μιας άσημάντου άμυχής στο πρό-σωπο.

Μια μικρά έπιπολαιότητα και ή παρα-μέλησις της θεραπείας ενός άσημάντου σπυριού ή έξανθήματος του προσώπου συχνά γίνεται αίτια μεγάλης συμφο-ρας. Και τούτο γιατί στο πρόσωπο και στα όρ-γανα τὰ άμέσως εκτεθειμένα εις την σκό-νη κάθε άμυχής, γίνεται και θύρα εισόδου και άναπύξεως των σοβαροτέρων μι-κροβίων όπως ό σταφυλόκοκκος και ό στρεπτόκοκκος.

Και τώρα άς πούμε και μερικά για τις διάφορες άτέλειες κι' έλαττώματα που παρουσιάζουν πολλά άτομα στην μύτη: Τας περιπτώσεις έξαργετικού σχήματος μύτης (καταπίπτουσα, πεπλατυσμένη, αι-μή, άνασχηματισμένη) ή δυσαρμονικών δια-στάσεων μόνον ή χειρουργική αλοητη-κή μπορεί νά έπανορθώση. Η άνται-σθητική έρυθρότης της μύτης που πα-ρουσιάζουν πολλά άτομα δεν όφειλεται στην κατάχρηση—όπως πιστευόταν—οί-νοπνευματωδών ποτών, αλλά μάλλον στην κακή λειτουργία των πεπτικών όρ-γάνων (δυσκοιλιότητα, δυσπεψία, παθή-σεις στομάχου και έντέρων). Η προσο-χή λοιπόν του πάσχοντος πρέπει νά στραφ ή κυρίως στον κανονισμό της δι-αίτης του. Τά οινόπνευματώδη νά κα-ταργηθούν τελείως και ν' άντικαταστα-θούν με ζεστικά (χαμομήλι, δυόσμο, κ.τ.λ.). Επίσης οι πάσχοντες νά κάνουν χρήση μεταλλικών νερών (Βισύ κ.τ.λ.) και φρούτων. Τοπικώς, έπάλειψη έξω-τερική της μύτης με την κάτωθι άλοιφή:

Vaseline boriquee	50 gr.
Soufre lavé	5 "
Terpinol	1 "
Menthol	0,50 cent,

Νά γίνεται χρήση καθαρού μανδηλιού κι' από παλαιό ύφασμα, γιατί το χον-δρό έρεθίζει την επιδερμίδα της μύτης. Όταν ή μύτη γυαλίζει και λιγδώνει πρέπει ν' άποφeyγετε την χρήση των πομάδων κι' άρωμάτων. Επίσης νά κά-νετε έξωτερικώς πλύσεις έναλλάξ ψυχρές και θερμές με νερό και λίγο σόφρι, κα-τόπιν δ' άμέσως έπάλειψη με χυμό λε-μονιού. Επίσης πονδάρισμα με την κά-τωθι πούδρα, ήτις είναι άριστα άποτε-λεσματική σ' αυτές τις περιστάσεις.

Amidon	20 gr.
Salicylate de bismouth	5 "
Soufre Sublimé	5 "

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΝΑΓΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 55)

Η φωνή του ήταν βραχνή. Έκείνη τον κύτταξε και τὰ χείλη της τρεμού-λιασαν.

— Θά μου έπιτρέψετε νά σάς συγ-χαρώ.

— Όχι δεν ήταν αυτά τὰ κοινά λόγια που λαχταρούσαν νά πουν ό ένας στον άλλον. Κι' όμως ήταν τὰ μόνα που έ-πρεπε νά ειπωθούν, τώρα πιά. Σ' ένα μεγάλο σπίτι, ένα παιδίκι περιμενε νά φιλήση τη μαμά του, πριν τον βραδυνό ύπνο. Τό παιδάκι αυτό ήταν το δικό της. Ήταν δεμένη για πάντα, τώρα που αυτός ήταν έλεύθερος, τώρα που ή δόξα και το χρώμα του χαμογέλουσε. Η φωνή του την έάρνιασε.

— Εύχαριστώ κυρία. Μά άς μιλήσου-με λίγο για σάς. Είστε ευτυχισμένη; Τί κάνει ό κύριός σας, το παιδάκι σας;

Κι' εκείνη άπάντησε ψιθυριστά:

— Πόσος καιρός πέρασε από τότε...

— Ναί, πόσος καιρός. Βλέπετε, έρ-γαστηκα, κυρία. Για νά γίνω αντίξοός σας. Τώρα δεν έχετε νά με κατηγορή-σετε για τίποτε. Πάλεψα κι' ένίκησα.

Και σε σάς χρωστώ την νίκη μου.

— Νά δεχθώτε νά σάς χρησιμεύσω ως μοντέλο για μια καινούργια Πανα-γία, τού ειπε κυττάζοντάς του στα μά-τια.

Με τη σκούρα μαντίλα ειχμένη στο κεφάλι ή Παναγία καθόταν άκίνητη. Δίπλα της βαλμένη σε τιμητική θέση, βρισκόταν ή «Παναγία ή γλυκογελου-σα», ή εικόνα που είχε ζητηθ ή περισσότε-ρο άπ' όλες και που ό ζωγράφος δεν δέχθηκε νά την πουλήση.

Τί άναμνήσεις της έφερνε το μικρό φτωεινό δωμάτιόκι! Όλα εκεί μέσα της μιλούσαν για ένα χαρούμενο καιρό, για μια ευτυχία που είχε άρχισει νά γεννιέται και που πέθανε από μια πα-ρεξήγηση.

Δάκρυα άρχισαν νά τρέχουν από τὰ μάτια της, που ήταν καρφωμένα επάνω στον άνδρα που έξακολουθούσε νά ζω-γραφίζει. Η Παναγία έκλαιε... Για κεί-νον και για τον εαυτό της, για τις μέ-ρες που πέρασαν.

Η Παναγία έκλαιε! Κι' εκείνος την ά-πνευσε νά κλαίη. Μια λέξη θάρτανε για νά στεγνώσει τὰ δάκρυά της. Η μάλλον ούτε καν μια λέξη. Θάταν άρκετό νά την πάρη στην άγκαλιά του, νά την κρατήση σφιχτά, νά φιλήσ η τὰ μάτια της.

Ναί, μά... Ποιός θα μπορούσε έπειτα ν' άπλώση τη γαλήνη στην τρικυμιμέ-νη καρδιά της; Κι' ή γαλήνη είναι κάτι που θαρύνει πολύ στη ζωή μιας γυναί-κας. Άξίζει ίσως περισσότερο κι' άπ' αυτή την ευτυχία...

Η Παναγία του μπορούσε νά ναι ήσυ-χη. Σε λίγο θάφευγε άγνη κι' άνέγγι-χτη όπως είχε έρθη. Οι μέρες θα κυ-λούσαν.

Εκείνη είχε οικονόμεια, είχε υπο-χρεώσεις. Θά ξεγνοούσε...

Κι' ό πόνος θάμενε κι' αυτόν και μό-νο, γι' αυτόν που ήταν άνδρας, που ήταν δυνατός και που μπορούσε νά υπο-φέρει.

Κι' οι όρες κύλησαν άγνά, το πορ-τραίτο τελείωσε κι' ό καθένας τράβηξε τον δρόμο του.

Τον άλλο χρόνο, στην έκθεση του ζωγράφου Ν. ένα καινούργιο άριστοέρ-γημα τραβούσε την προσοχή του κό-σμου. Ό πίναξ έφερε τον τίτλο: «Η Παναγία ή κλαίγυσα».

ΗΡΩ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 10ον

Άριθ. Φύλλου 540

ΤΕΤΑΡΤΗ, 2 Φεβρουαρίου 1938

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517

Έκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΔ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Άρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Καλλιτ. Συνεργάτης: ΜΑΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250 Έξάμηνος » » 125 Έτησία έξωτερικού Λίρα 1.10 » Άμερικνης Δολλάρια 6 Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΑΔΗΣ (Παπαστράτου 10 Σ)μός Υμηττού)

Τὰ άποστέλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα δεν επιστρέφονται.

τα. Ντόλλυν Ντό. "Όχι δημοσιεύ-σιμα. Τό «Μόνο έδώ» γεμάτο κοινοτο-πίες. Η «Άπογοήτευσις» πολύ... άπο-γοητευτική. Και το μέτρο και ή έμμε της άνεπιτυχ ή. Ζαφείριον Βεργί-δην. Σχετικά καλύτερο τó «Ξανθό ό-νετρο» και αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Τό γράψιμο άρκετά στραπό μα τὰ θέμα-τα πολύ κοινά. Για τις εύχες σας εύχα-ριστούμε. Α. Χ. Ψ. Ω. Πρέπει νά δου-λεύετε περισσότερο τους στίχους σας. Έτσι όπως είναι φαίνονται πρωτόλειοι και παιδίαστικοι. Για τὰ καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Τζούλιαν. Α. α. α. Υστερείτε πάρα πολύ στο μέτρο. Άλλοι στίχοι έχουν δέκα συλλαβές, άλλοι 9, άλλοι ένδεκα. Διαβάστε καμιά στιχοερ-μική για νά συνθίξετε. Μη διαίσετε νά δημοσιεύσετε. Βασίλην Άδαμαν-τίδη ν. "Όχι δημοσιεύσιμα τὰ τελευ-ταία σας. Τό «Ήταν ώραία» άρκετά συμπαθητικό, ιδίως το πρώτο τετράστι-χο. Τό δεύτερο όμως χαλαίνει στο μέ-τρο όπως και τὰ άλλα ποιήματά σας. Γιωργον Δ. Λόκαν. Τά ποιήματά σας είνε άρκετά καλά, αλλά ακατάλληλα. Δυστυχώς, για το περιοδικό μας. Τό «Φινάλε» λ. χ. θα δημοσιευόταν αν δεν ήταν τόσο ρεαλιστικό το τρίτο τετρά-στιχο. Επίσης ό τελευταίος στίχος του όχι και πολύ επιτυχημένος. Τη «Μο-ναδική Πίστη» την χαλάει το τέταρτο τετράστιχο και ή άρχή του τελευταίου. Άσχετως με το περιοδικό μας κρινόμε-να, δεν είνε άσχημα. Όσον άφορά την συμβουλή που μάς ζητάε, δεν βρίσκετε ότι είναι λίγο δύσκολη μια τέτοια «συν-ταγή»; Για τις εύχες σας, εύχαριστού-με. Ά ν ήσυχο ν. Ούτε τώρα δεν εί-ναι δημοσιεύσιμο το «Φθινοπωρινό». Τού λειπει ή άριμονία που πρέπει νά χωροκτηρήσει ένα ποίημα. Τό «Άπόψε» πολύ άπλοκό και παιδίαστικό. Χ. Κ. Συμπαθητικό το ποίημά σας «Νύχτα» ό-χι όμως και δημοσιεύσιμο άσχημα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και κοσμητολογίας, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Κ. Ψ. Ω. Πολύ καλά σας είπε ο γιατρός και πολύ καλή η θεραπεία που έκανατε. Άλλα μπορεί και πάλιν να σας φανούν. Γι' αυτό να την ξανακάνετε μόλις φανούν, γιατί θα έληξε η ανοσία που προσκάλεισαν οι άλλες ενέσεις. 'Εφ' όσον μάλιστα έχετε το κακό ιδίωμα να σπάτε τα μπιμπίκια σας δηλώνω ότι πολύ γρήγορα θα ξαναπάθετε τα ίδια. Διότι αν σας συνιστώ να ξανακάνετε και πάλιν δεκαπέντε ενέσεις απ' αυτές που σας έκανε ο γιατρός σας. Τό πρώι δέ μετά το πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν να περνάτε όλο το πρόσωπο. Επίσης πρίν κοιμηθίτε το βράδυ.

Alcool camphre	30 gr.
Teint de benjoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	80 >

Για τα σημάδια άνευ προσωπικής εξέτασεως δεν μπορεί ν' αποφανθώ ο κ. Λαδάς.

Αννα. Όλα αυτά γιατί δεν παρακολουθείτε τα άρθρα του κ. Λαδά. Μα προς Θεού μπαίνει κατραμιάς στο στόμα, και σόδα; Κι' ύστερα ρωτάτε γιατί ξεράθηκε το δέρμα σας. Κι' η φαρμακεία, που παρουσιάζεται στα βιβλία σας, όφειλεται στον ερεθισμό που έχει πά-

θει ή επιδερμίδα σας. Να πλένεσθε με χλιαρό νερό. Δύο φορές την εβδομάδα να βάψετε το άσπραδι του αυγού, το οποίο ν' αφαιρήτε μετά δέκα λεπτά μ' αφθονο χλιαρό νερό. Επίσης κάθε 15 ημέρες να κάνετε ένα αμυλούρο ζεσταίνοντας μέχρις κοκλασμού 2-3 όκ. νερού. Κατόπιν το τραβάτε απ' την φωτιά και ερχόντας μέσα μισό κουταλάκι του γλυκού Βάμμα Βενζόης, τοποθετείτε το πρόσωπό σας επάνω στους υδρατμούς, ερχόντας στο κεφάλι σας μια πετσέτα, επί 5-10 λεπτά. Κατόπιν σκουπίζετε με στεγνό βαμβάκι και κάνετε την έξης μάσκα. Κτυπάτε 1 κρόκο αυγού, δυό κουταλιές της σούπας αμυγδαλόλαδο γλυκό και 10 σταγόνες λεμόνι. Αλείψετε με το μίγμα αυτό όλο σας το πρόσωπο, εκτός του άνω χείλους και των βλεφάρων. Μετά 20-25 λεπτά της ώρας καθαρίζετε το πρόσωπο με βαμβάκι και ζεστό νερό. Προς το παρόν πρὸ της πούδρας, την λιπαρά κρέμα Χαρμό. Μετά 1 μήνα θα μās ξαναγράψετε.

Απελπισμένη ν. ε. α. ν. Δυστυχώς ή υπερτρίχωση σας είναι γενική όφειλομένη αποκλειστικώς εις την ωοθητική σας ανεπάρκεια, πιθανώς δέ και εις τὰ επινεφρίδια. Τὰ αποφυλωτικά κακώς τὰ μεταχειρισθήκατε. Γιατί μόνον καταστροφή του δέρματος και σκληρότητα των τριχών θα επιφέρουν. Για το πρόσωπο να χρησιμοποιήσετε την πομάδα, βραδείας ενεργείας που θα σας κάνει πολύ καλό. Γενικώς, είναι επάναγκες να υποβληθίτε σε ένεσοθεραπεία. Θα κάνετε μίαν ένεση κάθε εβδομάδα, ένδομυϊκώς, από την Endofoliculine 50,000 u. s. Να γράψετε τις ημερομηνίες των έμφανίσεων, καθώς και την διάρκειάν των. Τό πρόγραμμα αυτό θα μās χρησι-

Έκδόσεις

«ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ»

Έξεδόθη τό 12ον τεύχος μηνός Δεκεμβρίου 1937 με τό εξής περιεχόμενον:

1) Τὰ ψυχοβολικά φαινόμενα της επαύλεως Δρακοπούλου. 2) Υπάρχει Μαγεία;... Πρωτότυπος μελέτη υπό Άγγέλου Τανάγρα (Άριστοτέλους 67). 3) Ο Κροδύ και ο πνευματισμός. 4) Υπάρχουν θεραπευτικά μέντιουμ;... Ήμπορεί νά θεραπευθί ή ψυχοβολική έκπομπή;... 5) Η Μαγεία εις τὰ Δωδεκάνησα, υπό της κ. Αντιγόνης Ζουρούδη. 6) Τηλεπάθειαι, ψυχοβολίαι κλπ. τοῦ κ. Ε. Μανθεάκη έκ Ταγκανίκας της Αφρικής, της κ. Μαρίκας Σιδέρη, της κ. Κοραλλίας Χατζηγεωργίου υποστρατήγου, της διδος Μαρ. Μαρκοπούλου. Πωλείται μόνον εις τὰ μεγάλα βιβλιοπωλεία.

μεύση για την μετέπειτα θεραπεία. Μετά την εκτέλεση 10 ενέσεων να μην ξαναγράψετε, αναφέροντας λεπτομερώς τὰ ανωτέρω.

Φτωχόν κ. Πουλ. Δυστυχώς, διατείνω κατά κανόνα δεν άπαντά ο κ. Λαδάς, χωρίς ιδιαιτέρα άμοιβή. Κατ' έν- τόν σαπούνι θειαφιού, ρακί, κ.τ.λ., δεν επιτυγχάνουν τίποτε εκτός του ερεθισμού που προσενδύν στο δέρμα και την αποξήρανση, πιάγματα που συμβάλλουν μάλλον υπέρ της τριχοπτώσεως. Τό πλύσιμο με κρόκο αυγού όφελιμότητο. Με τό ξέοισμα της κεφαλής τίποτε δεν επιτυγχάνεται. Άστέιος ο τρόπος των πρα-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εις γνώσιν της αξιοτίμου πελατείας μας ότι ή έφετεινή περίοδος των «7 Λευκών Ημερών» πωλήσεως Λευκών Ειδών με τιμάς ήλαττωμένας δά άρχιση την 2αν Φεβρουαρίου ήμέραν Τετάρτην και δά διαρκέση μέχρι της 9ης Φεβρουαρίου συμπεριλαμβανομένης.

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Α. Ε.
ΕΡΜΟΥ 49

κτικόν. Προς το παρόν, λοιπόν, λούσιμο δις της εβδομάδος με κατραμιάς πουνο και ξεβγάλα μ' αφθονο χλιαρό νερό. Στο μέσον της εβδομάδος καθαρίσματος της κεφαλής με κρόκο αυγού κτυπημένο μέσα σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό, κι' ύστερα ξεβγάλα με σκέτο χλιαρό νερό. Κάθε βράδυ έλαφρό μασάζ του τριχωτού της κεφαλής με τό κάτωθι φάρμακο:

Camphré	25 gr.
Eau de vie alcoolé	120 gr.

Για τ' άλλο ζήτημα πρέπει νάχη όπ' όψιν του εξέταση των ούρων ώστε ξαναγράψετε μās.

Κυρίαν Χαρμό. Για νά λευκάνη τό δέρμα θα τό περνάτε μετά τό πρῶτό πλύσιμο έλαφρά μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν.

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de panama	25 >
Glucérine neutre	50 >
Eau de roses	400 >
Acide salicylique	0,50 cent

Μετά είκοσι λεπτά της ώρας νά χρησιμοποιήτε την κάτωθι πομάδα:

Blanc de baleine	35 gr.
Cire blanche	15 >

Huile d' amandes douces	150 >
Eau de roses	25 >
Glucérine	25 gr.
Essence Naroли q. s.	

Δεσποινίδα Μαρθα ν. Πρόσκει να μάθετε ότι αυτές καμιά φορά είναι κληρονομικές. Έφθον μάλιστα δεν έχετε και στο πρόσωπο, άλλα μόνο στα χέρια. Τών χειρών δέ δύσκολα φεύγουν. Πάντως χρειάζεται κάπως μικρά θεραπεία. Να κάνετε τώρα τό εξής: Άνακατέψτε καλά: Μισό κουταλάκι του γλυκού λεμόνι, άλλο μισό όξυζενέ και άλλο μισό γάλα, ει δυνατόν άβραστο. Μ' ένα βαμβάκι δέ βουτηγμένο στο μίγμα

Η μεραπειτέρα ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ της ζωής μου

Τρεις επίσημοι κριταί με έβλεπαν νά βάζω μιά κοινή πούδρα. Είχα ύφος «μακιγιαρισμένης», ή πούδρα έκανε πλάκες επί της επιδερμίδος μου. Την αφήρεσα δ' λως διόλου. Κατόπιν έβαλα μίαν νέαν πούδραν, άόρατον, άεροποιημένην, άναμειγμένην με pousse de crème. Οι κριταί άνεφώνησαν από έκπληξιν. Δεν ήμην πλέον ή ίδια.

Είνε τό μεγαλύτερο μυστικό από όσα ποτέ άνεκαλύφθησαν όσον άφορά την πούδρα. Η συνταγή και τὰ σχετικά δικαιώματα έξηγοράσθησαν άμέσως από την Tokalon δι' ένα άσήμαντον ποσόν. Μπορεί κανείς νά την προμηθευθί τώρα παντού, υπό τό όνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάστε την και δείχνεσθε νεώτερα, ώραιότερα, πιό φρέσκη κάθε πρῶτ.

Λευιά, μαλαυιά, περιποιημένα χέρια

παρά τόν άέρα και τήν
υαυουαίριαν, παρά τήν
οίμιαυήν έργασίαν.

Διό της δριμείας κακοκαιρίας και του συχνού πλυσίματος, αφαιρούνται από τό δέρμα μās αϊ ούσαι, αϊτινες δέον νά τό διατηρούν λείον και έλαστικόν. Αντικαταστήστε τās άπαραίτητους ταύτας ούσίας τās άπορριπτικές περιποιήσεως με κρέμαν NIVEA. Η NIVEA, συνεπεία της έν αυτή περιεχομένης μοναδικής εις τό είδος της και προς τό δέρμα συγγενευούσης ούσίας EUCERIT, είναι, ούτως είπειν, τό έκ φύσεως δοθέν μέσον περιποίησεως του δερματος. Η NIVEA καθιστά τό δέρμα μās, κατόπιν συντόμου χρήσεως, μαλακόν ως βελούδον, λευκόν και έλαστικόν.

Πωλείται εις όλα τὰ φαρμακεία και μυροπωλεία. Τά μικράν κυτίον δρχ. 0,50, τό μεσαίον δρχ. 15, τό μεγάλο δρχ. 30.

NIVEA
CREME

αυτό να τις περνάτε στο φρεσόνιο. Το μίγμα θα το κάνετε φρέσκο καθημερινώς. Για τ' άλλο ζήτημα ν' αποτανθήτε προσωπικώς στον κ. Λαδά. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8. Εκτός της Κυριακής.

Επαρχιωτοπούλου, Μυτιλήνη. Το λιπαρό δέρμα υποδοχθεί την υπερτρίχωση του προσώπου. Κρέμες επίσης απογορεύονται απόλυτως, γιατί επίσης εννοούν την υπερτρίχωση. Αφού πλύνετε το πρόσωπό με δροσερό νερό μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κρόδα λουσιών περάστε όλο το πρόσωπο:

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 >
Eau de cologne	6J >
Eau distillée	80 >

Πρό δέ της πούδρας χρησιμοποιείτε την εξής λουσιών:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	7 >
Eau de roses	125 >

Όσον αφορά την τοπική θεραπεία ή μόνη φθνή και εύκολη μέθοδος είναι η χρησιμοποίηση της πομάδας βραδείας ενεργείας. Ούτε ερεθίζει το δέρμα ούτε αφαιρεί άμεσως τις τρίχες. Σιγά-σιγά με την μακροχρόνιο χρήση της τις καταστρέφει. Τά άμεσως ενεργούντα αποψιλωτικά καταστρέφουν άφ' ενός την επιδερμίδα, ενώ άφ' ετέρου σκληραίνουν και πληθαίνουν τις τρίχες.

Πονεμένην Καρδιά Α. Π. Έν πρώτοις πρέπει να εγκαταλείψετε για μερικό καιρό την περμανάντ. Άλλως τε με το μίξ αν πλί εισθε όπόταν θέλετε της ώρας. Να λούζετε το κεφάλι σας δυο φορές την εβδομάδα με κατραμσοόπουνο, αλλά μετά να το ξεβγάξετε καλά με σκέτο νερό. Ραντίζετε κάθε βράδυ τα μαλλιά σας με το κάτω φάρμακο, κάνοντας συγχρόνως κι' ελαφρό μασάζ του τριχωτού δέρματος της κεφαλής.

Liquide ammoniacque	5 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine	1 >
Teinture de romarin	35 >
Rhum	65 >
Alcool à 60°	65 >

Έκδηλα τα αποτελέσματα θα φανούν μετά δίμηνον τακτικήν χρήση, όποτε και μās ξαναγράφετε

Νάντια, Βόλον. Δεν μου γράφετε το σπουδαιότερο δηλ. την ποιότητα του δερματός σας: αν είναι λιπαρό ή ξηρό. Προς το παρόν και μέχρις ότου μου ξαναγράψετε να κάνετε κάθε εβδομάδα ένα αμύδλουτρο και κατόπιν να βάξετε την μάσκα που σας γράφω κατωτέρω. Θα βάξετε μέχρις κοχλασμού 2 ώκ. νερό κι' αμα βράση θα τραβήξετε την κατσαρόλα απ' την φωτιά και θα ρίξετε μέσα μισό κουτάλι του καφέ βάμμα βενζόης. Θα βάλετε μετά το πρόσωπό σας επάνω στον στήν 5—10 λεπτά, ρίχνοντας συγχρόνως στο κεφάλι σας μία πετσέτα, ούτως ώστε οι ιδρώτες να βόσκουν το πρόσωπο. Κατόπιν σκουπίζετε καλά με βαμβάκι και φτιάχνετε την εξής μάσκα: Κτυπάτε καλά 1 κοινό σόνο, μία κουτάλα της σούπας Huile d' amandes douces και 10 σταγόνες λεμονιού Μ' αυτό το μίγμα αλείφετε όλο σας το πρόσωπο, εκτός του άνω χείλους, και των βλεφάρων. Μετά 20 λεπτά αφαιρείτε τη μάσκα με βαμβάκι και ξεστό νερό και ξεπλένεσθε.

Κούλα Στενιζέ. Άνδρουν. Ό κ. Λαδάς απαντά μόνον από την παρούσα στήλη. Ιδιαίτερος δε μόνον αν ή επιστολή συνοδεύεται από 50) γμου. Ωστε όσες επιστολές έχουν σταλή δι' ιδιαιτέρην απάντηση χωρίς ιδιαίτερα άμοι-

δη, θα δρουν την απάντησιν την έδω. Π πάθησή σας είναι σταφυλοκοκκίαση. Να πάτε στον γιατρό σας εκεί και να του πείτε να σας κάνει 20 ενέσεις αντισταφυλοκοκκικές. Να πλύνετε επί- κτυπημένο καλά μέσα σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό. Αμα λοιπόν καθαρίσετε καλά μ' αυτό το μίγμα το κεφάλι σας, τότε το ξεβγάξετε και μ' αφθονο χλιαρό νερό. Επίσης τα μέρη που ναι οι κόντρες και τα σπυράκια να τ' αλείφετε με την αλοιφή Προπιντέξ, χωρίς τις ενέσεις δεν θ' απαλλαγίτε της παθήσεώς σας. Απεναντίας δε κινδυνεύετε να πάθετε σοβαρά μόλυνση. Το πρόσωπό σας μετά το προϊόν πλύσιμο, να το περνάτε μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κρόδα λουσιών, της οποίας άμα φύγη ή λιπαρότης αραιώνετε την χρήση, ή και την παύετε.

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	80 >

Πρό της πούδρας την πομάδα βάνι-

σινγκ Χαρέμ.

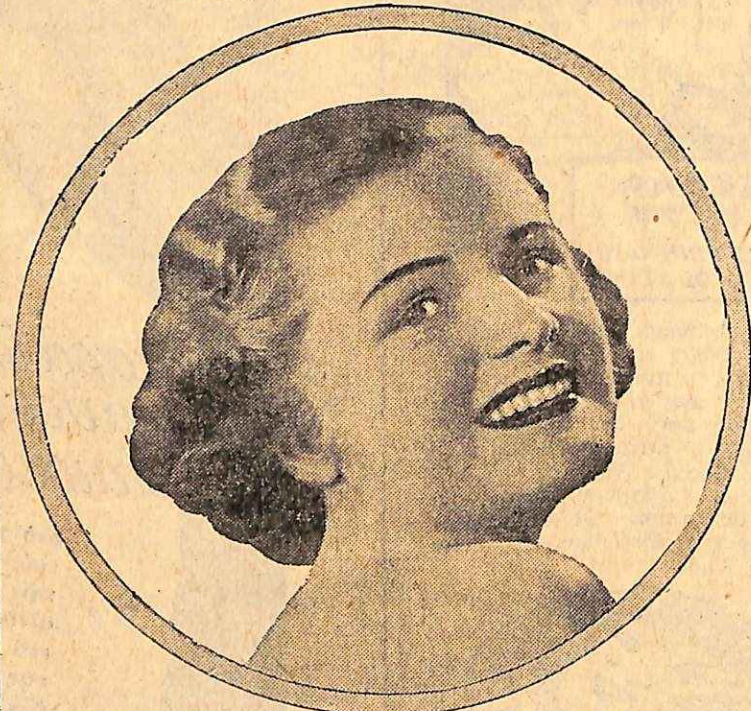
Μαίρη, Άλατίνι. Όσον ν' κης. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας απαντήσω ιδιαίτερος. Οι αλοιφές βεβαίως όλες διευκολύνουν την ανάπτυξη του χνουδιού. Να περιορισθήτε στις λουσιών. Πρό της πούδρας την εξής λουσιών:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	7 >
Eau de roses	125 >

Δυο φορές την εβδομάδα επίσης να χρησιμοποιήτε το άσπράδι αγγού καλοκτυπημένο. Μετά ¼ το αφαιρείτε με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Αν σας παρεμεινουν ίχνη ξεπλένεσθε κατόπιν μ' αφθονο χλιαρό νερό. Σαπούνι όχι. Η λουσιών που χρησιμοποιείτε είναι ισχυρά κι' ακατάλληλη για το δέρμα σας. Θα σας το ξηράνη και θα σας κάνει ρυτίδες. Να πλένεσθε πάντα με μόλις χλιαρό νερό. Αν έχετε άταξιαν περίοδο, ή όποια προκαλεί συγχρόνως κι' υπερτρίχωση, να φροντίσετε να τακτοποιηθήτε με ορμόνες,

ΛΟΡΑ

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

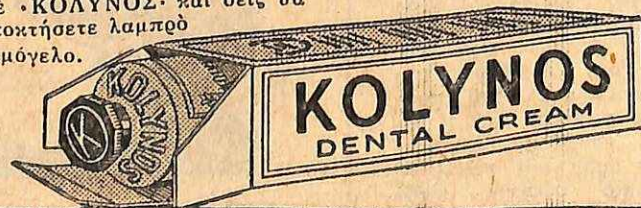
ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την "ΚΟΛΥΝΟΣ". Διαφέρει από κάθε άλλην οδοντόκρεμα. Η ενέργειά της είναι διαφορετική. Η σύνθεσίς της μοναδική. Είναι οικονομική. Διαρκεί δυο φορές περισσότερο από τις ΚΟΙΝΕΣ

οδοντόκρεμες, διότι χρησιμοποιείτε το ήμισυ της ποσότητος από οιαδήποτε άλλην. Μη λησμονείτε ότι, εν και ήμισυ εκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ", έπι ξηράς ψήκτρας άρκει.

Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συναγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Απελπιν Νέον. Το γράμμα σας απελπιστικά σύντομο. Πώς θέλετε σας παρακαλώ να βγάλο συμπέρασμα μ' αυτά τα λίγα που μου γράφετε; Πάντως άτυχώς δεν είμαι μάντης και γι' αυτό θα περιορισθώ στο να σας απαντήσω μόνον στο δεύτερο ερώτημα το όποιον τίθεται σαφέστερα. Το φαινόμενον για το όποιο μου γράφετε δεν είναι διόλου σπάνιο. Η αιτία του δε είναι μόνον ή νικοτίνη, και μάλιστα σε ανθρώπους μη συνηθισμένους. Όστε δεν υπάρχει καρένας λόγος να άνησυχίτε. Μεταβάστε όσο μπορείτε το κάπνισμα, και εν άνάγκη σταματήστε το. Επίσης πάτε και λίγη Βαλεριάνα (25 γρ.) από την όποια να παίρνετε 40 σταγόνες ήμερησίως: 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Αν δε ο βόμβος εξακολουθεί τότε επισκεφθήτε έναν ωτολόγο να σας εξετάση μη τυχόν υπάρχει τίποτε μέσα σ' αυτό.

Άτυχον Νεανίαν. Αφού σταματήσατε όπως λέτε, θα ξαναδοήτε σύν τω χρόνι αυτό που χάσατε. Χρειάζεται μόνον λίγη ύπομονη. Αν βρίσκεσθε σιάς Άθήνας, μπορείτε να με επισκεφθήτε στο Άτρείο μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί, και είμαι πρόθυμος να σας εξετάσω και σας δώσω ό,τι χρειάζεται αι εννοείται να επιβαρυνθήτε με τίποτα.

Χ. Άντ. Αν αυτό το πράγμα μετ- δίδετο τόσο εύκολο ούαι και άλλοιμονον

στην άθροπότητα, δεν θα ύπήρχε άν- θρωπος γερός, όλοι μας θα είχαμε άρρω- στήσαι. Ηουχάσατε, λοιπόν, και νητιά- ξετε την δουλειά σας αδιαφορώντας τε- λείως για όσα γύρω σας συμβαίνουν. Αν μάλιστα θέλετε μπορείτε να με έ- πισκεφθήτε χωρίς καμμιάν ύποχρέωση εις μέρους σας.

Δυστυχ ή, Νέον. Δεν βλέπω πως μπορεί να προκαλέση αυτή την κατάστα- ση αυτό που παίρνετε. Εφ' όσον σās ώφελει στην άλλη αιτία μπορείτε θανμά- σια να το εξακολουθήσετε, χωρίς κανέ- αν όμως εξακολουθήση τότε καλόν είναι να επισκεφθήτε έναν ιατρόν ώστε με μία μικροεπέμβαση να σας απαλλάξη. Γιατί αν είναι αυτό το όποιον φαντάζομαι γιατί δυστυχώς γράφατε τόσα όλίγα ω- στε να μην μπορώ να κατατοπισθώ περι- τίνος πρόκειται τότε ασφαλώς θα μεγα- λώσουν και θα είναι χειρότερα για σας.

Μ. Π. Κ. Το ζήτημα της τιμής των έμβολίων που σας έγραψα αντιπροσω- πείει μια όλόκληρη σειρά ήτοι ενέσεις 12 οι όποιες κατά την γνώμη μου είναι άρκετες για να ύποχωρήση αυτή ή κα- τάστασις. Τώρα, αν ο ιατρός ό όποιος και προσωπικώς σας είδε, νομίζει ότι πρόκειται περί μιάς καταστάσεως πλέον επιμόνου, τότε ασφαλώς δεν φταίω εγώ, ούτε βέβαια και ο άλλος γιατρός. Έχε- τε άλλωστε ύπ' όψιν σας ότι ενώ πρό- πεται για μία και την αυτή αιτία, το κατ' σ' άλλους ύποχωρεί συνομώτερα και σε άλλους άρρωστερα και δυσκολώτε- ρα. Αιτή είναι λοιπόν ή μόνη παρεξή- γησις ώστε νομίζω άντιλαμβάνεσθε ποία είναι ή διαφορά.

τέτοιο θάνατο. Επίσης να κάμετε στις φλέβες μερικές ενέσεις Κάλταινι. Πάστε και λίγη Βαλεριάνα, και ύστερ' από λίγο καιρό μου ξαναγράφετε.

Α ύγερινόν. Η πάθησίς σας εφό- σον χρονολογείται από τόσο χρονικό διάστημα, χωρίς εν τώ μεταξύ να σας έχη προκαλέση άλλες ενόχλησεις σημαί- νει ότι δεν είνε τόσοσ σπουδαίο πράγμα και ότι με λίγη καθαριότητα που θα τη- ρήσετε στο μέρος εκείνο θα ύποχωρήση, αν όμως εξακολουθήση τότε καλόν είναι να επισκεφθήτε έναν ιατρόν ώστε με μία μικροεπέμβαση να σας απαλλάξη. Γιατί αν είναι αυτό το όποιον φαντάζομαι γιατί δυστυχώς γράφατε τόσα όλίγα ω- στε να μην μπορώ να κατατοπισθώ περι- τίνος πρόκειται τότε ασφαλώς θα μεγα- λώσουν και θα είναι χειρότερα για σας.

Μ. Π. Κ. Το ζήτημα της τιμής των έμβολίων που σας έγραψα αντιπροσω- πείει μια όλόκληρη σειρά ήτοι ενέσεις 12 οι όποιες κατά την γνώμη μου είναι άρκετες για να ύποχωρήση αυτή ή κα- τάστασις. Τώρα, αν ο ιατρός ό όποιος και προσωπικώς σας είδε, νομίζει ότι πρόκειται περί μιάς καταστάσεως πλέον επιμόνου, τότε ασφαλώς δεν φταίω εγώ, ούτε βέβαια και ο άλλος γιατρός. Έχε- τε άλλωστε ύπ' όψιν σας ότι ενώ πρό- πεται για μία και την αυτή αιτία, το κατ' σ' άλλους ύποχωρεί συνομώτερα και σε άλλους άρρωστερα και δυσκολώτε- ρα. Αιτή είναι λοιπόν ή μόνη παρεξή- γησις ώστε νομίζω άντιλαμβάνεσθε ποία είναι ή διαφορά.

Σ. Ιδερροδουμικόν. Λιανο- κλάδι. Δεν είσθε ούτε ο πρώτος, ου-

Υπέροχην -

ΑΠΟ

ΚΑΤΩ

ΕΩΣ

ΕΠΑΝΩ

ΚΑΜΜΙΑ ΣΚΙΑ
ΚΑΝΕΝΑ
ΕΛΑΤΤΩΜΑ
ΟΛΟΚΑΘΑΡΗ
ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

KAYSER

"BE WISER—
BUY KAYSER"

ΕΡΜΟΥ 30 - ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8

DOINIS

Ra

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTE
CRÈME RADIO-ACTIVE

Προνομιοϋχος. Το βαρύ πυροβο-
λικό στή μάχη κατά του γήρατος.
Νέον προϊόν της Académie de Beauté
Mme KETTY. Αποτελεσματα. Δερμα πάν-
τα καθαρό, πάντα φρεσκο, πάντα νέο. Ζητήστε
μας βιβλιογραφία δωρεάν. Αθήναι, Έργου 35.
Τηλεφωνουν 22-088

τε ο τελευταίος στον οποίο παρουσιάζονται αυτά τα φαινόμενα. Είναι αλήθεια ότι αυτή η κατάσταση είναι μαρτύριο, αλλά με λίγη καλή θέληση και με τα φάρμακα τα οποία σας γράφω ασφαλώς θα υποχωρήσει. Λοιπόν θα πάτε σε ένα γιατρό ο οποίος θα σας κάνει τις εξής ενέσεις 20 στρυχνίνης υποδορεί-ρσιως των 2 γιλ. ήμεραν παρ' ήμεραν, 20 ενέσεις Κάλτσουμ Γλυκονάτ Χρώ-πει. Επίσης ήμεραν παρ' ήμεραν εν-δοφλεβίως των 10 κ. εκ. Όταν τελειώ-σουν τότε μου γράφετε για την κατά-στασή σας, ούτως ώστε να σας γράψω τι

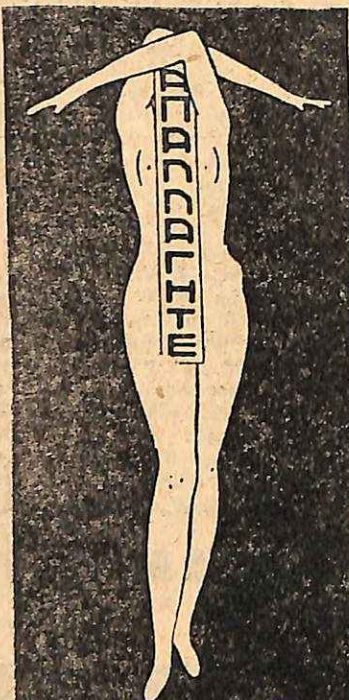
άλλο πρέπει να κάμετε.

Όρατιον Α. Ε. Τί σας χρωστά ο Όρατιος για να του ταράξετε τον αί-ωνιο ύπνο του και να τον μεταχειρισθή-τε για ψευδώνυμο και μάλιστα για ένα τέτοιο ζήτημα. Πάντως, δικαίωμα σας. Διερωτάσθε γιατί να συμβαίνει ένα τέ-τοιο πράγμα ενώ θα έπρεπε να διερω-τηθίτε γιατί ακολουθεί αυτή τη τακτι-κή. Γιατί αν ρωτήσετε γύρω τους φί-λους σας τί τακτική ακολουθούν εξ' ά-πλης περιεργίας θα μάθετε πολλά πρά-γματα χωρίς να τους πείτε το δικό σας μυστικό τότε μόνος σας θα εξηγήσετε το φαινόμενον χωρίς ναχετε ανάγκη των συμβουλών του Ιατρού. Άλλάξτε λοιπόν τακτικήν αν θέλετε να σταματή-ση κάθε τι που σας ενοχλεί. Άλλοιώς μοιραίως θα διαιωνίζεται η κατάσταση

σας. Αυτή είναι η μόνη συμβουλή που έχω να σας δώσω. Φροντίστε λοι-πόν να συμμορφωθείτε και να ακολουθή-σετε την τακτική που δλοι οι φίλοι σας ακολουθούν.

Σ. Π. Ύμνητόν. Μ' όλη τη καλή διάθεση που έχω να σας εξυπηρετήσω δεν το κατορθώνω. Γιατί το ζήτημα ό-πως το γράφετε είναι λίγο σκοτεινό και το μόνον που πρέπει να κάμετε στην προκειμένη περίπτωση είναι να πάτε σ' έναν ούρολόγο να σας εξετάση. Η εξέ-ταση των ούρων, όπως την περιγράφε-τε δεν με διαφωτίζει σε τίποτε, γι' αυ-τό χωρίς καμιά αναβολή να πάτε στον ούρολόγο να σας εξετάση. Είναι ο μό-νος αρμόδιος. Δεν πρέπει καθόλου να το αμελήσετε.

Α. ΑΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

Άπαλλαγήτε
από τις περιττές τρίχες
ACADÉMIE DE BEAUTÉ
MME KETTY
ΕΡΜΟΥ 35-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 22-088

Δραχ. 41

Πετσέτες φαγητού όλόλινες και ή-μίλινες 27 σερούς φαγητού ήμιλ. 12
ατόμων δραχ. 570 όλόλινα 980. Πε-
κάλια, βατίστες, λινά σινδονόπανα
ήμιλ. 38 φανέλλες μάλλινες φίνες
165 δραχ.

Βουλής 5. 1ον Πάτωμα Γραφείον
No 2.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

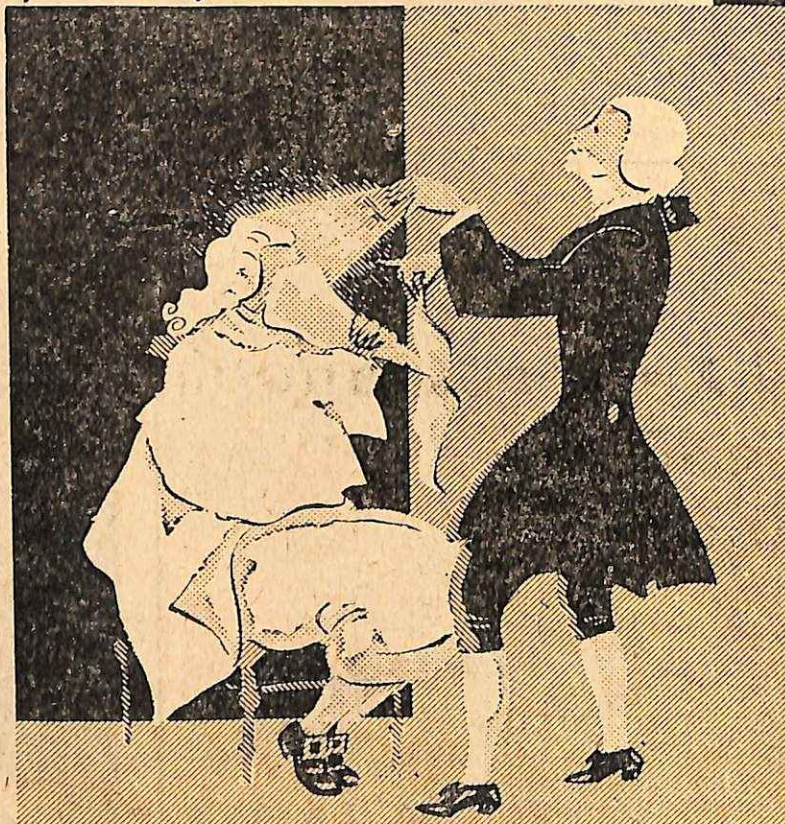
Ειδικνευθείς εν Παρισίοις. Έ-

κείσθαι και δι' ακτίνων PAIN-

ΚΕΝ Ακαδημίας και Έλπο-

κράτους 19 6

Όταν οι άνδρες
φορούσαν πε-
ρούαι.....

Στην Γαλλίαν του 18ου αιώνα, οι άνδρες, ως γνω-
στόν, φορούσαν περούκες και η μόδα τότε απαι-
τούσε να τις πουδράρουν.
Άπο εκείνον τον καιρόν, ο Οίκος ΠΙΒΕΡ, ιδρυθείς
τῷ 1774, έπρομήθευε την πούδραν των ευγενών
του Λουδοβίκου ΙΕ' και έγινε, διά μέσου όλων των
έκτοτε εποχών, ο προμηθευτής της εκάστοτε κομ-
ψής τάξεως.
Τα χρόνια πέρασαν. Παρακολουθών τας απαιτήσεις
του καλού κόσμου, προλαμβάνων αυτάς μάλιστα, ο
ΠΙΒΕΡ έδημιούργησε την Πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, προϊόν
της μακροχρονίου πείρας του και των έντελώς
νέων μεθόδων της γαλλικής άρωματοποιίας. Διά
τόν λόγον ακριβώς αυτόν, η Πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ
κατέκτησε τον κόσμον όλόκληρον.

ΜΗΝΥΤΑΡ

Τὰ ὠραιότερα Μεταξωτὰ διὰ Βραδυνὰ Φορέματα

τὰ ἔχουν τὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ}

Ἑρμοῦ 21 καὶ Εὐαγγελιστρίας 7

Τηλ- 21.400

Τὴν ἔλεξαν γεροντοκόρη.....

Ἦταν νέα καὶ ὁμως εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴς φέρονται ὡς γεροντοκόρη. Κάθε ἄλλη στὴ θέσει τὴς θὰ ἀπελπίζονταν. Αὐτὴ ὁμως προσπάθησε νὰ εὑρῇ τὴν αἰτία καὶ τὸ κατώρθωσε.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ προσεκτικὴ ἐξέταση τοῦ προσώπου τὴς εἰς τὸν καθρέπτη ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ δέριμα τὴς εἶχε ἀρχίσῃ νὰ χάσῃ τὴ φυσικὴ δροσιὰ του, πράγμα ποὺ τὴς εἶδνε μιὰ κουρασμένη ἐκφράση. Δὲν ἐφθάνε ὁμως τὸ ὅτι βρήκε τὴν αἰτία, ἐπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ ἐφ' ὅσον ἦταν ἀκόμη καιρὸς. Τότε θυμῆθηκε τὴ συμβουλὴ μιᾶς φίλης τὴς ποὺ κατώρθωνε πάντα, ἂν καὶ μεγαλύτερῃ τὴς, νὰ διατηρῇ ἕνα δέριμα δροσερὸ καὶ νεανικόν. Χρησιμοποίησε πάντα Ροδαλίνην χιόνια.

Ὅταν τὴς τὸ εἶχε προτείνει εἶχε περιφρονήσει τὴ συμβουλὴ τὴς ἔχοντας πεποῖθησιν στὴν ἡλικία τὴς. Τώρα ἐσπευσε νὰ ἀγοράσῃ καὶ ἐκείνη ἕνα βαζάκι καὶ δὲν τὴν ἀπογοητεύεται ποτὲ πιά. Μέσα σὲ διάστημα 15 ἡμερῶν εἶχε θαυμάσια ἀποτελέσματα. Τὸ δέριμα τὴς ἀπέκτησε πάλιν τὴν νεανικὴν δροσιὰ καὶ στιλνότητά του, μαζὶ μ' αὐτὸ δὲ καὶ ἐκείνη τὴν πεποῖθησιν στὸν ἑαυτὴ τὴς, πράγμα ποὺ σήμερον τὴν ἔχει κάνει πραγματικὰ εὐτυχισμένη. Χρησιμοποιεῖτε κρέμα Ροδαλίνην. Ἡ λευκὴ (χιών) ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν λιπαρά (νυκτὸς) θὰ σὰς διατηρῇ πάντα τὸ δέριμα σὰς δροσερὸ καὶ ὑγιὲς καὶ θὰ σὰς προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς επικίνδυνος ρυτίδας.